SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Stimaţi cititori,

Revista „Anticipaţia" apare, începând cu nr. 544/545 – după cum aţi putut observa – din două în două luni, având 64 de pagini. Pentru a nu pierde nici un număr şi fără să faceţi din căutarea ei pe piaţă o preocupare constantă, vă puteţi abona trimiţând contravaloarea abonamentului pe un an – **32.000 lei** –, fie direct la redacţie (pe adresa: Cornel Daneliuc, P-ţa Presei nr. 1, Bucureşti, sector 1, cod 79781), fie în contul nostru – **403401** – la Banca Agricolă SA, SMB. Preţul abonamentului rămâne neschimbat întreaga perioadă de un an, până la expirarea lui, aceasta însemnând că veţi primi 6 numere de revistă!

ÎN CURÂND

ALMANAHUL ANTICIPAŢIA 1999

vi-l puteţi procura de la redacţie (printr-o comandă scrisă sau telefonică, cu plata ramburs), de la chioşcurile RODIPET ori de la difuzorii particulari.

LECTURĂ PLĂCUTĂ!

EUROCON 2001
va avea loc în România!
Detalii în numărul următor!

I.S.S.N. 1220 - 8620

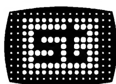
Anticipaţia

EUROCON 2001
va avea loc în România

COLECŢIA DE POVESTIRI ŞTIINŢIFICO - FANTASTICE

MITOLOGII SELENARE

558/559

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.
Nr.558/559

SUMAR

Director
ŞERBAN URSU

Director editorial
IOAN E. ALBESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Responsabil de număr
VIORICA PODINĂ

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Lei 6 500

Coperta
JIM PORTER

Difuzarea
CONSTANTIN PETRESCU
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU
Telefon: 665 27 75 sau 224 00 67 int. 1151
Cont: 403401 BASA-SMB
Cod fiscal: R 1578216

Tiparul:
Tipografia fed print sa

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 665 27 75 sau 224 00 67 int. 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREŞTI
ROMÂNIA

KILL and let the LIVE!

Cunoaştem, desigur, principiul *live and let live* – „trăieşte şi lasă (şi pe alţii) să trăiască". Dacă suntem cutre, (sau dacă am văzut acel James Bond din 1973, de Guy Hamilton, cu Roger Moore), aplicăm deviza live and let die – „tu trăieşte, iar pe el lasă-l (în mă-sa) să moară"... Pân-aici, totul O.K. Dar... ***kill** and let the **live***??? Adică... „omoară-l, da' lasă-l să trăiască"? De unde până unde?

Răspunsul pe care-l veţi afla din aceste rânduri nu se referă numai la întrebarea de mai sus ci, mai ales, la interogaţiile existenţiale din editorialul *Almanahului „Anticipaţia" 1998*, intitulat cu nedumerire filosofică „SF-ul a murit, trăiască... cine?" Ca să nu mă repet cu o serie întreagă de argumente, vă recomand să reveniţi asupra eseului, a cărui continuare directă o constituie acest articol. Totuşi, pentru cei care n-au la îndemână *Almanahul* (trădătorilor! de ce nu-l ţineţi la căpătâi, ca pe Sfânta Scriptură?), rezum spunând că îmi dădeam cu presupusul despre criza prin care trece SF-ul, mă întrebam „Ce-i de făcut?" precum ştiţi voi cine, şi încheiam cu ipoteza că SF-ul, *aşa cum îl cunoaştem*, s-a cam terminat, dar continuarea lui, *aşa cum habar nu putem avea în ce fel va arăta*, incubează în minţile şi sufletele noastre şi se va activa în clipa când Istoria îi va da semnalul prielnic.

Evident, după ce materialul a apărut şi onorariul s-a dus pe „Finetti", „Rama" (margarina, nu ăla din rendezvous-ul lui Clarke) şi pâine de La Turci, n-a stat nici subsemnatul cu creierii-n sân, frământându-se ca tot sefistul care se respectă să dea cumva de cheia rebusului. Treabă ingrată la modul inerent, întrucât eu însumi spusesem că numai viitorul ne va aduce soluţia (chestie de care vom deveni conştienţi, probabil, mult după – ba poate nici măcar noi, ci urmaşii urmaşilor noştri). Şi totuşi, *ceva* trebuie să facem. Dacă nu scriem, murim. Dacă nu scriem SF, murim în chinuri. Dacă scriem SF prost, trăim în chinuri – iar dacă scriem mainstream, ne blestemă Asimov, Herbert şi Rogoz din mormânt. Prin urmare, în numărul 556 al revistei „*Anticipaţia*", îndemnam în spirit eliade-rădulesc: „S.F.-iţi, băieţi, orice, numai S.F.-iţi!". Bine, bine, să S.F.-im, dar cum?

Am început prin a mă gândi: „Dom'le. Ia să vedem noi, ce teme sunt de actualitate?". Asteroizii apocalipsei! Asta e, toţi tremură că... Nu. Nu-i asta. Impacturile meteorice nu sunt o temă, sunt o modă. Până să scriem despre ei, şi să se publice – şi să mai fie şi literatură *bună*, care nu iese aşa, când vrem noi – o să treacă. Atunci... Y2K! Mamă, am dat lovitura! Păi nu mai sunt decât... Auleo! Nici nu pot să spun *câte* luni mai sunt, fiindcă nu ştiu câte luni *vor mai fi* la vremea când veţi citi aceste rânduri. Şi până să scrieţi o povestire, trece şi noaptea de Anul Nou 2000. (În plus, s-a şi scris, un roman foarte bun, „Y2K – Eroarea Anului 2000", de Jason Kelly, a apărut la Antet, luaţi-l, citiţi-l, o să vă placă, dar *nu e literatură SF*. E proză de conjunctură, la anu' pe vremea asta n-o să mai facă două parale). Altceva... altceva... ceva tot cu computerele, astea merg din plin, evoluează intempestiv... Nici asta nu merge. N-ar fi o noutate, de zeci de ani se scrie SF despre computere, şi mai bun, şi mai rău... Unde să mai căutăm? Clonarea? Genetica? Marte? Vechi, vechi şi prăfuite... Hai s-o luăm cu ştiinţa şi tehnica (nici un gând rău la adresa Societăţii „Ştiinţă şi Tehnică" S.A., Dumnezeu să ne-o ţină cât mai mult, dar noi vorbim aici despre surse de inspiraţie literară), să încercăm... să încercăm în SF-ul politic, sociologic, beligerant... Na, că nu merge nici ăsta. Dacă umblăm la armele viitorului tangibil, cădem iarăşi în păcatul tehnologiei. Dacă extrapolăm niscaiva scenarii geopolitice, au făcut-o alţii, în studii de analiză şi prognoză care poţi să *juri* că-s romane SF (Alvin Toffler, în „Război şi antirăzboi", Caspar Weinberger şi Peter Schweizer cu „Următorul război mondial", James Adams, în „Următorul – ultimul război mondial", Ştefan Paulus, cu „Nostradamus 1999", Mary Kaldor, în „Războaie vechi şi noi", etc.). Iar prin politică şi sociologie au umblat Orwell, Sheckley, Heinlein şi câţi şi mai câţi...

Una peste alta, viitorul se profilează sumbru: *nu mai există subiecte noi pentru SF*.

În regulă, veţi spune, dar ce contează *subiectele*? Arghezi l-a sfătuit pe un tânăr în pană de inspiraţie să scrie un poem despre clanţa de la uşă. Poţi să scrii şi despre a enşpea invazie a marţienilor verzi şi cu urechi cât pâlniile, dacă ai *talent literar*. Întru totul de acord, dar... Faptul că subiectele s-au epuizat nu înseamnă numai atât (că subiectele s-au epuizat). Înseamnă, aşa cum spuneam în Almanah, ceva mult mai

grav: *concepţia SF, ca bază de gândire şi creaţie literară*, s-a epuizat. Demonstram acolo de ce nu mai merge. Indiferent *despre ce* scriem (pot fi şi extratereştri, văzuţi ca-n H.G. Wells sau ca-n Jacques Vallée, pot fi şi computere, şi clonări, şi orice elemente din arsenalul nostru arhicunoscut), trebuie să adoptăm o altă *concepţie literară*. Să găsim formula post-SF. Să vedem în viitor. Să fim revoluţionari la comandă. Să devenim, din oameni reali, personaje SF ca acelea din operele (proaste) de până acum.

Cu alte cuvinte, plutim în plină utopie.

Bineînţeles că vom face această revoluţie, noi sau copiii noştri, dar nu la ordin, nu conştient, că nu suntem nici Plehanov, nici Dan Iosif. Tot ce *putem* face e să *pregătim* marea trecere, s-o atragem şi s-o zădărâm prin încercări repetate, prin nenumărate eşecuri, prin căutări şi iarăşi căutări...

Şi iarăşi căutări... Of.

Tot căutând, gândul m-a purtat inevitabil spre marea literatură mainstream a momentului. Oare acolo nu erau de găsit oarece soluţii?

Dacă n-aţi citit în original „Versetele Satanice" de Salman Rushdie (că merita!), vedeţi c-o să apară în curând (şi merită şi traducerea). Nu ne interesează aici tot scandalul cu Khomeini şi celelalte aspecte de senzaţie ale fenomenului. Dar acest roman este nu numai *mare*, nu numai *foarte modern* şi absolut *unic* în felul lui, ci şi... non-realist! Nu e SF, nu e fantastic, nu e nici suprarealist, abstract sau dadaist – e un gen de ficţiune modernă care transcede realitatea, împrumutând câte ceva din genurile şi curentele de mai sus, dar stabilindu-şi un univers estetic propriu. Se citeşte cu sufletul la gură, ca un thriller, te îndoaie de râs ca Ilf şi Petrov, te căpiază cu viziunile insolite pe care le propune la tot pasul şi, într-un final, te lasă serios de tot pe gânduri. Pe undeva prin paginile cărţii se găsesc şi unele dintre cheile problemei care ne frământă.

Apoi, mi-am amintit de alte genii ale ultimilor ani şi decenii (Kundera, mai ales cu „Cartea râsului şi a uitării", Durrell, mai ales cu „Tunc", „Nunquam", etc.). Şi pe-acolo e de scormonit.

Mai departe, am simţit că mă absorbea trecutul. Un soi de intuiţie afectivă m-a adus înapoi la „Maestrul şi Margareta" lui Bulgakov. La feeriile lui Tolkien. La Dostoievski – dar *fix* la „Demonii" şi numai acolo. La Camus – dar *numai* la „Căderea". Pe undeva prin Kafka, dar aici conştiinţa raţională îmi lunecă printre degete. Şi paginile lui ascund ceva, însă vă jur că nu ştiu *unde* anume...

A, şi să nu-l uit pe Borges, sigur. Mai ales pe Borges.

Şi nici ceva Mircea Eliade n-ar strica – în special, „Pe strada Mântuleasa".

Şi dacă aţi prins ideea, veţi continua voi lista.

Dar care *este* ideea? Ce au în comun toate aceste titluri şi autori? Ce fir de culoare incertă ne îndrumă prin labirintul creaţiei lor?

O primă trăsătură comună sare în ochi din primul moment – aici, firul e *roşu*: deşi nici unul dintre ei nu a scris *SF*, totuşi au gravitat în zone învecinate (uneori, la limită, dar întotdeauna despărţite printr-un hotar de netrecut) cu SF-ul. Toate studiile şi antologiile care integrează SF-ul în marea literatură îi includ într-un fel de centură... nu de asteroizi, Doamne fereşte, ci de astre. Un paradox extrem de sugestiv.

Apoi, mai este ceva – mult mai subtil, dar odată perceput, îţi sare în ochi. N-aţi observat? Cu toţii sunt unici, nu numai valoric, ci şi ca *fond*. Au fost şi rămân inimitabili. N-au semănat cu nimic din ceea ce se scrisese înaintea lor, dar nici pe urmă n-a mai reuşit cineva să semene cu ei. Au avut „Demonii" epigoni? Dar „Seniorul inelelor"? Niciodată.

Aşadar, toţi aceşti titani au fost nişte *revoluţionari* ai artei în cel mai deplin sens al cuvântului: ei au jalonat marile tranziţii. Au zguduit fundaţiile osificate dinaintea lor (nu *distructiv*, ci *creator*, făcându-le să se năruie ele singure), dar nu au creat şcoli şi curente de gândire şi creaţie. Direcţiile ulterioare s-au născut (tot singure) în urma lor, în climatul fertil şi proaspăt pe care-l ajutaseră să se auto-instituie.

Ei, dar nu vă speriaţi. Nu vă invit să deveniţi peste noapte Bulgakovi şi Durrelli (nici măcar Salmani Rushdie, vai de mine, că mai ştii...?) Nu *deveniţi* ei. *Luaţi-i* (sau *re*luaţi-i) pe ei din raft şi puneţi-i pe masă sau lângă fotoliu (se poate chiar şi în geanta de mers cu metroul).

Apoi, căutaţi bine prin etajera cu SF şi alegeţi *drastic*: doar marile opere. Frank Herbert, Aldiss (dar nu orice!), Asimov (aici, *mai ales* nu orice!), Brussolo (idem), Stephen King, Bradbury, Spinrad, Lem, Strugaţki, şi slavă Domnului că aveţi de unde-alege – dar, repet, *repet*, selecţionaţi la sânge, după două criterii principale: VALOARE şi UNICITATE. Şi, abia *după* astea două, gust personal – în primul rând, la nivel AFECTIV.

Deci, v-aţi pus la îndemână două teancuri de cărţi. Capodopere mainstream şi capodopere SF. (Ştiu că sunteţi tentaţi să le contopiţi, şi vă dau dreptate, dar deocamdată abţineţi-vă – altfel, nu iese reţeta!)

Reţeta, de altfel, este simplă şi probabil aţi şi dedus-o.

Dar începeţi să citiţi (sau să recitiţi). Cu sau fără caiet şi creion (după cum vă e mai firesc). Fără eforturi de concentrare mai mari decât vă îndeamnă propriile voastre procese psihologice de asimilare. Alternativ – dar fără pedanterie, desigur; aproximativ alternativ: SF şi mainstream.

Citiţi.

Evident – că doar sunteţi scriitori – vă vor mânca degetele să scrieţi.

Scrieţi.

Dar – ATENŢIE! Acum începe greul.

Nu vă impuneţi să imitaţi pe nimeni (ceea ce e de la sine înţeles)

şi

Impuneţi-vă să NU scrieţi SF!

Na, că v-am zis-o.

Adică, cum? Cum să nu scriem SF? Păi ce facem aici? Nu despre *SF* era vorba?

Tocmai, că NU despre *SF* era vorba. Ce, aţi uitat? Este vorba de *ceea ce va urma după SF.* Asta încercăm. Asta căutăm.

Numai că o căutăm nu aşa, la nimereală, ci din perspectiva noastră de creatori SF. Dacă ceea ce-a fost nu mai merge, căutăm ceea ce va fi *pe placul nostru*, al sefiştilor de azi – căci sigur va fi şi pe placul lor, al urmaşilor cititorilor SF de azi. Să dea Domnul să fie pe placul urmaşilor *tuturor* cititorilor de azi.

Bine, hai să-mpăcăm pe toată lumea: va fi „un fel de SF". Aşa e mai bine?

Deci, să revenim. Să revenim la subiect şi să revenim în trecut, asupra a tot ce a avut mai rău SF-ul, ceea ce l-a văduvit tot timpul de acceptarea meritată în rândul marii literaturi. Înfiorătorul balast de *pulp*-SF care, nu ştiu cum dracu' se făcea că tot el sărea în evidenţă. De ce era prost pulpu'? (Zicem pulpu', că „pulpul" palpită prea obscen.) Ce *era* pulpu'? Pulpu' era atunci când câte un autor (nu neapărat tâmpit – au păţit-o chiar şi marii maeştri) se aşeza la masa de scris, suflecându-şi încântat mânecile: „Eu acuma scriu *sci-fi*!". Şi-ncepea, nene, cu recuzită, cu decoruri, cu verbiaj savant-tâlâmb, cu pistoale-laser, cu nave, cu laboratoare, şi dă-i, şi luptă... Vă mai amintiţi cum se târa eroul, săracul de el, prin deşertul mov cu irizări violacee? Sau prin noroi şi ploaie acidă? În orice caz, era nasol. Uite-aşa se târau şi bieţii scriitori prin deşerturi radioactive, când purcedeau la drum cu „eu acuma scriu *sci-fi*". Că dacă le despuiai procreaţiile de costumaţia şi machiajul *sci-fi*, ce rămânea? Câte o prozuliţă fără pic de idee într-însa! Şi se umflau în pene denigratorii.

Desigur, în perioada de reală glorie, era okay ca scriitorul lucid şi matur să fie conştient că începe să aştearnă un SF onest, poate chiar bun, poate chiar o capodoperă. Dar perioada de glorie a trecut, iar parametrii problemei de mai sus s-au amplificat monstruos. Astăzi, chiar şi autorii confirmaţi trebuie să se ferească precum dracu' de tămâie de a mai *începe* să scrie câte un SF. Nu că n-ar ieşi bun – dar riscă rău de tot să pice fără plasă!

Şi atunci, ce mai caută teancul de capodopere SF alături?

Cred că e uşor de înţeles. Procesul psihologic ar fi cam următorul: întrucât orice legătură serioasă activează inspiraţia (la care se adaugă şi faptul că noi, structural, *suntem* sefişti), sinteza celor trei elemente are mari şanse să fie constituită din: capodopere mainstream + capodopere SF + personalitate SF + inspiraţie + luciditate = CEVA. Mai multe ceva-uri, de la caz la caz. Şi se prea poate ca unele dintre aceste ceva-uri să fie tocmai puii de mâine ai SF-ului.

Cu alte cuvinte, trebuie să *omorâm* SF-ul... ca să *trăiască* mai departe! Nici o grijă, vom ucide numai SF-ul conştient din noi. Aşa cum spuneam în *Almanah*, SF-ul în esenţa lui nu moare niciodată. Extirpat din stratul declarativ, el va continua să acţioneze în subconştient, la nivelurile cele mai profunde ale inspiraţiei creatoare, şi până la urmă îşi va găsi viitoarea formă. Dacă ar fi să îndrăznesc un prognostic, cred că cele mai reuşite proze scrise după reţeta propusă de mine vor fi „un fel de mainstream" interesant, profund şi modern, cu anumite elemente de conţinut care îi vor face pe ultimii fani să exclame: „Ce SF extraordinar!", iar pe inamicii genului să zâmbească superior. „A, dar ăsta nu-i *es-ef*, domnilor! Asta-i LITERATURĂ!"

Adică, tocmai ceea ce dorim. Ca întotdeauna, istoria se va repeta – la un nivel mai evoluat.

Încercaţi. S-ar putea să meargă.

28 mai 1999, Bucureşti

Mihnea Columbeanu

Autori, animatori, cititori SF

Cu trecerea timpului, fenomenul SF se dovedeşte tot mai complex. Este un semn de vitalitate. Dacă în ceea ce priveşte literatura lucrurile par clarificate – prin lămurirea conceptului de literaritate –, textele SF rămân în continuare o „nucă tare" pentru teoreticieni. Explicaţia se află în caracterul lor transliterar. În bună măsură, asemănările SF-ului cu literatura sunt formale.

Lectura SF diferă de cea literară. Cititorul de literatură este un solitar. Între el şi autor se află o distanţă asumată. Nu este la fel în cazul textelor SF. Cititorii acestora au numeroase ocazii de a se întâlni cu autorii şi animatorii. Multele prilejuri (cenacluri, consfătuiri, simpozioane, tabere de creaţie) transformă lectura într-un act întrucâtva colectiv. Sefiştii (termenul nu are absolut nimic peiorativ, desemnându-i pe autorii, animatorii, cititorii şi fanii SF) simt nevoia să se întâlnească între ei cât mai des. Cu prilejul acestor întâlniri se petrece un fenomen ce aminteşte de miracolul colectiv realizat de raverii techno. Ascultată acasă, muzica techno pare banală. În discotecă, însă, ea este dătătoare de extaz.

Originală este şi competenţa SF. Cititorii de literatură obişnuită (*mainstream*) sunt nişte persoane lipsite, în general, de veleităţi critice şi eseistice. Sefiştii cititori, în schimb, manifestă o deschidere vădită spre asumarea unor prejudecăţi de valoare. Există, astfel, un „folclor critic" sefist. Diferiţii autori sunt cotaţi, chiar dacă respectivele opinii rămân orale. Situaţia aminteşte de atitudinea cumpărătorilor de casete audio şi CD-uri. Aceştia sunt angrenaţi în curente spontane de opinie. „Jurnalul S.F.", revistă apărută şi apoi dispărută în anii trecuţi, a intuit acest aspect esenţial, atunci când a început să publice un top al preferinţelor. Diferite texte SF erau cotate în funcţie de preferinţele cititorilor, ca şi cum ar fi fost nişte hituri. Ceva asemănător pare de neconceput în ceea ce priveşte literatura, unde procesul de volatilizare poate dura decenii.

Clasamentul publicat săptămânal de „Jurnalul S.F." indica faptul că prioritatea o deţineau în mod absolut preferinţele cititorilor şi nu opiniile scrise ale criticilor de profesie. Aşa-numitul succes de stimă (de critică) nu conta. De altfel, criticii literari nu se pronunţă decât în cazuri cu totul excepţionale în legătură cu textele SF. Acestea apar de regulă în publicaţii specializate, incluzându-se într-un circuit cultural de sine stătător.

Nu este vorba, cum s-ar putea crede, despre o preponderenţă netă a intereselor comerciale asupra valorii literare. Textele SF, pur şi simplu, nu sunt propriu-zis, literatură. Natura lor complexă nu poate fi conceptualizată în mod mulţumitor de către critica literară. Literaritatea nu le asigură în mod automat succesul, fiind necesară prezenţa unor caracteristici detectabile doar de către lectura SF. Fanii SF sunt oamenii (de preferinţă tineri) care practică această lectură. Un argument este faptul că, în România, despre textele SF (fie ele scurte sau de dimensiunile unor romane) nu scriu – cu una sau două excepţii – critici literari de meserie, ci autori sau traducători SF. În majoritatea covârşitoare a cazurilor, aceştia din urmă publică texte de susţinere. În ultima vreme, cele mai semnificative din această categorie sunt cele semnate de Liviu Radu, autor ilustrat şi prin remarcabile texte SF de ficţiune.

Diferit de talentul pur literar este şi cel dovedit de autorii SF români, în special de cei afirmaţi cu precădere în anii de după 1990.

Au apărut texte SF valoroase, capabile să probeze existenţa unei generaţii distincte. Abilitatea lor combinatorie, forţa de a ilustra legităţile interne ale SF-ului prin trame plasate în decoruri româneşti au dus la

apariţia unor texte memorabile. Este de presupus că în viitorul apropiat autorii SF români vor reuşi să le facă o concurenţă mai eficientă celor străini (în special americani).

Animatorii – o categorie practic necunoscută în mediile literare tradiţionale – contribuie la evoluţia SF-ului, acest fenomen de cultură alternativă, transformat de mulţi în formă de viaţă. Începând cu Adrian Rogoz, cel aflat la originea SF-ului românesc modern continuând cu Alexandru Mironov şi Dan Merişca, animatorii SF s-au manifestat ca nişte „mari preoţi" ai unui cult laic, egalându-i într-un fel pe celebrii DJ ai muzicii techno. Ei au reuşit să prezinte SF-ul în lumina lui autentică, de fenomen independent de literatură. Editorii şi traducătorii de texte SF din ultimul deceniu, discreţi şi eficienţi, s-au dovedit a face parte şi din categoria animatorilor ferventi. În această privinţă, Editura Nemira a fost creatoarea unui siaj prolific.

Pro sau contra Mironov?

Nu sunt puţini publiciştii SF preocupaţi de personalitatea şi activitatea lui Alexandru Mironov. În numeroase ocazii, aceştia îşi descoperă abilităţi de polemişti şi înşiră consideraţii despre rolul nefast jucat de cunoscutul animator în evoluţia mişcării SF din România. Foarte recent, un sefist destul de cunoscut mi-a spus că la o întâlnire specifică Mironov a avut o atitudine dictatorială, „ca pe timpul uteceului". Sefistul s-a înregimentat astfel în rândurile celor care îl bârfesc pe Mironov, simţind, pare-se, sentimentul de satisfacţie al celui aflat în pas cu moda.

Nu se poate concluziona în legătură cu meritele şi scăderile unui om aflat în plină activitate. Cu toate acestea, unele constatări se impun.

Cum se ştie, activitatea scriptică a sefiştilor români se desfăşoară în cadrul mişcării SF. Nu se cunosc cazuri de „lupi singuratici", de persoane aflate în contact cu editorii „pe cont propriu". Succesul în materie de texte SF, atât cât este deocamdată la noi, poate fi numit succes de grup. Fenomenul este vizibil şi în activitatea scriitorilor, dar într-o măsură mult mai mică. Un scriitor îşi poate permite să stea departe de lume ani întregi şi să-şi trimită manuscrisele prin poştă editorului, un sefist român, nu. Întâlnirile periodice fac parte din viaţa SF-ului şi a sefiştilor. În cazul acestora din urmă, nu este vorba doar de o sociabilitate ieşită din comun, ci şi de o realitate scripturală. Se pare că elaborarea unor texte SF se sprijină pe o colaborare şi o mentalitate specifice. Doar astfel se poate explica activitatea animatorilor, necunoscută în câmpul literar. Animatorul SF se dovedeşte a fi un catalizator, retorica sa fiind sprijinită de o carismă reală.

Adrian Rogoz avea geniul blândeţii imperioase. Dan Merişca era un organizator înnăscut. Alexandru Mironov, în schimb, dincolo de toată agitaţia sa de suprafaţă, reprezintă sefistul total, angajat pe viaţă în sprijinirea unui fenomen cultural distinct. Doar o pasiune ireversibilă poate susţine o activitate ca a lui. Perseverenţa lui extraordinară, cu echivalent pe plan scriptural în cea a lui Ion Hobana, nu poate să nu impună respect. Desigur, modul hiperactiv de a fi al lui Mironov poate să-l scoată din sărite pe un ins mai lent, care stă la masa de lucru şi scrie cu încetineală un text SF, iar la întâlnirile SF are avantajul celui aflat în tribună şi pus pe ironii la adresa „troznitorilor" din teren. Numai că, în realitate, modul ameţitor de rapid al animatorului nostru este mai degrabă demn de laudă. Într-o lume cum este cea de azi, când munca intelectuală a devenit un joc ca şi gratuit şi o încercare a nervilor, prezenţa animatorului nostru este tonică şi binevenită. Meritele lui Mironov în mişcarea SF din România sunt foarte mari. În diverse moduri, aproape fiecare dintre sefiştii români de azi îi este îndatorat.

Cât priveşte stilul social şi politic, faptul că nu ştiu cine are niscaiva obiecţii estetice – morale – acestea sunt mărunţişuri. Contează rezultatele.

Roberto R. Grant

Mitologii selenare literare

de **Aurel Cărășel**

Prolog la o posibilă mitologie selenară...

Totul a început într-o noapte senină, când Calea Lactee atârna deasupra Pământului asemenea unei ploi meteoritice, scăpată de filtrele automate ale punctelor Lagrange.

Mă aflam într-o sală publică de lectură şi mă chinuiam să accesez o cale străveche de acces într-o memorie auxiliară a Compului, când siflerul de la terminalul la care lucram mi-a atras atenţia că e vorba despre un drum protejat. L-am chemat pe îngrijitorul uman şi i-am explicat, în câteva cuvinte, situaţia. S-a cuplat la mufa exterioară şi a rămas în stare de stază aproape un minut, după care a scos jackul, l-a vârât în buzunarul de la piept şi a ridicat din umeri. Mi-a mărturisit că nu înţelege de ce calea era inaccesibilă, deoarece întreg etajul informaţional se afla la dispoziţia oricărui accesor de pe Terra. A umblat puţin în burta terminalului, însă evident că n-a rezolvat nimic. M-a rugat să ies pe terasă câteva minute sau să iau o cafea pe hol, lângă avizier, până ce avea să comunice problema celor de la Exploatare.

Am preferat terasa şi, pentru prima dată după multe zeci de nopţi petrecute sub acoperişul plat al Institutului, am revăzut constelaţiile urcând leneş pe boltă. Mi s-a părut superbă imaginea inelului albăstrui strălucitor al lui Saturn, intersectat de orbitele a trei dintre sateliţii uriaşului Jupiter, nerăsărit încă pe cerul de vest. Spre răsărit, luminile de poziţie ale celor trei platforme spaţiale de tranziţie clipeau roşu şi verde, marcându-şi poziţia pentru cursele civile. Am meditat o vreme, cu coatele pe bara de protecţie, însă nu am găsit nici un fel de motivaţie pentru existenţa interdicţiei la driverul solicitat. Pur şi simplu, era vorba despre o istorie tot atât de veche ca şi începutul colonizării Sistemului Solar. Bănuiam că nimeni nu mai încercase să acceseze informaţiile respective în ultimul secol.

Când am revenit în sală, hard-coverul terminase de străpuns barierele codate şi mi-a pus la dispoziţie terminalul. Îngrijitorul mi-a spus că nu descoperiseră nici ei vreun motiv pentru blocajul căii, mai ales că seturile de informaţii nu prezentau interes decât cel mult pentru cercetători. Le-am mulţumit şi m-am grăbit să mă cuplez la mufa de acces.

După vreo zece minute, am terminat de parcurs coloanele de date. În mai puţin de un minut, am făcut o grilă de selecţie şi i-am cerut terminalului să-mi condenseze informaţiile într-o spirală-com, pe care să mi-o expedieze prin reţea la birou. Am ieşit din sala aproape goală la acea oră târzie, nu înainte de a-i mulţumi din nou îngrijitorului. Am coborât cu liftul exterior şi am admirat din nou faţa portocaliu-cenuşie a lui Saturn, parţial acoperită de uriaşul satelit Titan.

Jos mă aştepta wromul, care şi-a deschis politicos carcasa şi m-a poftit să iau loc în fotoliu. M-am aşezat şi, în timp ce zvelta maşinărie lua înălţime, mi-am zis că nu făcusem nici un fel de afacere: informaţiile căutate pentru a completa secvenţa de Istorie a Colonizării nu erau deloc relevante. Păreau mai degrabă istorii mitologice ale primei faze de cucerire a Selenei, un satelit străvechi al Terrei, dispărut în spaţiu în urmă cu aproape trei sute de ani, ca urmare a unei catastrofe cosmice naturale. Când wromul a ocolit vârful St. Helenis, înscriindu-se pe traiectoria circulară liberă din dreapta staţiei de ghidare, m-am hotărât să renunţ temporar la realizarea secvenţei şi să-l anunţ pe secretarul responsabil cu Istoria că n-am descoperit nimic în memoriile auxiliare. În privinţa informaţiilor atât de

greu accesate, am decis să le expediez Institutului de cercetare a literaturii vechi. Poate că în felul acesta își vor găsi o utilitate oarecare. Dacă nu, cineva mai în temă decât mine le va dezintegra într-una din cuvele de dezactivare publice.

Am privit către stânga, acolo unde Saturn își continua cursa către intersecția cu Jupiter peste mai multe ceasuri. Oare cum va fi arătând cerul acesta pe vremea când numai demult uitatul satelit Selena își croia drum de la răsărit la apus?

– Unde naiba a dispărut Mattingly?

– A plecat să instaleze emițătorul de ghidaj. Oricum, aici nu era de nici un ajutor. Am terminat de marcat perimetrul de acum două ore.

Duke îi bătu cu degetul în cască. Secera albastră a Terrei se reflecta ciudat pe viziera semisferică.

– Nu ți-e bine, Merril? strigă și glasul îi sună înfundat în aerul cu miros de stătut. N-ai auzit ce-am spus? A dispărut, pricepi, broscoi afurisit?! Locatorul nu-i mai dă de urmă.

Roverul căzuse la câteva sute de metri de un pisc fără nume din nordul Mării Furtunilor, înscris în Atlas doar cu un număr și o literă. Singurul noroc în toată afacerea era că transportau minereu de titan și nu vreuna din „încărcăturile nucleare“, frecvent solicitate în ultimii ani de firmele terestre de import selenar. Cine dracu' s-ar mai fi străduit atunci să salveze niște *infestați*?

– Mattingly a plecat cu emițătorul de ghidaj către...

Merril Worden se răsuci în jurul axei și degetul înmănușat oscilă în mai multe direcții până să se hotărască asupra uneia. În fine, arătă către resturile de buncăr.

L-au căutat, atât timp cât le-a permis rezerva de oxigen. Urmele bocancilor, adânc imprimate în praful gros, dispăreau brusc după primii 100 de metri, în spatele unei stânci în formă de cap de cal, de parcă pilotul s-ar fi evaporat, pur și simplu.

– Înțelegi ceva? întrebă Duke după ce reveniră în modulul de salvare. Ridică brațul și atinse senzorul de control al climatizării. Să mor dacă am mai văzut așa ceva!

Spațiul cabinei era atât de strâmt, încât abia aveai loc să-ți scoți casca. Worden își prinse capul în mâini și nu răspunse. Locatorul scana zona, fără să poziționeze altceva decât cadavrul dezarticulat al roverului și corpul modulului. Erau obligați să admită că, dintr-un motiv sau altul, identificatorul lui Mattingly încetase să mai emită. Deși asta...

– E imposibil! țipă Duke nervos. În asigurarea costumului scria, negru pe alb, că identificatorul e practic idestructibil și că va funcționa în orice fel de condiții. Chiar și după o explozie de mare putere.

– Nu există imposibil, mormăi Worden. Roverul era aproape nou. Nici n-avea 2000 de ore de funcționare. Eu însumi i-am făcut verificarea tehnică, înainte de cursă. Iar acum...

– Ce naiba facem? Radioul e praf, iar emițătorul de ghidaj a dispărut odată cu... Ascultă, dacă adormiții ăia nu or să dea nici o importanță faptului că am dispărut de pe locatoare mai devreme decât trebuia?

Era un fir de logică în ceea ce susținea Duke: după ce depășea linia imaginară de demarcație dintre partea vizibilă și cea invizibilă a satelitului, navele își pierdeau semnalul de pe ecranele monitoarelor de la baza Clavius.

– Nu ne aflăm prea departe de liniile obișnuite, ridică din umeri Worden. E destul de posibil să fim găsiți de orice navigator mai atent la semnalele bordului. Problema e să nu avem parte de o *întrerupere de program*.

Întreruperile programului curselor regulate se datorau, în exclusivitate, furtunilor electromagnetice solare. Deoarece satelitul natural al Terrei nu dispunea de atmosferă proprie, acestea îi loveau suprafața cu toată puterea, dereglând majoritatea aparatelor electronice.

Mâncară din proviziile destinate situațiilor de urgență și se străduiră să doarmă puțin, în scaunele incomode. Se treziră în scurt timp, cu chef de ceartă. După o verificare atentă, ajunseră la concluzia că, în ipoteza unor serioase economii, aerul și apa le-ar fi ajuns pentru cel mult 48 de ore.

Se echipară, ieşiră din nou şi cercetară platoul împănat cu stânci, până la limita observabilităţii modulului. Urmele erau tot acolo, înşiruindu-se cuminţi, până dincolo de stânca în formă de cap de cal.

– Observi ceva? Worden se aplecă deasupra ultimelor două urme. Mi se pare mie sau e ceva în neregulă cu chestiile astea?

Duke se lăsă pe vine, atât cât îi permiteau cutele costumului. Urmele din ultima parte păreau mai adânci decât precedentele. Cei doi ştiau că, de fapt, era vorba despre o iluzie optică, deoarece fenomenul se datora felului în care se dispersase praful în funcţie de viteza cu care fusese aşezat bocancul pe sol. Aceasta crescuse cu câteva procente bune pe ultima secvenţă de drum, de parcă...

– De parcă ar fi luat pe cineva mic şi slab în spate.

– Imposibil! ţipă Duke agitat şi izbi cu mănuşa de sol, stricând configuraţia urmelor mai apropiate. Praful se ridică în volute groase şi pluti o vreme chiar pe sub vizierele lor. Cine dracu' crezi că mai bântuie prin zonă şi încă să reuşească să-l determine pe Mattingly să-l care în spate?

Merril Worden se arătă de acord că era o ipoteză neplauzibilă. Realitatea însă rămânea: pe ultimii 20 de metri, amicul lor cărase o greutate în spate.

– Poate că a luat vreo piatră mai deosebită, acceptă Duke, în cele din urmă. Sau poate că a descoperit vreun rest al roverului...

– Totul trebuie legat de dispariţia sa, pricepi, Duke? O bucată de rover nu-l putea determina să dispară.

– Adică?! întrebă celălalt mirându-se.

– Adică, orice-ar fi cărat, asta l-a făcut să treacă, pur şi simplu, într-o dimensiune inaccesibilă nouă. Adică asta cred. Bănuiesc că era vorba despre o bucată de mineral.

În spatele lui Duke, secerea Terrei se făcuse şi mai subţire, cernând fulgi de lumină albastră peste conul zdrenţuit al vulcanului. Se ridicară în picioare şi porniră spre pietroiul cu formă ciudată. Duke o apucă înainte, în salturi prelungi.

– Hei, ce dracu'?! strigă Worden în microfon, pipăind grăbit tasta dezaburizatorului manual al căştii. Charles, ce naiba ai în spate?

Dezaburizatorul de serviciu funcţiona însă bine: pe spatele lui Duke se afla, întradevăr, un fel de maimuţă păroasă. Navigatorul se întoarse încet spre el, dar Worden nu reuşi să-i vadă ochii prin viziera întunecată.

– Ştii ceva, Merril? Vocea suna distorsionat în difuzor. Am senzaţia că ne învârtim pe circumferinţa unei zone cu un câmp magnetic extrem de intens. Contoarele ciclului biologic deviază în mod straniu spre dreapta.

– Charles Duke, mă auzi? Charles, aruncă dracului chestia aia păroasă din spate!

Duke se răsuci puţin către dreapta, uitându-se parcă după cineva.

– Merril, ieşi de unde te-ai ascuns, nu avem timp de glume! Îţi repet: am depistat o anomalie magnetică puternică...

– Charles, omule, sunt aici! Worden ridică un braţ. Ce anomalie? Suntem pe Lună, aici nu există nici un fel de câmp magnetic... Mă auzi?

Duke se răsuci cu totul şi porni în direcţia stâncii cu cap de cal. Maimuţa din spate avea patru braţe şi două picioare răsucite în jurul gâtului celuilalt. Capul era perfect sferic şi nu părea să deţină vreun organ de simţ.

– Merril, ieşi de după stâncă, nu te mai prosti... Ţi-am văzut farul.

Apoi Duke dispăru dincolo de peretele de piatră şi o sclipire verde izbucni ca un flash, iluminând o fracţiune de secundă defileul.

Câmpul magnetic distorsionat...

Worden o luă la fugă în direcţia modulului, fără să-şi mai dorească să verifice ce anume se întâmplase cu Duke. Alerga cu paşi repezi, stârnind pe sol nori de praf, cu senzaţia că simte în spate strânsoarea a patru labe de oţel. Dumnezeule, de s-ar termina mai repede *întreruperea de program!*

Noapte cu efemeride şi turn Eiffel

Descoperiseră bula argintie de aproape 48 de ore. Clavier era un crater de impact cu diametrul de 250 km şi o adâncime de aproape 300 de metri.

Un fel de lac mai mare, gândi Balvet. *Un lac de ceaţă.*

Se răsuci pe spate. Filtrul coborî automat peste vizor. Soarele, de dimensiunea unei monezi, apăru undeva spre stânga. Drept în sus, secera uriaşă a Terrei se zgâia obraznică la ei.

– Hei, Klaus, mai stăm mult în gaura asta?

– Nu pornim până nu apune, se auzi răspunsul în difuzor. Am hotărât să vedem un ciclu complet, nu?

– Păi, l-au cam terminat. Poate numai unele detalii să... În rest, uite, turnul Eiffel, exact ca într-o hologramă.

– Ai răbdare.

Balvet se întoarse la loc, oftând. El Falcher avea dreptate: hotărâseră astfel, încă înainte de a părăsi Salvgarde II. În ceaţa argintie, formele subţiri, cvasiumane, ale efemeridelor continuau să se agite în jurul construcţiei.

Klaus El Facher descoperise fenomenul iradierii luminoase al craterului Clavius chiar din prima săptămână de prospecţiuni. Iniţial, Balvet crezuse că totul se datorase întâmplării. Ceva mai târziu, pricepuse că El Facher se angajase la Companie urmărind nişte informaţii foarte exacte. Nu era, ca el, un prospector deznădăjduit, gata să-şi amaneteze viaţa pentru o lingură de ciorbă. Mai mult, Klaus făcuse astfel încât să fie trecuţi pe lista echipajelor mobile. Adică să dispui de un transportor şi să te plimbi pe Lună cum îţi vine...

Macheta din piatră a celebrului turn începea deja să capete forme finale. Aripile lungi, transparente, ale efemeridelor căutau cu îndemânare curenţii ascendenţi pentru a se înălţa cu blocurile de granit roşu către partea superioară a construcţiei. Dacă menţineau ritmul, în scurt timp aveau să atingă înălţimea necesară ieşirii din crater.

Ce naiba intenţionează, în continuare? se întrebă, timit, Balvet.

– Să-l zugrăvească cu mizerie de-asta argintie, îi citi Klaus gândurile. Când o să apună soarele, temperatura va scădea până la -160°C, iar chestia asta argintie o să se transforme în cristale de gheaţă.

El Facher se apropie cu un dispozitiv de declanşare în mână.

– Ce naiba vrei să faci?

– Ceaţa e oxigen în stare pură, continuă el, ignorând întrebarea. Oxigen, pricepi? Ciudat că nu s-a gândit nimeni la aşa ceva, până acum. Solul lunar e alcătuit din 40% oxigen şi 20% siliciu. Când temperatura urcă brusc de la -160°C la +40°C în timpul zilei lunare, legăturile dintre elemente se distrug şi în craterele adânci curg pâraie de oxigen, de pe crestele înconjurătoare. Fiinţele astea se nasc, trăiesc şi mor în decursul unei singure zile lunare. Efemeride.

Balvet se uită din nou în crater, la dansul simetric al sutelor de aripi.

– Şi chestiile astea? Turnul Eiffel...

– Zeci de milioane de civilizaţii, în aproape un miliard de ani! În fapt, aceeaşi rasă unică. Un ciclu astronomic infernal, care îi obligă s-o ia de la capăt de fiecare dată. Pentru că n-au descoperit nici un mijloc de a-şi transmite cunoştinţele dobândite necunoscuţilor succesori. Un prag psihologic imposibil de trecut. Imaginează-ţi: la fiecare 14 zile, alţii! La fel de despărţiţi de cei cărora le succed, ca şi cum ar trăi în alt sistem solar.

Soarele cobora din ce în ce mai repede. Dincolo de forma cocoşată a transportorului, se ridicau crestele zimţate ale munţilor Leibniz şi Doerfel. Balvet îşi aminti că de muţi ani zona aceea rămăsese închisă pentru prospectori.

– E singura gaură unde trăiesc? întrebă, cuprins de o bănuială.

– Oxigenul ăsta ca o ceaţă a mai fost observat şi deasupra altor cratere.

Balvet îşi umezi buzele.

– Turnul Eiffel...

– Trăiesc condensat. Descoperiri care nouă ne-ar lua zeci sau chiar sute de ani, lor le ocupă, probabil, cel mult o zi. Au realizat, fără îndoială, şi instrumente optice. Evident, diferite de cele terestre. Cu care ne-au observat. Terra şi Soarele sunt singurele prezenţe cosmice la care au acces: trec pe deasupra lor cu regularitate. Au văzut ce am construit şi ne copiază, străduindu-se să ne atragă atenţia. Vor să intre în contact cu noi.

– În regulă! exclamă Balvet. Păi să mergem şi să le comunicăm celor în drept.

Se ridică şi câteva pietre se rostogoliră

fără zgomot în direcţia transportorului. El Facher se repezi şi aproape că-l strivi de un pinten de stâncă.

– Nu vom comunica nimănui nimic.

– Nu pricep...

– Ascultă, idiotule... Îţi închipui ce se va întâmpla atunci când marile Corporaţii Spaţiale vor afla de ce forţă de muncă pot să dispună gratuit în aceste cratere? Neo-sclavagismul e un concept care nu s-a perimat încă. Nu va fi nici un contact! Cel puţin, nu atâta vreme cât nu vor afla unii de existenţa altora. Cât efemeridele nu vor şti de semenii lor de alături.

– Eşti nebun? Vine noaptea şi macheta aia o să strălucească în draci. Crezi că tipii de la Observatoare or să doarmă?

El Facher rânji nevăzut şi îi făcu semn să se aşeze. Soarele aproape că dispăruse în spatele muntelui Leibniz.

– Am detonatorul la mine. După ce se întunecă, le aruncăm jucăria în aer. Mă rog, în vid, se corectă. Chiar dacă vor observa explozia, ei ştiu că ne aflăm în misiune de recunoşatere prin zonă. Apoi, o vom lua la rând, cu fiecare crater în parte. Le-am însemnat pe toate pe hartă. Avem 14 nopţi terestre la dispoziţie. Şi două tone de explozibil.

Balvet clătină din cap. Picuri de sudoare i se prelingeau pe frunte.

– Şi dacă nu sunt de acord? Uiţi că formăm o echipă...

– Tu uiţi că habar n-ai să pilotezi transportorul! Iar de la echipamentul de emisie poţi să-ţi iei gândul: funcţionează sub protecţia unui cod militar. Nu ai simbolurile, e ca şi mort. Aşa că, mai bine vino sus, să vedem în ce stadiu se află.

Noaptea căzu brusc, lovitură de satâr pe faţa cerului. Aprinseră reflectoarele căştilor şi se căţărară înapoi pe vechile poziţii. Ceaţa din crater dispăruse. Fundul gropii era o mare de cristale de gheaţă, care sclipeau uluitor sub mângâierea reflectoarelor. Turnul îşi înălţa semeţ fruntea, cu mult peste nivelul „zero".

Balvet plimbă lumina pe deasupra dantelăriei de piatră. Erau acolo absolut toate detaliile, fiecare piesă, fiecare nit...

Hei! strigă brusc, răguşit. Klaus, ai văzut vârful? Au...

În lumina puternică a lămpilor de argon îşi făcu apariţia antena parabolică, mişcându-se lent în direcţia Terrei.

– Nu e o simplă machetă! urlă El Facher. Repede, detonatorul!

Balvet se lăsă în fund, cu picioarele atârnând deasupra craterului.

– Aproape 300 de metri adâncime. Te-ai gândit cât facem cu explozibilul până jos? Şi s-ar putea să fi început să emită de mai multe minute. Aproape sigur că băieţii de la „Parasolar" au şi localizat zona până acum, prin sistemele satelizate de expertiză militară. Dacă facem ce ne-am propus, ne vor executa, fără ca măcar să ne lase să deschidem gura. Şi apoi vor zice că transportorul a suferit un accident.

El Facher izbi furios cu detonatorul de stâncă.

– Eşti sigur că nu au depăşit pragul psihologic de care vorbeai?

Destinatarul

– E o aberaţie! strigă cineva din fundul sălii. O... o porcărie!

– Nu cred că sunt obligat să răspund la astfel de provocări, afirmă calm Offenbach şi aruncă o privire semnificativă către Preşedinte, solicitând linişte.

Încet-încet, în ovalul Sălii Tivoli se instaură calmul. Vociferările scăzură în intensitate, apoi se stinseră complet.

– Am solicitat cuvântul, în cadrul emisiunii ordinare, continuă geneticianul, plimbându-şi ochii peste capetele din amfiteatru, deoarece consider că am descoperit, după cum am mai spus şi înainte, răspunsul la cele trei mari întrebări care frământă de milenii omenirea: cine suntem, de unde venim, ce rost avem în structura extrem de complicată a Universului...

Un reflector verde îşi plimbă fascicolul peste fagurele tavanului.

– Domnule Offenbach, ne bucură foarte mult faptul că tocmai unul dintre membrii măruntei noastre colonii selenare a realizat această importantă descoperire.

Kolyma Pare, preşedinte interimar al Conclavului, zâmbi protocolar, ştiind că ochii electronici a peste o mie de camere

Desen de Kim Poor

de luat vederi îl ţintuiau cu pupilele lor reci, asigurând transmisia în întreg sistemul colonial, până în apropiere de Neptun.

– Să nu uităm însă că solicitarea dumneavoastră reprezintă numai unul dintre punctele ordinii de zi a sesiunii. Vă rog să fiţi foarte concis.

Un alt reflector clipi galben în stânga preşedintelui.

– Şi dacă vor exista întrebări? se repezi senatorul Ektaban. Precis vor fi întrebări şi nu trebuie să uităm că şedinţa are un timp riguros limitat.

– Nu vom uita, domnule senator. Pare dădu din cap aprobator. Dacă vor fi întrebări, domnul Offenbach va organiza ulterior o conferinţă de presă. În regulă?

Tivoli era una din cele trei colonii selenare cu profil minier, fondate în 2072. De peste 20 de ani, rămăsese singura în stare funcţională, coloniştii celorlalte două emigrând către prosperele exploatări de gaze nobile de pe Titan şi Europa. Treptat, de-a lungul deceniilor, Tivoli îşi suspendase activităţile extractive, datorită sărăcirii filoanelor de minereu, transformându-se într-un uriaş laborator.

– Pe scurt, domnilor, deşi mai târziu parcă văd că veţi alerga zadarnic după detalii... Mă rog. Să începem în ordine cronologică. Cu toţii avem cunoştinţe, mai mult sau mai puţin profunde, privitoare la teoria informaticii. Se ştie că, pentru a exista, o informaţie trebuie să dispună de un emiţător, de un canal, de un cod şi, în fine, de un mesaj ataşat unui purtător sonor, vizual, tactil, electric, chimic etc. Ei bine, domnilor, *oamenii constituie doar purtătorii unui asemenea mesaj* şi nimic altceva.

În sală, izbucni o furtună de proteste, care mai de care mai vehemente. Preşedintele avu mult de furcă până ce reuşi să restabilească liniştea.

– Mulţumesc, domnule Preşedinte, se înclină Offenbach către pupitrul acestuia. Domnilor, să continuăm. În urmă cu circa 60 de milioane de ani, pe când Terra se mai găsea încă sub dominaţia saurienilor

uriaşi, o civilizaţie galactică ne-a vizitat planeta şi a lăsat aici un mesaj, cu adresă exactă. Întrucât ştiau din proprie experienţă că timpul face ca orice material să devină perisabil, au preferat să realizeze un suport material cu autoreproducere, pentru ca informaţia din mesaj să se păstreze intactă. Astfel, şi-au făcut apariţia oamenii, care au purtat-o în sistemul lor genetic, copiind-o identic de la o generaţie la alta, pe lunga cărare a mileniilor. Domnilor, că vă place sau nu, acesta este ADEVĂRUL.

– De unde dracu' ştii tu *asta*? ţipă Ella de Soussa, deputata Departamentului de Cercetări Biologice şi decana de vârstă a femeilor din sală.

– Hei, tipu' e nebun, ce-ar fi să-l azvârliţi de la tribună?

– Şi care ar fi mesajul, deşteptule? Nu cumva oi fi şi tu vreo scrisorică bătrână?

Sala ovală lărmuia din plin. Preşedintele se văzu nevoit să întrerupă alimentarea cu energie, până când cei 450 de parlamentari amuţiră în întuneric.

– Ultima întrebare era „încotro ne îndreptăm". Ei bine, stimaţi convivi, acum vă pot decripta răspunsul: spre nicăieri. Mai exact, spre extincţia completă. De-a lungul mileniilor, documentele scrise care au reuşit să ajungă până în zilele noastre ne confirmă faptul că oamenii au trăit din ce în ce mai puţin: Adam – 930 de ani; Sem – 600; Avraam – 175; astăzi, vârsta medie este de 85 de ani. Din clipa aceasta, fertilitatea masculină va scădea constant, atingând cota zero peste exact 36 de ani. Peste 110 ani, omenirea va fi numai o amintire în memoria aparatelor cibernetice de pe Terra şi din Coloniile Spaţiale.

Împotriva aşteptărilor, în Sala Tivoli nu mai izbucni nici un strigăt de protest. Offenbach îşi şterse fruntea cu batista.

– De unde ştiţi aceste lucruri, domnule Offenbach? Kolyma Pare se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul. Nu vă supăraţi, dar afirmaţiile făcute sunt cel puţin surprinzătoare. Cred că la ora asta au fost recepţionate de peste 20 de milioane de colonişti, ca să nu mai vorbim de cei de pe Terra...

– Asta am şi intenţionat, domnule Preşedinte. Să audă cât mai mulţi oameni, chiar toţi, dacă va fi posibil. Ştiu pentru că EU SUNT DESTINATARUL. Ce cuprinde mesajul nu vă interesează. Pot numai să vă spun că, în codificarea iniţială a informaţiei, a fost programată şi apariţia mea, precum şi misiunea pe care o am de executat după decodificarea ei. Ei bine, domnilor, nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru atenţie şi să vă spun adio.

Sub ochii uluiţi ai asistenţei din Sala Tivoli şi din cele 20 de Colonii, Offenbach Pradesh, genetician de rangul II, ataşat al Terrei la Inspectoratul Spaţial de Cercetări Biologice Selenare, se destrămă brusc în aer, de parcă n-ar fi existat niciodată în acel loc.

Vânătoare de ciborgi

Duncan Peebles îşi trase mai aproape de el sacul din plastic şi inelul pe care stăteau înşirate cuminţi vârfurile perforatoare. Deşi nu avea în ce să se privească, ştia că nu arăta prea bine: avea riduri adânci pe frunte, iar mustaţa groasă, de modă veche, atârna pleoştită.

Pe cosmodromul din Doosa ploua cu praf. Pretutindeni plouă cu praf, îşi spuse strâmbându-se, apoi îşi netezi mustaţa cu un gest reflex. Selena era, probabil, după Marte, corpul ceresc cu cel mai mult praf din întregul Sistem.

– S-ar zice că te ascunzi de cineva, râse copilul apărut ca din senin alături şi împunse cu degetul în dozier. Ăsta ce e?

Câţiva paşi mai încolo, o femeie tânără dar ofilită şi un bărbat cu faţa mâncată de o ciupercă Anazalles scotoceau prin câteva valize burduhănoase.

Familia, se gândi Peebles. Au crezut că or să facă avere aici şi acum o şterg încă şi mai săraci.

Lângă uşa masivă, un bărbat în costum de prospector izbea cu pumnul într-un automat de cafea.

Şi eu aş bea o cafea, înghiţi în sec Peebles. N-am mai gustat una de când am părăsit craterul Hipparc.

– Asta? se trezi. Un dozier. Îi pui un vârf ca ăsta. Sau ca ăsta. Apeşi aici şi... gata cu stânca. O fisurează toată şi o preface în pulbere. Ultrasunete, pricepi?

– Aha! Puştiul îşi vârî degetul în nas. Eşti prospector?

– Ce ştii tu despre prospectori?

– Se învârteau cu zecile pe la Centru, după comenzi. Tata se mira că n-au murit cu toţii de foame până acum.

Peebles râse într-un dinte. Îi privi încă o dată lung pe cei doi, chinuindu-se printre bulendre. Bărbatul de la automat se lăsase păgubaş şi se trântise pe unul din fotoliile gonflabile. Dincolo de peretele transparent îşi făcuse apariţia secera albastră a Terrei.

– Aici nu moare nimeni, băiete. Cu excepţia prospectorilor şi a funcţionarilor, Selena e populată numai cu mineri-ciborgi. Cu sclavi.

– Şi militarii sunt oameni.

– Într-adevăr. De ei uitasem. Hai, acum du-te la ai tăi, să nu se îngrijoreze că stai de vorbă cu un bătrân prăpădit ca mine.

– Au alte treburi, nu le arde să mă supravegheze.

Peebles oftă. Puştiul începea să devină agasant.

– În regulă, ridică din umeri. Poţi să rămâi. Cosmoportul e pentru toţi, nu?

– Te întorci pe Terra?

– Nu. Cred c-o să-mi încerc norocul pe Titan. O să-nchiriez o rablă de schooner cu vele solare şi o să plec în căutare de cascade de gaze rare. Am auzit că, dacă descoperi o chestie din aia de argon sau kripton, om te-ai făcut.

– Aha! făcu celălalt gânditor. Îşi frecă bărbia cu pumnul. Cred că şi mie mi-ar place să merg pe Titan. Din păcate, nu sunt de capul meu.

– Din păcate, ridică din umeri bătrânul. Eu unul te-aş lua, să ştii. La vârsta mea, un flăcăiandru ca tine ar fi un sprijin extraordinar.

O trombă de praf plesni pe suprafaţa peretelui şi Duncan Peebles o resimţi până-n fundul gâtului. Numai de-ar veni la timp cursa! îşi zise îngrijorat. Deşi nu se zăreau alţi călători, în fundul minţii îi stăruia un sentiment acut de primejdie, ca o alarmă.

– Ai auzit ceva despre ciborgii ăia de-au şters-o de la mina Hipparc, după ce-au fentat alarmele automate?

Avusese dreptate să se teamă. Înghiţi în sec. De ce fuseseră astfel construiţi încât, deşi semănau cu oamenii ca două picături de apă, nu puteau să mintă, asemenea lor?

– Am auzit, spuse încet. Sigur că am auzit, devreme ce sunt chiar unul dintre ei.

Puştiul îl privi lung vreme de câteva clipe.

– Încerci să mă duci, nu? Te pomeneşti că nu-ţi ajung banii pentru biletul spre Titan şi vrei să călătoreşti pe banii armatei?

Se ridică în picioare şi Peebles observă că bărbatul şi femeia îşi încheiaseră brusc cercetările şi priveau în direcţia lor. Celălalt sărise din fotoliu, cu mâna dreaptă vârâtă adânc în buzunarul salopetei.

– În regulă, băieţi, nu-i nici ăsta! Să încercăm şi la astroportul militar, s-ar putea ca vreunul să fi făcut rost de vreo uniformă. M-am săturat de când căutăm, seria asta e aşa de bine croită, încât numai flerul te mai poate ghida pentru a-i deosebi de noi.

Se întoarse spre el şi-i întinse mâna.

– Locotenent Gervis, Secţia Psionică a armatei. Îmi pare rău că te-am necăjit.

Peebles dădu din cap. Un copil... Hmm, cine s-ar fi aşteptat?

– Zău că nu te-am minţit, când ţi-am spus că te-aş însoţi pe Titan!

Îşi vârî degetul în nas şi porni către ieşire urmat la mică distanţă de ceilalţi trei. Duncan Peebles îşi netezi mustaţa, clătinând din cap: logica asta umană! Dacă nici adevărul nu-l crezuseră...

Peregrin galactic

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul de deasupra capului, în continuă schimbare, şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate.

Din când în când, mă opresc între ruinele bizare ale vreunei civilizaţii stinsă în cine ştie ce cataclism, şi-mi aduc aminte de clipele când credeam că Terra este buricul Universului; de clipele în care eram student şi umblam după materiale pentru o demult uitată lucrare de licenţă, privitoare la craterul selenar Tycho. La blestematul de Tycho!

Cele mai multe informaţii le descoperisem în „Marele Atlas Şelenar", editat în 40 de discuri-compact, cam prin deceniile 5-6 ale secolului trecut. „M.A.S."-ul reprezenta sinteza absolută a cunoştinţelor din domeniu. Reuşisem să identific, pe discul cu numărul 24 AX, cele câteva date despre istoria umanităţii selenare. În dreptul lui Tycho era trecută o simplă cifră cronologică: 18 Aviga+. Şi atât. Părea evident faptul că o mână interesată plasase restul informaţiilor într-un fişier secret, lăsând data ca poartă de acces.

Dificil lucru să pătrunzi în nişa informaţiilor referitoare la Selena! Aveai nevoie de acordul Corporaţiei Germane Frederic cel Mare care, conform tratatului semnat în anul 94 al Erei Cosmice cu Inchiziţia Federală a Sfântului Imperiu Spaniol, căpătase drept de embargo asupra datelor privind planetele interioare şi sateliţii lor. Un acord pe care l-am obţinut destul de greu, numai după mituirea a doi registratori militari. M-a costat bursa de studii pe două luni. Speram însă că merita.

M-am prezentat la sediul Corporaţiei Germane cu o copie tridimensională după „M.A.S." 24 AX. Cu viza pentru Selena pe cartela de identificare, am urcat la bordul ultimei curse orbitale din ziua aceea, cu destinaţia „Vaillant".

Staţia cosmică nu era decât un banal punct de realimentare. Abia am avut timp să beau o cafea de la automat şi să telefonez la Institut. Naveta a pornit cu o întârziere de câteva minute, pentru care comandantul şi-a cerut scuze până la coborârea în centrul craterului Clavius, cel mai mare circ de impact de pe suprafaţa vizibilă a Lunii. Locul unde germanii îşi instalaseră cea mai mare bază militară din acest colţ de Galaxie.

Am servit masa la cantina operatorilor şi apoi am solicitat permisiunea de a-l vedea pe maiorul Van de Kamp, însărcinatul cu afaceri civile în interiorul Sistemului. M-a primit aproape imediat. I-am explicat pe scurt ce anume m-a adus în biroul său şi am admirat îndelung uluitorul răsărit de Terra, dincolo de marginea ridicată ca un guler a lui Clavius, în vreme ce el scotocea prin măruntaiele computerului, în căutarea codurilor de acces în „M.A.S.". După mai multe minute şi-a aprins un trabuc gros şi m-a întrebat dacă eram în legătură cu vreun proiect special iniţiat de Inchiziţia Federală. Nu eram. Aveam chiar şi o confirmare din partea institutului unde eram cursant. Asta a părut să-l mulţumească şi mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul-anexă, după care a rulat programul până la fila unde era înscrisă data de 18 Avig+/86 E.C.

O bătălie, a explicat pe un ton neutru. Ultima luptă importantă dintre cele două Imperii, înainte de tratatul din 94. Trupele germane, conduse de comandorul Wilhelm Argelander, atacaseră prin surprindere fortul întărit din craterul Tycho, cea din urmă redută spaniolă importantă de pe suprafaţa Selenei. Jose Bernardo Medina, conducătorul religios al militarilor din fort, fusese ucis încă de la primele salve, panica şi degringolada urmând imediat răspândirii acestei veşti în rândurile soldaţilor.

Manuel Orozco Y Berra, consilierul principal al lui Medina, reuşise să scape din încercuire, împreună cu câteva plutoane, retrăgându-se în interiorul accidentat al craterului. Bătălia continuase timp de câteva zile terestre, fortul fiind ras din temelii, în cele din urmă. Y Berra nu a mai fost văzut niciodată. Un singur soldat spaniol a fost descoperit, câteva săptămâni mai târziu, complet epuizat şi pe jumătate nebun. Zbiera într-una că Y Berra plecase spre alte lumi prin ochiul Diavolului-Sfinx. Fugarii au mai fost căutaţi o vreme, la vânătoare participând chiar şi celebrul baronet Thomas A. Mutch, singurul străin decorat cu colanul „Lâna de aur" în Imperiul Romano-Catolic German, dar spaniolii dispăruseră de parcă-i înghiţise spaţiul.

Acordul din anul 94 stabilise, la cererea expresă a Corporaţiei Frederic, ca toate informaţiile referitoare la acest nefericit eveniment să fie protejate, a încheiat maiorul, închizând fila. I-am mulţumit şi l-am întrebat dacă mă putea ajuta să ajung pe Tycho. Nu că aş mai fi avut ceva de văzut acolo după bombardamentul final, dar nu reuşea să-mi iasă din minte expresia spaniolului posedat – „ochiul Diavolului-Sfinx".

Timp de mai multe zile terestre am scormonit, metru cu metru, suprafaţa contor-

sionată a craterului, însă, cu excepţia câtorva fulgurite atipice, nu am descoperit nimic interesant. Drumul tur-retur până la baza Clavius, unde mi se asigura cazarea, devenise o corvoadă obositoare.

Asta până în clipa când am efectuat prima observaţie de altitudine a zonei. *Tycho semăna perfect cu un ochi uman.* Chiar în mijloc, printre miile de bolovani măturaţi de explozii, se distingea net o siluetă ciudat de cunoscută. Am folosit frânele de asolizare şi am coborât, găsind cu multă dificultate un spaţiu plat unde să aşez naveta. O imensă cantitate de resturi de rocă acoperea complet, în partea inferioară, Sfinxul. Un cap evident uman, doi ochi imenşi, adânciţi în orbite, şi obraji cu pomeţi adânciţi. Am făcut mai multe seturi de fotografii şi, în momentul în care am ajuns în punctul imaginar al încrucişării privirilor sale oarbe, am simţit o înţepătură în creştetul capului şi o senzaţie de greaţă. Am răsucit capul către fanta de evacuare din dreapta a căştii şi am încercat să vomit, însă n-am reuşit. Apoi am ridicat privirile deasupra capului şi am rămas cu gura căscată.

Cerul!

Doamne-Dumnezeule, cerul acesta era complet străin. O imensă lună portocalie acoperea complet orizontul, în dreapta lui Tycho. A lui Tycho? La naiba, îmi era din ce în ce mai limpede că nu mă mai găseam pe bătrâna noastră Selena, cea divizată între interesele celor două puteri cosmice. Cele patru constelaţii strălucitoare din emisfera sudică îmi erau complet necunoscute. Iar satelitul acesta...

După un timp, pe care n-am ştiut în ce sistem de coordonate să-l măsor, am descoperit, la poalele unui lanţ imens de munţi, un oraş ca un muzeu, părăsit de mai multe milioane de eoni de către locuitorii săi pentapozi. O planetă pustie şi o civilizaţie intrată în uitare...

Am revenit din nou în defileul Sfinxului şi m-am postat în faţa privirilor oarbe. Înţepătura din creştet, senzaţia de greaţă şi, când am redeschis ochii mă aflam într-un deşert violet. La câţiva metri de sol pluteau rămăşiţele abia detectabile ale unei aşezări aeriene. O civilizaţie cu structuri greu de înţeles, concepută de fiinţe gazoase, ce se petrecuse în cine ştie ce trecut îndepărtat. Nici măcar nu m-am mai ostenit să întreprind vreo cercetare. Cine avea să beneficieze de cunoştinţele ce tresăreau în toate părţile sub suflarea puternică a vântului? M-am fixat încă o dată în centrul orbitelor goale şi poarta stelară s-a deschis pentru a mă expedia...

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul în continuă schimbare de deasupra capului şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate. Am vizitat mii de planete, am văzut impunătoarele ruine ale unor civilizaţii uitate pentru totdeauna; am trecut pe lângă artefacte cvasimagice, pe lângă găuri de vierme, pitice albe şi găuri negre...

Nicăieri n-am dat de urmele lui Manuel Orozco Y Berra şi a soldaţilor săi. Şi nici nu ştiu dacă mai tânjesc să revin pe Terra. Pentru că sunt sigur că am descoperit semnele unei puteri uluitoare, aflate dincolo de burta acestui Univers nenorocit, putere care a construit porţi stelare în toate lumile unde inteligenţa materiei superior organizată a depăşit un anumit prag.

Puteţi să-i spuneţi Dumnezeu. Iahve. Eli. Budha. Allah. Cronos. Y Berra. Nu are importanţă. Important e că n-a făcut nimic, dar absolut nimic ca să le salveze de la inevitabila prăbuşire. Deşi ar fi putut. S-a mulţumit să le observe şi să pornească mai departe, după moartea lor.

Îl urmăresc, deşi ştiu că se află cu milioane de eoni înainte. Îmi doresc să-l întâlnesc, să-l înhaţ de piept şi să-i urlu: „Pentru ce, Doamne, pentru ce?".

Îl urmăresc şi am răbdare. Pentru că ştiu. Ştiu că eternitatea e nesfârşită, dar nu infinită. E un cerc, care se închide undeva. Cândva...

Poveste cu un satir selenar

Către prânz, trecu de Selena V şi se mai destinse. Era încă în grafic. Dădu drumul la muzică şi se întinse comod în scaun, cu ochii pe şosea. Autotrailerul

plutea deasupra benzii de titan, ocolind cu abilitate stâncile. Aruncă o privire în ecranul retrovizor: coloana de praf se întindea în urmă-i, asemenea unui şarpe nesfârşit.

Opri două ore mai târziu, înghiţi în fugă conţinutul unei cutii nutritive, bău o cutie cu bere dezalcoolizată şi se bărbieri pentru a treia oară în acea zi: devenise alergic la barbă. Verifică apoi atent starea containerului-remorcă şi îmbrăcă salopeta presurizată.

Desfăcu sasul manual şi sări spre pistă, plutind aproape un minut prin vălătucii de praf stârniţi de jeturile reactive al frânelor. Pentru mai multă siguranţă lăsase sasul deschis. Nu că i-ar fi fost frică, dar auzise nenumărate poveşti ale conductorilor de trailere despre scheletele din Marea Furtunilor. Altă explicaţie, în afara celei că vreun scurt-circuit blocase sasul automat exact când nefericitul pilot se găsea la o verificare de rutină în exterior, nu exista. În general, Trustul se ferea să comenteze astfel de istorii. Şi nici nu oferise vreodată vreo dezminţire în privinţa scheletelor.

Tropăi prin praful gros, dând ocol transportorului. Totul părea în ordine. Se mişca cu grijă pentru a nu se trezi cine ştie unde, din cauza afurisitei de gravitaţii.

Se căţără pe o stâncă în formă de trunchi de piramidă şi privi de-a lungul şoselei, către Selena VI. Trombele de praf se încolăceau din ce în ce mai aproape de sol. Sus, pe bolta neagră, ochiul auriu al Soarelui ardea fără milă şi Harley îl binecuvântă pe inventatorul sistemului de protecţie termică. În stânga se hlizea secera subţire, albastră, a Terrei. Refuză să se uite în direcţia ei: nu de prea mult bine plecase el de acolo! Adevărat că nici aici n-o ducea prea grozav, dar măcar Trustul îi asigura...

Brusc, avu senzaţia că nu se afla singur pe stâncă. La câţiva paşi stătea în fund un bărbat cu picioare de ţap şi cu o coadă lungă petrecută pe după braţ. Trupul îi era acoperit cu o blană roşcată. Pe maxilarele ascuţite îi creştea o bărbuţă neagră şi deasă. Harley realiză că nu purta nici un fel de costum de protecţie.

– Hei, tu cine naiba mai eşti? întrebă uluit, uitând că vorbea în interiorul căştii şi că nu putea fi auzit de celălalt. De unde-ai apărut?

– De acolo, răspunse satirul, făcând un gest vag cu coada, în direcţia Terrei. Sau poate că arătase numai spre inima platoului, crezu bărbatul. Duci transportorul ăsta la Medina?

– De unde ştii de Medina?

Îi trecuse şi uimire şi tot. O transpiraţie rece îl acoperise din creştet şi până-n picioare, în ciuda eforturilor depuse de sistemul de absorbţie a umezelii. Medina era baza secretă a Trustului.

– Ştiu şi gata! îşi mângâie celălalt bărbuţa, până ce Harley simţi că i se irită obrăjii.

Se frecă la ochi, dorindu-şi să se trezească din nălucire.

– Sunt cât se poate de real, îl asigură bărbuţă.

Se ridică în picioare. Nu era prea înalt, îi ajungea numai până aproape de nas, aprecie el.

– Ţi-am spus doar că vin de acolo! arătă cu unghia groasă şi uşor încovoiată în direcţia globului albastru. În ultima vreme s-a cam împuţit treaba. Prea mare aglomeraţia. Şi, colac peste pupăză, au dărâmat cea mai mare parte din temple.

– Nu pe toate, se trezi Harley vorbind.

– Nu, admise satirul. Dar în cele rămase cât de cât întregi nu mai poţi să intri de turişti. Despre slujbele religioase, ce să mai vorbim... Mare porcărie!

Scuipă cu scârbă şi picăturile de salivă continuară să plutească multă vreme, îndepărtându-se spre spinarea costelivă a muntelui Elbrus. Oftă şi-l bătu amical pe umăr.

– Aşa că am şters-o, care pe unde-am apucat. Facem ce ne pricepem. Trebuie să trăim din ceva, nu?

Harley înghiţi în sec şi se trase un pas înapoi, încercând să nu se dezechilibreze. Era clar că nu visa.

– M-a trimis Mercur.

– Mercur?! Cine e ăsta, Mercur?

– Nu-l cunoşti pe zeul Mercur? Las' c-o să afli imediat! râse satirul. Uite, vezi colo...

Întinse braţul şi-i arătă o luminiţă în

direcţia lanţului Apeninilor. Un meteor, gândi bărbatul. Se holbă şi mai tare. Nu, o baliză automată. Ce dracu' căuta o baliză la nord de Marea Morţii? Doar dacă...

Brusc, luminiţa se stinse.

– Hei, ce naiba ai vrut să...

Se răsuci. Platforma era goală. La fel de goală ca şi drumul. Doamne-Dumnezeule, transportorul!

Coborî în grabă, gata să se rostogolească la fiecare pas. Nici urmă de transportor.

Mercur... Zeul hoţilor! îşi aminti. Înjură cu năduf, se aşeză în fund pe banda de titan şi privi către Terra. Era singur în pustiul lunar, la peste 600 kilometri de Selena VI. Iar următorul transport avea să treacă abia peste o săptămână...

Cu o economie sângeroasă, apa urma să-i ajungă pentru două-trei zile, iar aerul pentru cel mult cinci. În minte-i veniră poveştile cu schelete. Ce făcea tipul ăla, Mercur, cu atâtea transportoare?

Exploatări cosmice

Hărăbaia sărise de pe şină în zona Fra Mauro, la mai puţin de 20 de kilometri de masivul Doerfel, care strivea totul în jur cu cei 8.000 de metri ai săi. Nu ştiam dacă să-i zicem ghinion sau să-i înjurăm bine pe cei de la Întreţinere şi Exploatare. Whipple a mormăit ceva la adresa mamei inspectorului de linie, şi-a tras în grabă costumul masiv de protecţie şi a intrat în camera-ecluză. Peste trei minute l-am zărit afară, dând ocol zonei în salturi lungi, perfect calculate, care-i trădau anii îndelungaţi de muncă la joasă gravitaţie.

Mi-a făcut semn cu braţul de pe o muche zimţată.

– Ellison, lasă dracului văicăreala şi scoate nasu', că e groasă rău!

Avea o voce de-a dreptul strepezită şi ştiam bine ce va să zică atunci când atingea această tonalitate. Mi-am pus de urgenţă salopeta presurizată şi m-am strecurat în interiorul ecluzei.

Afară m-a întâmpinat un vârtej de praf, care s-a lipit imediat de cască, din cauza energiei electrostatice cu care se încărca ori de câte ori staţiona mai mult timp în debara. Am şters-o cum am putut în zona vizorului. Discul îndepărtat al Soarelui se pregătea să se dea de-a dura pe una din pantele lui Doerfel. Noaptea lunară se găsea numai la câţiva paşi.

Transportorul alunecase către dreapta, în direcţia de mers, părăsind şina de înaltă energie şi se rezemase cu flancul de-o stâncă teşită. L-am privit descurajat: la cei 14 metri lungime şi la cele 48 de tone greutate, chiar dacă aici totul cântărea de şase ori mai puţin, fără două turbopistoane cu ghidaj n-am fi reuşit nici măcar să-l clintim.

Libarca nu păru însă în nici un fel impresionată de ameninţare. Rămase în continuare neclintită, aşa că nu ştiai dacă este o bucată de piatră cu o formă stranie sau o fiinţă vie raţională şi... telepată.

– Am crezut că sunteţi Gardienii lăsaţi de Misionaria la ultima Ieşire. Am recepţionat semnalul şi am părăsit starea de stază pentru a verifica parametrii exteriori. Dacă nu sunteţi Gardienii, atunci cine sunteţi, mă rog?

– În regulă, Whipple, i-am luat-o înainte, văzând cum se umflă în el. Răspund eu. Suntem piloţi de transportoare de clasa BW. Cărăm minereu de la staţiile de exploatare către spaţiodromuri. Venim de pe bătrâna Terra, dacă asta-ţi spune ceva. Dar tu?

– Piloţi..., bombăni vocea de nicăieri. Minereu...

Se auzi un mormăit şters, de parcă ar fi jonglat cu serii de noţiuni neclare, apoi glasul reveni în forţă.

– Vrei să spui că veniţi de pe planeta pe care o satelizăm? Nu se poate!

– Uite că se poate! se maimuţări Whipple, pe care-l mânca limba. Chiar de-acolo venim! Problema e de unde vii tu, gândac nenorocit. Nu cumva tocmai tu ne-ai ronţăit şina?

Gândacul nenorocit nu răspunse imediat. Tăcu o vreme, făcând ca tija verticală dintre noi să-şi modifice culoarea de la roşu la verde, apoi la albastru şi iar la roşu.

– La ultima ieşire vehiculul nostru

realiza o elipsă cu raza mică de 25.395.420 km, spuse rar vocea şi, pentru prima oară, vietatea ridică una dintre pode către noi. Gardienii de atunci ne-au comunicat că pe planeta vecină sălăşluiau nişte reptile uriaşe, a căror linie evolutivă era aproape încheiată. Puteam să efectuăm, fără teamă, *transferul* şi să pornim mai departe. Întrebarea este de unde naiba aţi apărut **voi**?

– *Transferul*? Ce fel de transfer? am întrebat repede, ars de o bănuială neagră.

– Transferul gazelor din atmosfera planetei, şovăi vocea. Drumul pe care s-a angajat expediţia este foarte lung şi, din când în când, trebuie să ne oprim şi să extragem combustibilul pentru navă de pe unde putem. Când am început operaţiunea, am avut grijă să nu încălcăm **legile galactice** privitoare la inteligenţă. Aşa că întrebarea rămâne: **voi** de unde v-aţi făcut apariţia pe planeta vecină?

Whipple îşi lăsă mâna să alunece pe tocul armei.

– Nu înţeleg, m-am repezit ca să-l acopăr cumva, distrăgând atenţia vietăţii. Ce fel de apropiere este asta, în etape de zeci de milioane de ani? Pentru rasa voastră timpul nu contează?

– Combinaţiile dintre organic şi anorganic conduc uneori la rezultate uluitoare, râse vocea, cu un aer superior. Timpul... înţeleg ce va să însemne această noţiune pentru voi, dar nu ştiu cum să-ţi explic modul în care-l percepem noi. Noi nu trăim timpul, ci el ne trăieşte pe noi. Aşa încât curgerea sa nu este cea considerată normală pentru fiinţele pur biologice. Timpul nostru, făptură ciudată, timpul nostru este cel cosmic. Dimensiunile navei noastre nu ne permit să ne apropiem prea repede de un alt corp ceresc, deoarece riscăm să-i tulburăm parametrii de cursă.

Am înghiţit în sec: dimensiunile navei nu le permiteau să se... Dumnezeule, Selena, buna şi bătrâna doamnă de pe cerul albastru al Terrei nu era altceva decât un hârb astral, navigând printre stele?

– Asta ar însemna să încălcăm prevederile ***Contractului Galactic***. Doar nu vă închipuiţi că prin Univers circulă cine şi cum vrea! Există norme şi legi foarte clare... un Cod Cosmic... În fine. Voi... cu voi este o problemă pe care nu am luat-o în calcul. Trebuie s-o rezolvăm cumva. Pentru că la gazele acelea nu avem voie să renunţăm. Altminteri, nu putem să realizăm impulsul de pornire.

– Şi chiar dacă am putea! rânji Whipple. Ia priveşte aici...

Un tronson de aproape trei metri avea linia de sus a „T"-ului ruptă, de parcă cineva ar fi apucat de ea şi ar fi tras cu putere.

– Şi ce putere! comentă Whipple. Aici e lucrătură, nu jucărie!

– Nu cred că mitocanii ăia de la Hundhausen ar fi avut atâta minte să...

– Uite că au avut, replică acru Whipple, trăgând un şut într-un bolovan cafeniu. Au avut, repetă.

De trei decenii, pe Selena îşi disputau supremaţia în materie de minerit trustul germano-olandez Hundhausen şi firma elveţiană Dorado. Întrecerea se dovedise dură şi de uzură. Cu toate acestea, nici una dintre părţi nu se pretase vreodată la lovituri nepermise. Niciodată, până acum.

Nu prea puteam face mare lucru, asta era sigur. Aşa că am expediat o depeşă la Centru, cu datele evenimentului şi coordonatele exacte ale locului unde ne găseam, după care am servit o cină frugală şi am ieşit din nou să vedem ultimele clipe ale zilei. Baza Macris-2, unde staţionam în timpul liber dintre două misiuni, este pe trei sferturi subterană şi nimeni nu are posibilitatea şi nici timpul liber pentru a admira panorama unui astfel de eveniment, repetabil la fiecare 14 zile terestre.

Odată trecut discul de culoarea lămâii de primul pisc, întunericul de catran a explodat, pur şi simplu, în jurul nostru. Ne-am aşezat pe scara lată a cabinei şi ne-am apucat să pălăvrăgim. Oricum, până la apariţia secerei albastre a Terrei aveau să se mai scurgă câteva ceasuri bune. Iar pe cei de la Centru îi durea undeva că noi îi aşteptam cu duba de întreţinere.

– Ce mă-sa se întâmplă aici?

L-am văzut pe Whipple făcându-şi brusc vânt înainte. Luminile roşii de poziţie ale costumului descriseră un arc lung şi se

opriră la aproape zece metri de transportor.

Am repetat figura mai înainte ca apelul său să-mi sune în căşti. Era un puţ cam de o jumătate de metru în diametru, din care ieşea vertical un spot de lumină roşie. Apoi am observat, uluit, o vietate cam de trei palme lungime căţărându-se pe stâlpul fotonic, asemenea unui păianjen.

– Fereşte-te, Ellison! La naiba, s-ar putea să ne prăjească cu vreo substanţă necunoscută.

Sfatul părea cuminte, aşa că m-am retras la o distanţă apreciabilă.

– La naiba, sigur că nu vă prăjesc cu nimic, dobitocilor! Veniţi mai aproape!

Puteam să jur că glasul nu răsunase în căşti, dar asta nu m-a împiedicat să-l aud foarte distinct. Şi, după figura pe care o afişa Whipple, înţelegeam că lucrurile stăteau cam la fel şi în cazul său.

– O chestie telepatică, probabil, îmi transmise el pe lungimea de avarie. Am eu impresia sau am dat peste prima fiinţă extraterestră inteligentă?

Falsa arachnidă se căţărase pe o piatră lată, aflată între noi, şi părea că ne priveşte simultan. Spun „părea", deoarece nu dispunea de nici un fel de organ al vederii. Corpul îi era constituit din patru picioare groase, arcuite, şi dintr-un fel de con, ce emitea o licoare palidă, fosforescentă.

– Nu contează, reveni vocea. De ce-aţi declanşat semnalul?

– Semnalul...?! Whipple mă privi lung.

– Semnalul, da. Nu aşa se spune în sistemul vostru de comunicare? Vibraţia de 24.000 de cicli. Chiar şi acum mai trepidează platoul. S-a încheiat procesul de apropiere?

– Ascultă, libarcă afurisită! se răţoi Whipple supărat. Ori vrei să ne spui, clar, ce te doare, ori te vâri înapoi, la cămăruţă, până nu-mi vin dracii!

Mâna lui Whipple aproape că atinsese umflătura armei când, brusc, începu să ningă. Pesemne că vreun cilindru cu argon sau cu kripton crăpase în vreun punct apropiat de depozitare de pe traseu şi ejecţia exploziei mânase până aici fulgii coloraţi. Extragerile de minereu din roci degajau adeseori tot felul de gaze rare, pe care staţiile de epurare erau obligate să le înmagazineze în bidoane metalice pentru a fi, ulterior, expediate pe meteoriţi special aduşi pe orbite circumlunare.

– Zăpadă gazoasă! exclamă vocea şi arachnida cabră brusc pe cele patru pseudopode. M-aţi minţit, care va să zică! Ne aflăm la limita de apropiere necesară începerii extracţiei, iar voi voiaţi să ne împiedicaţi să aflăm!

Mai înainte ca să apucăm să ne dezmeticim, a sărit pe lujerul de lumină şi a dispărut în gaură. Bastonul roşu s-a făcut nevăzut, iar puţul i-a urmat imediat exemplul.

Ne-am privit vreme de câteva secunde cu înţeles, apoi am alergat către cabina transportorului şi am făcut două legături voluminoase, înşfăcând tot ceea ce se găsea la îndemână. Ne-am îndreptat în pas vioi spre crestele zimţate ale lui Doerfel, albăstrite de secera uriaşă a Terrei.

Astăzi, când scriu aceste lucruri pe filele unui jurnal magnetic adus dintr-o colonie exterminată, am mai rămas de-abia câteva duzini de supravieţuitori pe întreg satelitul. Blestemaţii de gândaci au depistat la marele fix toate coloniile active şi le-au curăţat prin seisme de toate gradele.

Atmosfera de aici, de sus, e aproape respirabilă: în fiecare oră, mii de metri cubi de gaze trec vremelnica frontieră imaginară supţi de o atracţie gravitaţională din ce în ce mai puternică.

Habar n-avem ce se întâmplă pe Pământ. Whipple crede că giganticii nori de praf, pe care îi vedem prin telescop, sunt urmarea unor perpetue seisme, comandate de undeva, de la vreo 20 de kilometri de sub noi.

La dracu' cu toate! Ce rahat mare e şi viaţa asta! Stau şi mă întreb dacă e bine că am scăpat, deocamdată. Mă gândesc că, dacă nu ne „lucrau" ăia de la Hundhausen, zăceam zdrobiţi pe undeva, cu un maldăr de pietroaie în spinare. Aşa însă ne holbăm la maica Terra şi ne frământăm, încercând să ghicim cât timp ne-a mai rămas. Că de curăţat, ne curăţă precis, înainte să apucăm s-o mierlim de foame.

Tot mineri sunt şi ăştia!

GINUNGAGAP

de MICHAEL SWANWICK

Abigail ieşi din Mama Miloasă şi luă reţeaua translatoare până la Cilindrul Toledo, în parcul Industrial Iuno. Stelele înfloriră, clipiră şi dispărură de cinci ori. Era o călătorie lungă, o jumătate de orbită în jurul soarelui.

Toledo era unul din cilindrii comerciali vechi, acum ocupat aproape în întregime de birocraţi, manipulatori de hârtii şi liber profesionişti. Nu era locul favorit al lui Abigail pentru o vizită, dar îi trebuia o slujbă şi 3M îi cumpărase deja contractul.

Funcţionarul de la slujbe îşi vopsise părul de pe piept în galben cu cache-sexul verde şi bijuteriile turcoaz. Îşi plimbă degetele pe o claviatură, aducând un şir nesfârşit de detalii legate de carieră.

– Te-ai descurcat mişto aici, comentă el.

Abigail îşi îndoi neglijentă braţul cel nou. Era reuşit, însă ceva mai roz decât restul corpului. Şi slab, bineînţeles, dar exerciţiile aveau să-l aranjeze.

– Mersi, făcu ea. Îşi aşează braţul sub un sân şi compară culorile. Se potrivea perfect cu sfârcul. În mod limpede, prea roz. E ceva de lucru? urmă ea.

– Nţţ, răspunse funcţionarul. O bâzâitoare îi zbură pe lângă ureche, o deplasare aproape insesizabilă a aerului. Văd că te-ai înscris pentru colonia Proxima.

– Îşi făcuseră plinul. Hei, ce naiba, n-ai nimic pentru o gravitaţională?

– N-am zis aşa ceva, mormăi funcţionarul. O să găsesc... Hopa! Ce-i asta! Abigail îşi întinse gâtul, dar nu putu zări ecranul. Ai o etichetă de trimitere pe fişa de slujbă.

– Şi ce înseamnă asta?

– Lasă-mă să citesc.

O floare-de-miere căzu în părul lui Abigail şi femeia o îndepărtă cu un gest nervos. Funcţionarul avea biroul în aer liber, înconjurat de un gard viu şi acoperit cu o boltă de viţă. Uneori, Abigail găsea vechile cilindre Centură puţin cam extravagante pentru gustul ei.

– Mda, ridică privirea funcţionarul. Bell-Sardia vrea să te angajeze. Termen neprecizat, contract unilateral. Răsuci displayul către ea: Nişte condiţii foarte convenabile, dar asta-i normal la un contract de risc înalt.

Funcţionarul căută mai departe.

– Uite, ciocăni el cu un deget în ecran. Sunt o grămadă de formulări juridice, dar esenţa este că doresc un pasager de testare. Pentru un aparat făcut de ei, care utilizează găurile negre ca mijloc de transport interstelar.

– Imposibil, comentă Abigail. Forţele de gravitaţie...

– Scuteşte-mă. Poate că au găsit o cale de rezolvare a problemei. Întrebarea este: te interesează sau nu?

Abigail privi în sus, prin boltă, la un pârâu care şerpuia prin ţinutul curbat de deasupra capului. În el se bălăceau copii. Numără foarte încet până la o sută, încercând să pară că se gândea profund.

Abigail îşi fixă curelele translatoare şi încuviinţă spre tehnicianul aflat în afara cabinei. Tehul îi atinse consola şi un câmp uşor de stază o imobiliză pe Abigail şi aerul din jurul ei, în vreme ce peretele cabinei se deschise ca un iris uman. Cu o mişcare lină şi rapidă a mâinii, translatorul îi recanaliză inerţia şi-i conferi o viteză apropiată, dar nu egală, de cea a luminii.

Stelele înfloriră în jurul ei şi soarele dispăru. Abigail inspiră adânc şi... se găsea în cabina receptor. Relativitatea nu-i furase decât o fracţiune din timpul de tranzit. Îşi desfăcu curelele şi ţopăi până la docul navetei de pe staţia de margine.

Pilotul rânji când o văzu intrând, apoi reveni cu atenţie la comenzi. Era tânăr şi purta dungi de machiaj cafeniu de-a curmezişul pieptului şi al coapselor – doar cu puţin mai închis decât culoarea pielii. Vesta din plasă era aproape de prost gust, însă o purta bine şi arăta mai degrabă năstruşnic decât prea îmbrăcat. Abigail se pomeni regretând că nu avea pe ea decât cache-sexul şi oja de pe unghii – i-ar mai fi trebuit nişte bijuterii sau, poate, machiaj. În comparaţie cu el se simţea neînsemnată.

Displayul stelar arăta două inserţii, dirijate de camere sincrone. Sub ele clipeau alfanumerice. Una indica destinaţia ei: baza concentrică, rotindu-se cu viteze uşor diferite. Baza era acoperită de supergrafii roşii şi portocalii. Considerând distanţa ei faţă de uzinele Centurii, avea o mărime respectabilă.

Motoarele porniră şi Abigail se fixă în scaunul pasagerului. Al doilea insert...

„Ginungagap, singura gaură neagră cunoscută în câmpul gravitaţional al soarelui, a fost descoperită în 2033", şopti un glas. „Prezenţa ei lămurea binecunoscutele variaţii inexplicabile ale orbitelor planetelor exterioare". Arthur C. Clarke „a fost..."

– E necesar? întrebă Abigail.

– Absolut, răspunse pilotul. De vreun an, am abandonat programul turistic, dar regulamentul a rămas neclintit. Aici sunt foarte stricţi cu regulile. Îi făcu cu ochiul lui Abigail. Mai rezistă un pic până... Începu să moşmondească la comenzi.

.....construită după patruzeci de ani şi comunicaţiile cu colonia Proxima au început la scurt timp după aceea. Ginungagap..."

Vocea se opri.

– Abigail Vanderhoek, zâmbi ea a mulţumire.

– Cheyney, făcu pilotul. Tu eşti vagabond de vid. Însă m-am plictisit şi am înhăţat primul contract semipermanent peste care am dat.

– Eu am cam luat-o în direcţia opusă.

– Probabil că aşa aş fi făcut şi eu, comentă Cheyney amabil. Totuşi, e o cale nasoală. Pe mine m-au cusut de trei ori.

Îi arătă cicatricile: o tăietură lată de-a curmezişul abdomenului, o pată roşiatică lângă un sfârc şi o semilună albă, pe jumătate acoperită de scalp.

– Le-aş fi putut curăţa, dar, după cum văd eu lucrurile, viaţa e un proces în care agoseneşti cicatrici şi experienţă. Aşa că, le-am păstrat.

Dacă ar fi crezut că încerca să o impresioneze, Abigail l-ar fi flituit imediat. Însă, în mod limpede, făcea parte dintr-o autodramatizare, posibil justificată, probabil nu. Abigail bănuia că, exceptând călătoria de rutină pe Pământ, „Clarke" era tot atât de faundat într-un puţ gravitaţional pe cât fusese Cheyney vreodată. Cu toate acestea avea un aer bărbătesc, iresponsabil şi atrăgător.

– Mă duci peste fire? îl întrebă ea.

Cheyney pilotă naveta în jurul reţelei de comunicaţii care îl înconjura pe „Clarke". Pe sub ei trecură kilometri de dantelării metalice. Cheyney arătă o antenă concavă micuţă în margine şi o îngrămădire de antene liniare mai în spate.

– Cea din margine transmite în Ginungagap, explică el. Celelelalte transmit informaţii la şi de la Mamă.

– Mamă?

– Aşa i se spune lui „Arthur C. Clarke".

Pilotul viră naveta cu un gest neglijent şi se lansă într-o poveste lungă şi vulgară asupra originii poreclei. Abigail râse şi Cheyney întinse un deget:

– Acolo este Ginungagap.

Abigail privi atentă.

– Unde? Nu văd nimic.

Se uită la al doilea insert de pe display, unde se afla imaginea mărită a găurii negre. Nu era câtuşi de puţin impresionantă: o pată roşie pe un fundal negru. În câmpul stelar era complet invizibilă.

– Dezamăgitor, nu? Dar foarte periculoasă. Chiar şi la distanţa asta, există o grămadă de ionizare dinspre discul de acreţiune.

– De asta există o staţie de margine?

– Mda. Concentraţia particulelor variază, dar dacă translatorul ar fi exact pe „Clarke", am pierde probabil o treime din pasageri.

Cheyney o lăsă pe Abigail la ecluza echipajului şi naveta dispăru. Abigail rămase pe loc, nehotărâtă.

– Tu eşti gravitaţionala pe care o şutăm în Ginungagap...

Bărbatul scund şi masiv ajunsese lângă ea înainte să-l fi văzut. Avea o privire pătrunzătoare. Cache-sexul era de un portocaliu conservator.

– Mi-a plăcut figura cu braţul. Îţi trebuie ceva curaj să faci aşa ceva. Îi scutură mâna: Sunt Paul Girard. Şeful securităţii externe. Mă ocup de antrenamentul tău. Joci ping-pong verbal?

– De ce întrebi? contracară ea automat.

– Nu ştii?

– Ar trebui să ştiu?

– Vrei să ştii acuma sau mai târziu?

– Răspunsul o să fie diferit mai târziu?

Un zâmbet încreţi chipul dur al lui Paul.

– O să te descurci. O apucă de braţ şi o conduse pe un coridor în pantă. Perioada de antrenament este destul de scurtă. Repetiţia generală este programată peste două săptămâni. După aceea evenimentele se vor precipita. Vrei să începi acum antrenamentul?

– Am de ales? întrebă Abigail amuzată.

Paul se opri brusc.

– Fii atentă, rosti el. Regula numărul unu:

Cu *mine* nu te joci. Înţelegi? Pentru că eu câştig întotdeauna. Nu uneori, nu de obicei – întotdeauna.

Abigail îşi eliberă braţul.

– Special m-ai împins în direcţia asta, făcu ea furioasă.

– Consider-o ca parte a antrenamentului. O privi în ochi: Indiferent câte puţuri gravitaţionale ai coborât, tu continui să fii produsul unei culturi cvasi-spaţiale: protejată, încrezătoare, gata să iei lucrurile aşa cum sunt. Asta e o atitudine periculoasă şi vreau să înţelegi lucrul ăsta. Vreau să înveţi să priveşti dincolo de masca faptelor. Vreau să te maturizezi. Şi aşa vei face.

„Nu fii atât de sigur." Un surâs străbătu figura lui Paul, de parcă îi citise gândurile. Abigail vorbi cu glas tare:

– Pare niţel cam exagerat pentru o călătorie către Proxima.

– Lecţia numărul doi, zise Paul. Nu te grăbi cu afirmaţiile. Nu o să mergi către Proxima. O conduse în jos, spre afară, spre rampa ce dădea în următorul inel, oprindu-se pentru câteva clipe în dreptul joncţiunii, ca să se obişnuiască cu viteza de rotaţie mai mică. O să vizitezi păianjeni, continuă el, apoi indică cu mâna. Aici este sala comenzilor.

Sala comenzilor era uriaşă şi cavernoasă, scăldată într-o lumină slabă şi sumbră. De-a lungul potecilor şerpuite, ce rătăceau aleator prin spaţiile de lucru, erau instalate claviaturi. Spoturi de lumină cădeau pe fiecare consolă şi operator. Între console era vegetaţie nictalopă.

– Aici e inima monstrului, rosti Paul. Consolele verzi se ocupă de comunicaţiile cu Proxima – de acum operaţii de rutină. Însă cele albastre...

Cu ochii strălucind ciudat, îi arătă femeii. Deasupra terminalelor atârnau monitoare argintii pe care pluteau imagini vagi, cu paraziţi. pete alb-negre, pe care Abigail nu le putea asimila cu forme cunoscute.

– Aceia, spuse Paul, sunt păianjenii. Comunicăm cu ei în timp real. Întârzierile răspunsurilor sunt datorate numai traducerii automatelor.

Printr-o schimbare bruscă a percepţiei, petele deveniră siluete de arahnide. Masa acea neagră, fluturând peste ecran, era piciorul unui păianjen, iar cealaltă era toracele lui. Abigail simţi o aversiune imediată, primară, înlocuită după aceea de uimire totală.

– Extratereştri? şopti ea.

– Da.

De fapt, semănau cu păianjenii, în aceiaşi măsură în care oamenii semănau cu maimuţele. Cele opt picioare prezentau fiecare câte o articulaţie suplimentară, iar configuraţia mandibulelor era complet alta. Dar, pentru un ochi de necunoscător, erau păianjeni.

– Dar e... De cât timp aţi...? De ce Dumnezeu ţineţi totul în secret?

O bucurie nedefinită creştea în Abigail. Se deschidea un întreg univers de posibilităţi, de parcă după o viaţă întreagă petrecută într-o cutie, cineva ridicase capacul.

– Securitatea industrială, răspunse Paul. Aparatul care te va trimite pe tine prin Ginungagap în gaura lor neagră este o invenţie a păianjenilor. Vrem să-l obţinem în schimbul unor date optice, însă legea nu ne va proteja drepturile până nu-i demonstrăm utilitatea. Nu vrem să intre pe fir celelalte corporaţii. Făcu un semn cu capul spre cel mai apropiat ecran alb-negru: După câte vezi sunt slăbuţi în optică.

– Mi-ar plăcea să pot vorbi... Abigail se opri, dându-şi seama că sună ca o fetiţă plină de speranţe.

– O să-ţi aranjez o prezentare.

Dintr-o parte se auzi un foşnet. Abigail se întoarse şi văzu ieşind din tufişuri un motan mare, negru, cu burta şi labele albe.

– Acesta este respectabilul şef al Comunicaţiilor Extraterestre, spuse Paul acru.

Abigail pufni în râs, apoi îşi drese glasul stânjenită, dându-şi seama că bărbatul nu vorbea despre motan.

– Julio Dominguez, şeful secţiei translatori, continuă Paul. Abigail Vanderhoek, specialist gravitaţional.

Bătrânul cel zbârcit surâse profesional:

– Presupun că pisălogul nostru rezident a explicat cum funcţionează reţeaua de comunicaţii, aşa este?

– Păi..., începu Abigail.

Dominguez plescăi din limbă. Purta un cache-sex galben şi un papion asortat, puţin cam înzorzonat pentru un om de vârsta lui.

– De fapt, destul de simplu. Viteza de fugă dintr-o gaură neagră este mai mare decât viteza luminii. Deci, în Ginungagap viteza luminii nu mai reprezintă limita vitezei de comunicare.

Se opri îndeajuns pentru ca Abigail să-l privească derutată.

– Ceea ce este un mod mai complicat de-a spune că atunci când aţintim un fascicol de electroni spre graniţa limitei staţionare, el

apare în altă parte... iese din altă gaură neagră. Şi dacă-l aţintim *aşa cum trebuie*..., glasul i se înalţă ascuţit, ...va ieşi din gaura neagră pe care am ales-o noi. Fenomenul fizic este simplu. Toată arta constă în exactitatea ţintirii electronilor.

Motanul înaintă până lângă Abigail, se frecă cu fruntea de piciorul ei şi mieună insistent. Femeia se aplecă să-l ridice.

– Dar dintr-o gaură neagră nu poate ieşi nimic, obiectă ea.

– Aha, chicoti Dominguez, dar înăuntru poate cădea orice, nu? Adică şi un pozitron. Însă un pozitron care cade în Ginungagap în timp pozitiv nu este decât un electron care iese într-un timp negativ. Ceea ce înseamnă că un pozitron care cade într-o gaură neagră în timp negativ este de fapt un electron ieşind în timp pozitiv – exact efectul dorit de noi. Imaginează-ţi că Ginungagap este manifestarea fizică a unui semn de echivalenţă în matematică.

– Îmhî, încuviinţă ea, simţindu-se pusă la punct. De-a lungul potecii zburau molii albe. Motanul le urmărea fascinat, în vreme ce ea îl mângâia pe cap.

– Oricum, electronii ies, şi, odată ce avem date, teoria trebuie să se supună, umilă.

– Povesteşte-mi despre păianjeni, îl întrerupse Abigail. Moliile ţâşneau în sus, în lateral, în jos, un balet aleator în trei dimensiuni.

– *Extratereştrii*, se încruntă Dominguez spre Paul, continuă să reprezinte un mister pentru noi. Facem schimb de fapte, descrieri, tehnologii ale unor unelte, însă întrebările importante nu se împărtăşesc stângacelor noastre coduri matematice. Cunosc ei dragostea? Apreciază ei frumuseţea? Cred ei în Dumnezeu, eh?

– Vor ei să ne mănânce? interveni Paul.

– Nu fi ridicol, se răsti Dominguez. Bineînţeles că nu.

Moliile se despărţiră când ajunseră la Abigail. Câte două o ocoliră prin fiecare parte; una îi zbură peste un umăr. Motanul se repezi cu laba după ea.

– Motanul se numeşte Bla-bla, zise Paul. L-au colorat puştii din Bio. Dominguez deschise gura, apoi o închise.

Abigail îl scărpină pe Bla-bla sub bărbie. Motanul îşi arcui spinarea şi începu să toarcă zgomotos.

– Cu permisiunea dumneavoastră, continuă Paul.

Se apropie de o consolă şi-l dădu la o parte pe operator.

– Din punct de vedere tehnic, trebuie să vorbeşti un limbaj convenţional, dar dacă îl păstrezi simplu şi lipsit de jargoane, n-ar trebui să ai nici un fel de probleme. Apăsă pe claviatură: Salutări rituale, păianjene.

Urmă o pauză. După aceea, păianjenul se mişcă şi un picior păros flutură peste ecran.

– Salut, omule.

– Prezentări: Abigail Varderhoek. Ea este reprezentanta noastră. Ea va veni cu spinerul.

Altă pauză. Mai multe mişcări din picior.

– Salut Abigail Varderhoek. Tranziţia vidului, bla-bla, se opreşte, bla-bla, beneficii comerciale, bla-bla, arată tot în spaţiu.

– Cam păcătoasă traducere, comentă Paul şi-i făcu semn lui Abigail să vorbească.

Femeia ezită, apoi întrebă:

– O să ne vizitaţi şi voi? Aşa cum vă vizităm noi?

– Nu, ştii..., începu Dominguez, însă Paul îi făcu semn să tacă.

– Nu, Abigail Varderhoek. Suntem fiinţe bazate pe sulf.

– Nu înţeleg.

– Voi puteţi, bla-bla, gaura neagră prin, bla-bla, spiner pentru că sunteţi fiinţe bazate pe carbon. Carbonul formează uşor lanţuri, dar sulful se combină în reţele şi rozete. Bla-bla, noastră, formează doar bla-bla, sulful formează lanţuri scurte.

– O să-ţi explicăm noi mai târziu, şopti Paul. Dă-i drumul, te descurci perfect.

Abigail ezită din nou. Oricum, ce să vorbeşti cu un păianjen? În cele din urmă întrebă:

– Vreţi să ne mâncaţi?

– Oh, Christoase, ia-o de acolo, exclamă Dominguez şi se întinse spre claviatură.

– Nu, îi şopti Paul. Vreau să aud răspunsul.

Câteva din picioarele păianjenului descriseră mişcări complicate.

– Problema este falsă. Fiinţele bazate pe sulf nu câştigă nimic consumând fiinţele care se bazează pe carbon.

– Vezi, făcu Dominguez.

– Dar dacă ar fi posibil? insistă Abigail. Dacă *aţi putea* să ne mâncaţi şi să câştigaţi ceva? Aţi face-o?

– Da, Abigail Varderhoek. Cu mare plăcere.

Dominguez o împinse în lături.

– Ne pare extrem de rău, se adresă el extraterestrului. A fost o neînţelegere, teribil, teribil de neplăcută. Tu! îi strigă operatorului. Vino înapoi şi aranjează lucrurile.

Paul rânjea răutăcios:

– Haide, îi spuse lui Abigail. Am rezolvat destule aici pentru o zi.

Când porniră, Bla-bla se zbătu în braţele femeii şi sări jos. Ateriză pe podea pe toate cele patru labe şi dispăru în frunziş.

– Chiar ne-ar mânca? întrebă Abigail. Apoi îşi corectă întrebarea: Asta înseamnă că sunt ostili?

Paul înălţă din umeri.

– Poate au crezut că ne jignesc dacă *nu* se oferă să ne mănânce. O conduse către cabina ei. Mâine începem adevăratul antrenament. Între timp poţi alcătui o listă cu toate modurile în care păianjenii pot face rău dacă noi asigurăm transportul şi ei *sunt* ostili. După aceea, o altă listă cu toate motivele pentru care n-ar trebui să ne încredem în ei. Făcu o pauză. Treaba asta am făcut-o şi eu. O să constaţi că listele alea sunt destul de lungi.

Cabina lui Abigail nu era spectaculoasă, dar o decoraseră bine. Un peisaj stelar complet tapeta pereţii, podeaua şi plafonul, doar parţial acoperit de un cadru interior pe care se ridicau viţe de vie. Cineva îi analizase cu atenţie gusturile.

– Bună!

Salutul vesel o surprinse. Se răsuci şi văzu că hamacul îi era ocupat.

Cheyney se ridică şi-şi lăsă picioarele peste marginea hamacului, legănându-se uşor.

– Hai încoace.

Atinse un buton invizibil şi albastrul peisajului stelar se schimbă într-un purpuriu intens, erotic.

– Cam ce crezi că faci aici? întrebă Abigail.

– Avem câteva ore libere, răspunse pilotul, aşa că m-am gândit să te seduc.

– Ei bine, Cheyney, făcu Abigail, îţi apreciez sinceritatea. De aceea n-o să spun nu.

– Mulţumesc.

– O să spun: poate altădată. Acum şterge-o. Sunt obosită.

– Bine. Cheyney sări jos şi se îndreptă, legănându-se, către uşă. Se opri. Ai spus altădată, da?

– Altă dată. Gata.

Îi făcu cu ochiul şi dispăru.

Abigail se zvârli în hamac şi deplasă spre roşu peisajul stelar până când universul deveni o spirală de tăciuni încinşi. Plictisitoare fiinţă. Nu exista nici o speranţă pentru altceva decât o relaţie extrem de superficială cu el. Închise ochii şi zâmbi. Din fericire ea nu era disponibilă pentru o relaţie serioasă.

Adormi.

Cădea...

Abigail coborâse nava la o distanţă convenabilă de laboratorul robot al lui 3M. Domul geodezic al laboratorului adunase nori albi înspre nord, unde Mik Olympus se iţea deasupra orizontului. Altfel, toate – sol, cer, stânci – aveau portocaliul standard al lui Marte. Coborâse pe sol şi îşi fixase raniţa cu provizii.

Aprovizionarea staţiilor 3M-RL era un contract de rezistenţă: uşor, dar monoton. De aceea poate că fusese mai puţin atentă ca de obicei atunci când coborâse panta abruptă, presărată de bolovani, sau poate că piatra s-ar fi răsucit indiferent cât de atentă şi-ar fi aşezat talpa. Glezna îi cedase şi ea fandase într-o parte, însă raniţa îi deplasase centrul de greutate prea mult ca să se poată redresa.

Căzuse, fluturând din braţe.

Alunecarea de teren o purtase în jos, într-un norişor de praf şi vălmăşag de mişcări, smulgându-i carnea şi fisurându-i oasele. Dar, înainte de a simţi durerea, costumul îi injectase un sinestezic nervos, transpunând senzaţiile în culori: roşu, stacojiu şi cafeniu, cu vârfuri rapide şi galbene atunci când un bolovan o izbise în coastă. Se prăbuşise într-un curcubeu rotitor de lumină.

Se oprise într-o explozie de portocaliu. În jurul ei pietricelele se opriseră. O dâră de praf plutise, îndepărtându-se către orizontul cel roşu. Un bolovan mare, cu muchii ascuţite, se rostogolise, retezându-i curelele raniţei. Uneltele, proviziile, rezervele de aer, se înălţaseră şi căzuseră încet pe sol.

O cheie de buloane, lungă cât braţul ei, se izbise de sol, la câţiva centimetri de casca ei. Femeia clipi şi, brusc, totul deveni real. Îşi mişcă picioarele, înălţând nori de praf şi nisip. Îşi trase picioarele sub ea, glezna respectivă era strălucitor de aurie şi încercă să se ridice.

Fu însă oprită de o smucitură a braţului. Chiar pe când întorcea capul, deveni conştientă de un purpuriu închis în mâna ei stângă. Era prinsă de un bolovan, nu îndeajuns de mare ca să revendice cine ştie ce drepturi. Degetele n-aveau nici o culoare.

– Drăguţ, murmură ea. Trase de braţ, împinse bolovanul. Nu se mişcă nimic.

Apăsă cu bărbia contactul radio:

– Salut către staţie, rosti ea. Ezită, simţindu-se jenată, apoi urmă: *Ajutor*, repet, *Ajutor*. Puteţi să trimiteţi o echipă de salvare după mine?

Nu se auzi nici un răspuns. Cu o senzaţie de vomă în fundul gâtului, Abigail duse mâna la partea din spate a căştii. Prin mănuşă simţi ceva ascuţit, nişte nisip, rămăşiţele sparte ale aparatului de radio.

– Cred c-am încurcat-o. Vorbise cu glas tare şi-şi ascultă cuvintele. Seci, lipsite de emoţie – probabil adevărate. Însă nimic care să provoace panica.

Inventarie rapid ce avea la îndemână. Un costum intact cu cască. O cheie de buloane. O grămadă de bolovani, mulţi în imediata apropiere. Aer suficient pentru – verifică indicatorul din cască – aproape o oră. Presupun că staţia făcea verificările conform programului, şi plecau imediat, avea doar jumătate din aerul necesar.

Majoritatea obiectelor din raniţă erau risipite mult prea departe ca să poată fi ajunse. Doar un rezervor dreptunghiular, de gaz, căzuse mai aproape. Abigail se întinse, dar nu putu să-l ajungă, miji ochii, însă nu putu citi inscripţia de pe ştuţ. Mai mult ca sigur, era gaz lichefiat – azot sau oxigen – pentru laboratorul robot. Exista şansa să fie rezervorul suplimentar de aer. În cazul acela ar fi putut trăi până la sosirea echipei de salvare.

Abigail cercetă atentă împrejurimile, însă nu mai zări nimic.

– Bun, deci e rezervorul de aer.

Se întinse atât cât îi permitea braţul priponit. Containerul rămânea la numai un centimetru depărtare.

Pentru o clipă, rămase înţepenită. După aceea, simţindu-se ca o idioată, luă cheia de buloane. O întinse peste containere. Simţi containerul clătinându-se. Încetişor, îl trase către ea.

Atunci când putu să lase cheia şi să apuce containerul, braţul ei cel bun se învineţise de oboseală. Cu transpiraţia curgându-i pe faţă întoarse rezervorul şi citi eticheta.

Era oxigen lichid, inutil. Îl putea corela la costum şi să-i regleze debitul, dar prima inspiraţie avea să-i îngheţe plămânii. Dădu drumul containerului şi rămase întinsă pe spate, privind cerul cu ochii goi.

Acolo, sus, se afla civilizaţia: zeci de mii de staţii omeneşti legate laolaltă prin reţele de transport şi comunicaţii. Mesajele curgeau încontinuu pe cabluri laser. Translatorii împrumutau şi ofereau la moment, deplasându-se, valuri de călători şi mărfuri cu aproape (dar nu tocmai la) viteza luminii. O navă era gata să transporte o a treia serie de colonişti pe Proxima. Acolo, sus, eliberaţi de cătuşele nemiloase ale gravitaţiei, oamenii trăiau în lux şi indiferenţă. Aici, însă...

– O să mor... Vorbise în şoaptă şi era pătrunsă de uimire. Pentru că era adevărat. Avea să moară.

Moartea era un perete negru. Se afla în faţa ei, întinzându-se infinit în toate direcţiile, neted, lipsit de orice însemne şi misterios. Dacă întindea un braţ, l-ar fi putut atinge. În curând avea să ajungă lângă el, dacă înapoia lui se găsea ceva, să-l străbată. În curând, foarte curând, avea să *ştie*.

Atinse sigiliul căştii. Îl simţi cenuşiu, neted şi ispititor. Degetele i se deplasară inconştiente peste sigiliu, de-a lungul gâtului. Îngrozită, Abigail îşi dădu seama că se gândea să-l desfacă, să lase aerul să scape, să renunţe la puţinul timp pe care-l mai avea.

Se înfioră. Hotărându-se brusc, se întinse şi desigilă umărul braţului captiv. Umărul se închise automat, oprind pierderea de aer. Carnea braţului ei prins era expusă atmosferei marţiene. Abigail luă containerul de gaz şi-l fixă cu cotul braţului sănătos. Cu stângăcie, deschise ştuţul cu cheia. Pulveriză cu oxigen lichid braţul expus, timp de un minut, până se asigură că se transformase într-un bloc de gheaţă. După aceea, dădu drumul containerului, luă cheia şi izbi.

Braţul i se sfărâmă într-o mie de bucăţi.

Se ridică în picioare.

Abigail se trezi, încordată şi transpirată. Trecu pereţii pe culoare normală şi se ridică în capul oaselor. După câteva minute de limpezire, reglă pereţii să treacă de la roşu la albastru într-un ritm egal cu bătăile inimii ei. În cele din urmă ciclul uteral o adormi.

– Nici măcar apropiat, spuse Paul. Dădu banda înapoi şi puse stopul pe cadrul primplanului unui păianjen care-şi răsucea două picioare, unul peste celălalt. Nu uita, ăsta e morfemul pentru „dezgust extrem". Este uşor de remarcat, şi puştii de la lingvistică spun că orice afirmaţie care înglobează acest gen trebuie înţeleasă exact invers. Ironie, înţelegi? Deci, când păianjenul spune că cei puternici trebuie să-i apere pe cei slabi, înseamnă...

– De cât timp tot facem de-astea?

– Practic, dintotdeauna, răspunse Paul bine dispus. Vrei s-o terminăm azi?

– Numai dacă nu-mi afectează dosarul.

– Ha! Foarte bine. Închise claviatura. Frumos mai gândeşti. Ai dreptate, ţi l-ar fi afectat. Totuşi, drept recompensă, azi poţi fi liberă

mai devreme, *fără* să se consemneze.

– Merci, făcu Abigail.

Ca majoritatea instalaţiilor de dimensiuni mari, „Clarke“ avea vreo duzină de obiecte mai mici, urmând-o pe orbite minime de întreţinere. Când Abigail descoperise că printre ele exista şi o săliţă de gimnastică, începuse să facă câte o oră de exerciţii fizice după fiecare antrenament cu Girard. Astăzi făcuse două ore.

Prima şi-o petrecuse boxând cu umbra şi exersând „savate“ în acceleraţie gravitaţională sporită, ca să tragă puternic. Cea de-a doua oră făcuse gimnastică imponderabilă în sala axială a mini-inelului. După eforturile anterioare, se simţea uşoară, diafană şi într-o dispoziţie excelentă.

Reveni din inelul de gimnastică transpirată şi mulţumită, şi-l găsi iarăşi pe Cheyney în hamacul ei.

– Cheyney, rosti ea, nu-i pentru prima dată că a trebuit să te dau afară de aici. Ba chiar a treia oară.

– Hei, nu, îşi ridică Cheyney palmele într-un simulacru de protest. Azi nu-i vorba de aşa ceva. Am venit să urmărim împreună dezbaterea navetei.

Abigail se simţea obosită în mod plăcut, dar în nici un caz aptă de performanţe cerebrale.

– Mi-a zis Paul ceva, dar...

– Dă-i drumul, atunci. N-o să vrei să-ţi scape.

Cheyney atinse peretele şi, în capătul îndepărtat al încăperii apărură imaginile.

– De fapt, ce este dezbaterea navetei? întrebă Abigail, renunţând graţioasă. Se ridică în hamac, aşezându-se lângă el. Se legănară uşor câteva clipe.

– Să zicem că avem o navetă, înţelegi? Se găseşte în derivă, nu mai are rezerve energetice, iar la bord se găseşte numai atâta oxigen cât să menţină în viaţă o singură fiinţă până soseşte echipa de salvare. Înăuntru se află însă trei fiinţe – doi oameni şi un păianjen.

– Păianjenii respiră oxigen?

– Nu contează. Este un scenariu ipotetic.

Două treimi din peretele cu imagini erau ocupate cu Dominguez şi Paul, care aşteptau liniştiţi începerea dezbaterii. Cealaltă treime arăta imaginea unui păianjen.

– Bun, şi după aceea?

– Discută cine trebuie să supravieţuiască. Dominguez afirmă că el ar trebui, deoarece este om şi cultura umană este superioară celei a păianjenilor. Păianjenul ţine partea lui şi a culturii sale. O cuprinse cu braţul pe după mijloc: Miroşi frumos.

– Mulţumesc. Îi ignoră braţul. Paul de partea cui e?

– El nu ţine cu nimeni. Afirmă că niciunul nu trebuie să trăiască şi că ar trebui să se arunce oxigenul.

– Cred că-i place rolul ăsta, făcu Abigail. Dar care-i scopul dezbaterii?

– E o distracţie. N-are nici un scop declarat.

Abigail se îndoia că era chiar atât de simplu. Dezbaterea putea dezvălui destule despre păianjeni şi despre modul lor de gândire, odată ce lingviştii îşi terminau treaba. Şi invers, păianjenii aveau, fără îndoială, să studieze răspunsurile oamenilor. „Poate deveni interesant“, îşi spuse ea. Cheyney trecuse la mângâieri acum, line, dar hotărâte. Ea amână o reacţie, nefiind sigură dacă îi plăcea sau nu.

Louise Chang, o administrativă destul de importantă, apăru în mijlocul imaginilor.

– Bun găsit, rosti ea şi explică regulile dezbaterii. Câştigătorul va fi decis prin tăria aplauzelor, cu jumătate de voturi umane şi jumătate extraterestre. Nu uitaţi: nu votaţi bazându-vă pe şovinism rasial, ci pe tăria argumentelor, precum şi pe calitatea expunerii.

Palma lui Cheyney se atinse întâmplător de sfârcurile ei, acestea se întăriră. Mâna mai zăbovi.

– Dezbaterea va începe cu argumentaţia domnului din partea extraterestră.

Imaginea clipi când păianjenul îşi flutură câteva picioare.

– Mulţumesc, doamnă preşedinte. Afirm că eu trebuie să supravieţuiesc. Cultura mea este superioară datorită avansului nostru tehnologic. Trei exemple: Oamenii folosesc mai puţin călătoria prin translaţie, pe când noi o utilizăm de şaisprezece bla-bla. Tehnologia găurii negre este, de asemenea, superioară. Şi bla-bla nostru are bla-bla pentru durata societăţii noastre.

– Vă mulţumesc. Domnul din partea umanităţii?

– Mulţumesc, doamnă preşedinte.

Dominguez îşi potrivi rezemătoarea braţului. Cheyney se lăsă pe spate, lăsând-o pe Abigail să se rezeme de el. Capul ei se potrivea confortabil pe umărul lui.

– Teoria mea este că tehnologia nu este nici unica şi nici cea mai importantă trăsătură a unei culturi. Potrivit unor asemenea standarde, delfinii ar fi consideraţi nişte animale primitive. Consideraţiile estetice – arta, teologia şi tradiţia filozofiei sunt mult mai impor-

tante. Aşa cum mă voi strădui să demonstrez.

– A ales o tactică greşită, şopti Cheyney la urechea lui Abigail. Păianjenii n-au recepţionat decât bla-bla-uri.

– Vă mulţumesc. Domnul Girard?

Imaginea lui Paul se mări. Agită teatral un flaconaş şi-l ridică în sus.

– Alcool! Cea mai măreaţă realizare a rasei umane. Abigail pufni. Cheyney râse zgomotos. Apreciez că nici domnul Dominguez, nici distinsul păianjen nu merită să trăiască, datorită indiferenţei pe care ambele culturi o manifestă faţă de fiinţele raţionale. Abigail se uită la Cheyney, care înălţă din umeri. Aşa cum mă voi strădui să demonstrez.

Imaginea i se micşoră.

– Acum vor începe discuţiile, rosti Cheyney, începând cu distinsul extraterestru.

Păianjenul şi apoi omul îşi expuseră argumentele, dar lui Abigail i se părură complet lipsite de forţă. Nu le urmări cu toată atenţia, deoarece mâinile lui Cheyney se mişcau extrem de interesant peste regiuni neaşteptate ale corpului ei. Poate că nu era teribil de inteligent, însă cu siguranţă se pricepea la anumite chestii. Abigail îşi afundă faţa în gâtul lui, îi dădu un sărut scurt şi reveni cu atenţie la dezbatere.

Paul apăru din nou. Se juca cu ceva în palmă. Deschise pumnul şi arătă trei bile de rulmenţi.

– Când eram mic, chiuleam de la modulul şcolar şi o ştergeam în sala axială ca să jucăm bile. Abigail surâse, amintindu-şi de întâmplări similare la care participase şi ea. Pentru cei dintre noi care sunt păianjeni, continuă el, o să explic că bile este un joc ce se desfăşoară în imponderabilitate, în scopul dezvoltării coordonării şi percepţiei spaţiale. Faci din bile o stea cu şase braţe în centru...

Una din bile îi căzu din mână, zăngăni cu zgomot şi dispăru, rostogolindu-se din câmpul vizual al camerei.

– Mda, în mod evident, nu poate fi jucat aici. Ideea este că, atunci când arunci corect bila, ea loveşte capătul unui braţ şi energia ei cinetică se transferă din bilă în bilă de-a lungul braţului respectiv. În felul ăsta bila iniţială se opreşte, iar cea din capătul braţului zboară.

Cheyney o mângâie absent acum, atras de argumentaţie.

– Noi intenţionăm să trimitem un curier în Ginungagap, care să iasă prin gaura neagră a păianjenilor. Cel puţin, asta zicem că vrem să facem.

Însă ceea ce iese din gaura neagră nu este

Desen de Kim Poor

în mod neapărat identic cu ceea ce a intrat în gaura ei corespunzătoare. Noi aruncăm un electron în Ginungagap şi în altă parte răsare un altul. Este identic. Este o relaţie cauzală directă. Însă seamănă cu jocul de bile, bilele sunt identice şi cu aceeaşi energie cinetică. Pur şi simplu, nu este acelaşi electron.

Mâna lui Cheyney încremenise. Abigail îl stimulă uşor, atingându-i interiorul coapsei.

– Oricine este interesat poate înţelege ecuaţiile. Acum, când noi expediem mesaje, nu mai este acelaşi lucru. Important este mesajul, nu mediul. Totuşi, când trimitem înăuntru o fiinţă umană... ceea ce iese din cealaltă gaură, va fi identică celulă cu celulă, genă cu genă şi atom cu atom. *Dar va fi aceeaşi persoană?*

Făcu o pauză şi zâmbi.

– Afirm, de aceea, că este vorba de crimă. Mai departe, complotând cu scopuri criminale, atât rasa umană, cât şi cea a păianjenilor dovedesc dispreţ absolut faţă de fiinţele raţionale. Pe scurt, nici unul dintre ocupanţii navetei nu merită să supravieţuiască. Supun pledoaria discuţiilor.

– Domnule Girard! obiectă Dominguez, chiar înainte ca imaginea să fie redusă la mărime normală. Cea mai simplă dovadă matematică este o identitate: A egal identic cu A. Încerci să negi acest lucru?

Paul ridică cele două bile de rulmenţi.

– Şi aceste două bile sunt identice. Dar nu sunt aceeaşi bilă.

– Noi cunoaştem fenomenul de care vorbiţi, rosti păianjenul. Este similar cu bla-bla gaura neagră se extinde simultan. Nu este o violare a continuităţii. Cele două identităţi sunt, de fapt, aceleaşi. Nu există moarte.

Abigail îl trase pe Cheyney în jos. Amândoi erau acum întinşi pe o parte, dar puteau încă urmări imaginile.

– Atâta timp cât eşti a doua bilă, nu prima, replică Paul.

Abigail sărută uşor urechea lui Cheyney.

– Are dreptate, murmură Cheyney.

– Ba nu, făcu Abigail, muşcându-i lobul urechii.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles. Confundă semantica cu realitatea.

Începu după aceea să-i studieze îndeaproape ceafa.

– Bun.

Brusc, Abigail simţi că îi scapă ceva.

– De ce întrebi? se ridică ea în capul oaselor. Cheyney o imită.

– Fără motiv.

Mâinile lui Cheyney începură iar s-o atingă. Femeia însă era convinsă că ceva trecuse pe lângă ea.

Se mângâiară unul pe celălalt, în vreme ce dezbaterea se târî spre sfârşit. Abigail votă pentru Dominguez, iar Cheyney pentru Paul. Ca urmare a voturilor aproape unanime a păianjenilor, reprezentantul lor câştigă.

– Ţi-am zis că Dominguez n-a ales calea cea mai bună, îi spuse Cheyney şi sări din hamac. Auzi, trebuie să vorbesc neapărat cu cineva. Mă întorc repede.

– Doar nu pleci acum? protestă Abigail uluită. Uşa se contractă.

Furioasă şi jignită, sări jos, hotărâtă să-l urmeze. Niciodată nu mai fusese insultată în acest fel.

Cheyney nu încercă să se ferească; se părea că nu se gândise la posibilitatea de-a fi urmărit. Abigail coborî după el pe un coridor, în susul unei rampe de intrare ce se dilată deschizându-se. Femeia recunoscu uşa.

Gânditoare, se ghemui înapoia unei lăzi şi aşteptă. După un minut, apăru Bla-bla, o zări şi începu să miorlăie.

– Zât! şuieră ea. Motanul îşi lipi capul de genunchiul ei. Atunci măcar tacă-ţi botul.

Îl luă în braţe. Pisoiul avea o expresie îngâmfată.

Uşa se deschise, iar Cheyney ieşi fluierând. Abigail aşteptă până ce bărbatul dispăru, se ridică, se apropie de uşă şi intră. Dedesubtul unei podele transparente, peştii ţâşneau printre alge prelungi. Era o încăpere austeră, aproape banală, lipsită de particularităţi. Abigail privi atentă, dar nu văzu nici un hamac.

– Deci, acum Cheyney lucrează pentru tine, vorbi ea cu răceală.

Paul ridică ochii de pe consola dintr-un colţ.

– Tocmai mi-a semnat un contract permanent în sala echipajului. E destul de inteligent. Puţin cam necopt. Ar trebui să se descurce.

– Atunci, recunoaşte că tu l-ai pus să mă testeze în legătură cu pledoaria ta puerilă? Bla-bla i se zbătu în braţe. Îl mută într-o poziţie mai confortabilă. Şi că tot tu ai regizat dezbaterea în primul rând pentru mine?

– Ah, făcu Paul. Ştiam că antrenamentul va da rezultate. Într-un timp extrem de scurt, ai devenit foarte receptivă.

– Nu ocoli răspunsul.

– Aveam nevoie de reacţia ta adevărată. Nu de răspunsul pe care mi l-ai fi dat, ştiind că de el depinde şansa ta de a traversa Ginungagapul.

Bla-bla scoase un mârâit furios.

– Zi-i tu, Bla-bla! continuă ea. Zi-i şi din partea mea. Păşind prin uşă, adăugă: Ai pierdut dezbaterea.

Cu mult timp după ce uşa se contractase, femeia simţise zâmbetul amuzat al lui Paul arzându-i spatele.

La două zile după ce se întorsese ca să-l dea pe Cheyney pentru ultima dată jos din hamac, Abigail a fost chemată în sala comenzilor.

– Repetiţia generală, spuse Paul. Prezenţa obligatorie.

Apoi închise.

Încăperea era ticsită de tehnicieni, de trei ori mai mulţi decât numărul consolelor. Erau strânşi în grupuleţe înaintea ecranelor, privind. Paul îi făcu semn.

– Acolo, indică el un ecran. Aceea e Clotho – platforma pe care am construit-o pentru aparat. Se găseşte la o distanţă de o sută de kilometri. Eu voiam mai mult, însă Dominguez s-a opus. Aparatul care o să te descurce şi o să te arunce în Ginungagap este arătarea aia din centru.

Atinse o clapă şi platforma transfocă, umplând ecranul. Era acoperită de o calotă transparentă. În interior, un individ îmbrăcat în costum spaţial aşeza ceva într-o maşină care aducea mai mult cu o benă gigantică, blindată. Abigail privi, clipi şi se uită încă o dată.

– Ăla e Bla-bla, se indignă ea.

– Plânge-te lui Dominguez. Eu am vrut un babuin.

Bena se închise. Tehnicianul în costum

spaţial se îndepărtă cu naveta lui şi alfanumericele pâlpâiră, indicând că aparatul funcţiona. Pe când priveau, maşinăria construită de păianjeni îl imobilizase pe Bla-bla, îi transfera moleculele într-un lanţ continuu de polimeri şi-l deşirau printr-o fantă invizibilă, aproape cu viteza luminii. Apa din corp era separată, pompată şi stocată. Echilibrul electrolitic era înregistrat în fiecare clipă şi transmis printr-un flux paralel de electroni. Avea să ajungă la receptorul păianjenilor împreună cu începutul lanţului de polimeri al motanului, ca să fie utilizat în reconstrucţie.

Trecură treizeci de secunde. Bla-bla se găsea numai parţial în Clotho. Lanţul polimeric, invizibil şi incredibil de lung, intră în Ginungagap. De cealaltă parte, păianjenii începeau să-l împletească.

Dacă totul mergea bine...

La nouăzeci şi două de secunde după ce apăruseră, alfanumericele încetară să mai pâlpâie pe ecran. Bla-bla dispăruse din Clotho. Bena se deschise şi camerele de luat vederi o arătară pustie. Toţi începură să ovaţioneze.

Cineva îl sui pe Dominguez pe un display. Camerele intercom se răsuciră, urmărindu-l. Bărbatul flutură din mână, rosti: „Prieteni!" şi se lansă într-un discurs. Abigail nu ascultă.

Paul îşi lăsă mâna pe umărul ei. Era pentru prima dată că o atingea după prima lor întâlnire.

– E doar un savant, spuse el. Habar n-are cât ţii la motan.

– Uite ce-i, eu am cerut să merg. Bla-bla însă e un animal, nu i s-a dat de ales.

Paul îşi căută cuvintele.

– Într-un fel, ăsta a fost şi ţelul antrenamentului tău – motivul pentru care nu merge Dominguez, ci tu. El îşi răsfrânge propriile reacţii asupra altor oameni. Dacă...

Văzând că ea nu-l asculta, încheie:

– Oricum, peste câteva ore o să ai cu cine te juca. Îl ţin numai atât cât este necesar să testeze sistemele de întreţinere a vieţii.

A doua reuniune avea un aer festiv. Păianjenii comunicaseră că Bla-bla fusese translatat perfect. Un scurt fragment video îl arătă plimbându-se pe platforma geamănă a lui Clotho, iritat, dar aparent nevătămat.

– Uite, vorbi cineva.

Ecranul arăta că antena receptoare preluase capătul lanţului polimeric al pisicii. După un minut şi jumătate de aşteptare, operaţiunea luă sfârşit.

Părea o scamatorie; bena se închise goală. Se pompă apă înăuntru. Deschiseră capacul şi Bla-bla plutea în centru, lingându-şi o lăbuţă.

Abigail zâmbi, văzând scena.

– Bine-ai venit, Bla-bla, rosti ea încetişor. O să-i rog pe tipii din Bio să-ţi facă nişte frişcă.

Paul privi iute spre ea. Nu prea mult timp, atât doar cât să înregistreze încă o dată pentru folosinţă viitoare, apoi se concentră în altă parte. Abigail aşteptă până se întoarse cu spatele şi scoase limba la el.

Naveta acostă pe Clotho şi o tehniciană pluti înăuntru. Femeia îşi scoase casca, cu un gest pe jumătate conştient, ştiindu-se în atenţia tuturor. Întinse un braţ şi se apropie de pisică, strângând-o încetişor.

– Chemaţi-o pe tâmpită, se răsti Paul. Să-şi pună casca înapoi. E o tâmpenie. Asta-i...

În momentul acela, Bla-bla ţâşni.

Bla-bla era o dungă albă şi neagră, care fulgeră pe lângă tehnicieni, prin ecluză şi în naveta deschisă. Motanul se opri în panoul de pilotaj. Lovi butoanele cu laba din faţă. Chepengul se închise şi motoarele navetei porniră.

Operatorii din sala de comandă începură să apese disperaţi pe claviaturi. Tehniciana de pe Clotho încercă speriată să-şi pună casca înapoi. Iar naveta decolă, aruncând în aer jumătate din cupola protectoare şi tot aerul platformei.

Ecranele arătau douăsprezece imagini diferite, lentilele oscilând permanent între planuri apropiate şi îndepărtate.

– Cheyney, rosti Paul încet. Dominguez încremenise, holbându-se uimit. Curăţ-o!

– Vine spre noi, zbieră cineva.

Degetele lui Cheyney dansară: rap-tap-rap.

O floare nucleară, strălucitoare, se deschise.

În sala de comandă se lăsă tăcerea, totală şi apăsătoare. „Îmi scapă ceva", se gândi Abigail. „Tocmai am distrus cinci la sută din navetele noastre ca să omorâm o pisică."

– *Opriţi* transmiţătorul! Paul se deplasă rapid prin sală, împărţind comenzi. Nu mai iese nimic! Tu, tu şi tu..., împinse câţiva tehnicieni de la consolele lor... *Plecaţi* de acolo. Vreau toată reţeaua de antene *închisă*.

– Paul..., începu un operator.

– Continuaţi să recepţionaţi. Nu aruncă nici cea mai mică privire. Indiferent ce vor ei să trimită. Băgaţi totul pe stocare şi nu corelaţi cu nici o dată de-a noastră până nu se termină.

Singur şi inutil în mijlocul încăperii, Dominguez se bâlbâi:

– Ce... ce s-a întâmplat?

– Idiot orbit ce eşti! se năpusti Paul asupra lui. Scumpii tăi extratereştrii au făcut prima lor mişcare ostilă. Motanul care s-a întors nu seamănă cu cel trimis de noi. Au făcut modificări. L-au retransmis cu instrucţiuni implantate în creier.

– Dar de ce ar fi vrut să fure o navetă?

– *Nu ştim!* răcni Paul. Bagă asta în cap. Nu le cunoaştem motivele şi nu ştim cum gândesc. Dar am fi aflat despre intenţiilor lor mai multe decât am fi dorit dacă n-aş fi pus în navetă un mecanism detonator.

– Nu aveai..., începu Dominguez. Se opri gândindu-se.

– ...autoritatea să instalez mecanismul, îi termină Paul fraza. Exact. N-o aveam. Glasul îi era plin de sarcasm.

Dominguez păru că se gârboveşte. Privi în jurul său cu ochi goi, apoi se întoarse şi ieşi. Complet discreditat înaintea celor care lucrau pentru el.

„A fost dur", îşi spuse Abigail. O surprindea cruzimea lui Paul. Ea nu crezuse nici măcar pentru o clipă că furia din glasul său era reală, că era capabil să-şi piardă controlul.

Ceea ce înseamnă că în mijlocul confuziei şi al tensiunii, Paul găsise timp să facă o mutare rapidă spre mai multă putere. Pentru ochiul, devenit suspicios, al lui Abigail, fusese o mutare reuşită.

Timp de cinci zile Paul menţinu reţeaua de comunicaţii închisă numai datorită voinţei şi personalităţii lui deosebite. Informaţiile continuau să sosească, dar nu se emitea nimic. Administraţia lui Bel-Sandia nu era de aceeaşi părere cu el; în Clotho fuseseră investiţi prea mulţi bani şi timp pentru ca proiectul să fie abandonat. Însă Paul avea de partea lui echipajul şi ştia cum să-l utilizeze.

– Nici o corporaţie de mărimea lui Bell-Sandia nu se conduce după popularitate, explică Paul. Dar eu am destui simpatizanţi pe sus, la care se adaugă multe ezitări şi laşitate oficială, aşa încât pot ţine totul închis.

Fluxul de informaţii recepţionate permanent, trecând de la un subiect la altul. Date secvenţiale erau abordate la mijloc de drum, incomplete. Recepţionau nonsensuri. Păianjenii schimbau strategiile, căutând cheia care avea să redeschidă reţeaua.

– Când vor începe să se repete, spuse Paul, putem presupune că au înţeles avertismentul.

– Dar noi n-o să închidem definitiv reţeaua, făcu Abigail.

Paul ridică din umeri.

– Deci e o cacialma.

Veniseră să bea ceva după cart, într-un bar de la nivelul cinci. Şopârle roşii, mititele, traversau peretele de stâncă dinapoia barmanului.

– Şi dacă nu prinde? întreabă Abigail. Dacă e inutilă... atunci...

Paul se gârbovi parcă, un minut de tensiune.

– Atunci ne vom încrede în bunăvoinţa păianjenilor. O să-i lăsăm pe ei să plătească cu sec. Şi ne vor trata cu bunătate sau nu, depinde. Oricum, şi glasul deveni sumbru, eu am jucat multe jocuri şi am manipulat mulţi oameni, fără nici un motiv. Îi apucă mâna: Dacă se va întâmpla aşa, aş dori să mă ierţi.

O strânse puternic, albindu-şi încheieturile.

În noaptea aceea Abigail visa că se prăbuşea.

Lumina se năpusti asupra ei, rupându-i oasele şi sfârtecându-i carnea. Întinse un braţ şi lovi ceva cald şi moale.

– Abigail.

Se răsuci şi se rostogoli, iar ceva o izbi în coaste. Răsăriră ace galbene, strălucitoare.

– Abigail!

Cineva o scutură, vorbindu-i tare la ureche. Stâncile şi cerul deveniră cenuşii, acoperite de imagini neclare. Pleoapele ei se zbătură să se desfacă, se închiseră, se deschiseră.

– Oh, făcu femeia.

Paul se legănă pe vârfuri. În apa de sub el, peştii lunecau iuţi.

– Aşa, aşa, rosti el. Lumini verzui albastre jucau plăcut sub apă, deplasându-se în arcuri lungi, lente. Ai avut un vis?

Abigail se înfioră, îşi strânse braţul cu cealaltă mână şi îi dădu drumul aproape imediat. Încuviinţă din cap.

– Bun. Povesteşte-mi-l şi mie.

– Am..., începu Abigail. Te interesează în calitatea ta de om sau de oficialitate?

– Eu nu fac o asemenea distincţie.

Femeia întinse un picior şi se scărpină, căutând timp să se gândească. De fapt, nu avea nici un fel de gând.

– Bine, rosti ea şi-i povesti visul.

Paul o ascultă atent, iar când termină îşi frecă bărbia, gânditor, cu degetul mare.

Te-am angajat tocmai datorită acestui incident, să ştii, spuse el. Calm în momente de tensiune. Reprezentare slabă a trupului. Erau mulţi gravitaţionişti din care puteam alege. M-am gândit însă că tu ai un plus de duritate, de curaj.

– Ce vrei să-mi spui? Că pot fi înlocuită?

Paul ridică din umeri:

– Orice om poate fi înlocuit. Doream să

mă asigur că ştii că te poţi retrage oricând doreşti. Proiectul nostru nu ar avea de suferit.

– Nu vreau să mă retrag. Abigail îşi alegea cuvintele cu grijă, rostindu-le încet, ca să evite să-şi descarce mânia ce-o simţea adunându-se în ea. Uite ce-i, sunt de zece ani pe circuitul gravitaţional. Am fost în toate locurile posibile din sistem. Ştii că nu există nici două mii de oameni în viaţă care să fi pus piciorul pe Mercur şi pe Pluto? Avem clubul nostru micuţ; ne strângem laolaltă o dată pe an.

În jurul ei se deplasau alge; reflexele luminilor din podea formau pe pereţi forme nebuloase, plutitoare.

– Mi-am petrecut toată viaţa, urmă ea, învârtindu-mă şi iar învârtindu-mă în jurul soarelui, fără să ajung de fapt undeva. Vreau să călătoresc şi nu mi-a mai rămas nici un loc unde să mă duc. Mi-ai oferit un astfel de loc, şi acum mă întrebi dacă nu vreau să mă retrag. Pe dracu!

– De ce nu crezi că trecerea prin Ginungagap înseamnă moarte? o întrebă Paul încetişor.

Abigail îl privi în ochi şi înapoia lor zări calcule făcute cu sânge rece. Aproape că se înspăimântă. Bărbatul o examina, o măsura, legând evenimentele în lungi lanţuri raţionale care nu luau în considerare factorii umani. Era o prezenţă străină.

– Este o chestie de bun simţ, atâta tot. La ieşire, voi fi aceeaşi care a intrat. Nu va exista nici o diferenţă, nici un atom, nici un crâmpei.

– Substanţa va fi diferită. Fiecare atom va fi diferit. Nici măcar un singur electron din trupul tău nu va fi identic cu cei pe care îi ai acum.

– Şi cum diferă asta de viaţa obişnuită? întrebă Abigail. Trupurile noastre sunt într-un flux permanent. Moleculele vin şi se duc. Încetul cu încetul suntem complet înlocuiţi. Asta ne face oameni diferiţi de la un moment la altul? „Tot ce este corp este vapori în mişcare", nu?

– Marcus Aurelius, îngustă Paul ochii. Însă citatul tău nu este complet. Continuă: „Tot ce este suflet sunt, de fapt, vise şi vapori".

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Citatul nu afirmă ceea ce pretinzi tu. Dacă-l interpretezi literal, susţine chiar contrariul.

– Totuşi, nu pot să fie valabile amândouă situaţiile. Sau tipa care iese din gaura neagră a păianjenilor nu mai este eu, cea care a intrat, sau eu nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost acum o clipă.

– Eu aş argumenta altfel, făcu Paul. Dar nu contează. Hai mai bine să ne culcăm.

Întinse un braţ, însă Abigail nu se simţi dispusă să-i răspundă.

– Asta înseamnă că ţi-am trecut cu bine testul?

Paul închise ochii şi se întinse.

– Îţi este încă destul de frică de moarte şi nu crezi că vei muri, răspunse el. L-ai trecut.

– Mersi, replică Abigail.

Dormiră, fără să se atingă toată noaptea.

După trei zile Abigail se deşteptă; Paul dispăruse. Ea atinse peretele şi-i rosti numele. Apăru o înregistrare.

– Dominguez a fost chemat la administraţie, rosti Paul. Părea uşor tulburat; nu privise direct în aparat, iar imaginea lui evita ochii lui Abigail. O să redeschid reţeaua înainte de întoarcerea lui. Este mai bine să i-o luăm înainte. Înregistrarea se termină.

Abigail conectă un intercom în sala de comandă. O sonerie îl anunţă pe Paul, care făcu un semn cu mâna, salutând-o şi, în acelaşi timp, făcându-i semn să păstreze tăcerea. Era aplecat deasupra unei claviaturi. Ecranul de deasupra se lumină.

– Salutări rituale, păianjeni, vorbi el.

– Salut, omule. Vrem să continuăm cu întrebările noastre asupra termenului „artă", care a fost folosit de omul Dominguez, şase şaisprezecimi din timpul consacrat argumentării sale.

– Problema este dificilă. Pentru a înţelege definiţia artei, trebuie mai întâi să cunoşti filozofia esteticii. Acesta este un domeniu mai vast de cunoştinţe comparabil cu studiul percepţiilor. În multe direcţii se leagă între ele.

– Care este valoarea de schimb a acestui domeniu de cunoştinţe?

Dominguez intră, părând mulţumit. Deschise gura, dar Paul duse un deget la buze, indicând cu capul spre ecran.

– Semnificativă. Societatea noastră consideră arta şi ştiinţa ca având valori aproximativ egale.

– Va trebui să analizăm ce să oferim la schimb.

– Perfect. Şi noi avem să punem o întrebare. Vă rog să aşteptaţi până alegem frazarea. Închise comunicaţiile şi se întoarse către Dominguez: Se pare că gambitul navetei a avut succes. Deşi mă surprinde că au înhăţat tocmai momeala aceasta.

Dominguez arăta sleit.

– Au menţionat incidentul cu pisica?
– Nu, şi nici întreruperea emisiilor noastre.
– Dintotdeauna m-am simţit apropiat de extratereştri, oftă bătrânul. Acum mi se par reci, inumani. Încercă să chicotească. Aproape că am reuşit un joc de cuvinte, nu?
– Dacă ar fi vorba de oameni, reflectă Paul, am zice că-i vorba de o atitudine profesională. Nu te culca pe lauri. Poate fi o chestie la fel de importantă ca şi optica.
Redeschise comunicaţiile:
– Ne-am formulat întrebarea.
Abigail observă că nu-i pomenise lui Dominguez de prezenţa ei.
– Te rog, spune.
– De ce aţi modificat animalul de experienţă?
O mulţime de mişcări ale picioarelor.
– Am îmbunătăţit raportul bla-bla centrilor de percepţie bla-bla echipamentul wet bla-bla, făcând animalul de douăsprezece şaisprezecimi mai inteligent decât un om. Credeam că veţi fi mulţumiţi.
– Nu am fost. De ce animalul de experienţă a avut o manifestare atât de ostilă faţă de noi?
Picioarele păianjenilor se agitară rapid şi dispărură de pe ecran. Ca un ecou, maşina articulă:
– Te rog, aşteaptă.
Abigail îl zări pe Dominguez privindu-l mirat pe Paul. Mai în spate, pe poteca întortocheată de acces, se deplasa încet un bărbat purtând pe umăr un sac de piele. Băga mâna în sac, o scotea şi zvârlea licurici prin verdeaţă. O băga iarăşi, o scotea. Chiar şi în mijlocul unei crize, rutinele existenţei cotidiene continuau mai departe.
Păianjenul reapăru, însoţit de alţi doi. Picioarele lor se încrucişau şi se retrăgeau rapid, o pantomimă vizuală a unei conversaţii aprinse. În cele din urmă, unul din ei se adresă ecranului.
– Am discutat problema.
– Am văzut.
– Concluzia noastră este că experienţa translării prin Ginungagap a avut un efect negativ asupra animalului de experienţă. Acest lucru nu a fost prevăzut. Este o informaţie nouă. Nu ştim multe despre psihologia fiinţelor bazate pe carbon.
– Afirmaţi că animalul de experienţă a înebunit?
– Cuvântul cheie nu s-a tradus. Presupunem înţelegere. Trebuie luate măsuri pentru evitarea repetării incidentului. Puteţi face asta?
Paul rămase tăcut.
– Acesta este motivul întreruperii comunicaţiilor?
Nici un răspuns.
– Există un decalaj cultural. Puteţi explica?
– Vă mulţumesc pentru cooperare, răspunse Paul şi stinse imaginea. Poţi să-ţi pui oamenii la treabă, se adresă lui Dominguez. Deşi, nu există nici un motiv care să-i oblige să răspundă la ultimele mele întrebări.
– Spuneau adevărul? întrebă Dominguez.
– Probabil că nu. Dar cel puţin acum se vor gândi de două ori mai mult înainte de-a încerca să ne manevreze.
Îi făcu cu ochiul lui Abigail şi femeia închise intercomul.

Repetară experimentul folosind un babuin trimis din Grădinile Zoologice ale Centurii. Abigail îl urmări sosind în staţia de margine, mârâind în cuşcă.
– Sunt mult mai puternici decât noi, spuse Paul. Foarte agili. Dacă păianjenii vor să încerce alte trucuri, momeala e perfectă.
– Experimentul se desfăşoară perfect. Babuinul a fost trimis prin Ginungagap, ţinut câteva ore de păianjeni, apoi înapoiat. Un set de teste amănunţite n-a arătat nici o acţiune asupra animalului.
Abigail întrebase cât de amănunţite erau testele. Paul îşi încrucişă mâinile la spate.
– Trimitem babuinul înapoi în centură. Dacă aveam vreo îndoială n-am fi făcut aşa ceva. Dar... Înălţase o sprânceană, lăsând-o pe Abigail să termine gândul.
– Dar dacă sunt într-adevăr ostili, nu ne vor mai subestima şi a doua oară. Vor aştepta să le trimitem un om.
Paul încuviinţă.

În noaptea din ajunul plecării lui Abigail, au făcut dragoste. Era un act frenetic şi disperat, desfăşurat în tăcere şi lipsit de tandreţe. După aceea au rămas întinşi unul lângă celălalt. Abigail jucându-se absentă cu cârlionţii lui Paul.
– Gail... Capul bărbatului era afundat în umărul ei, nu-i putea zări chipul. Vocea îi era înfundată.
– Mmmm?
– Nu te duce.
Lui Abigail îi veni să plângă. Imediat după ce Paul vorbise, ea ştiuse că era de fapt încă un test, ultimul. Şi nu mai ştia că Paul dorea să nu-l mai treacă. El credea în mod sincer că traversarea lui Ginungagap avea să o ucidă

și că femeia care avea să iasă din gaura neagră a păianjenilor nu avea să mai fie aceeași.

Bărbatul închise ochii; își dădea seama după cutele de pe fruntea lui. El știa care avea să fie răspunsul lui Abigail. Nu avea cum să nu știe.

Ea simțea că fusese cea mai emotivă declarație de care era în stare Paul. Simțea că bărbatul se auto-disprețuia pentru faptul că utiliza drept test propriile lui sentimente, și cum ar fi putut să pretindă față de el însuși că existau circumstanțe în care *nu* ar fi testat-o. „Pesemne că așa simți când gândești ca el", își spuse Abigail. „Să răstorni mereu lucrurile, după fiecare ultimă implicație, parcă veșnic rupând coaja unei răni."

– Oh, Paul, făcu ea.

Bărbatul se răsuci, întorcându-se cu spatele spre ea.

– Uneori aș vrea..., ridică degetele ca niște gheare în fața ochilor; i se îndreptară spre ochi și se încleștară în pumni..., ca măcar pentru zece minute blestemate să-mi pot opri mintea.

Glasul îi era plin de amărăciune.

Abigail se lipi de el, îl cuprinse cu brațele și-i puse palma pe piept.

– Șșș, făcu ea.

Naveta se îndepărta de Clotho, micșorându-se, până deveni una din luminițele strălucitoare așezate în jurul platformei. Mama era o sursă punctiformă, pierdută în câmpul stelar. Abigail se înfioră, își scoase benzile de pe brațe și le îndesă într-un săculeț. Întinse mâna către cache-sex, apoi ezită.

„La dracu'", se gândi ea. „Doar nu e ceva ce n-au mai văzut până acum." Și-l scoase rămânând goală. Pielea i se zbârli pe spatele picioarelor. Pluti până la aparatul transmițător, simțindu-se stângace sub ochii care o priveau din depărtare.

Intră în bенă.

– Gata, rosti ea.

Metalul se închise etanș în jurul ei, cufundând-o în beznă. Plutea într-o poziție lotus, legănându-se ușor.

Un câmp ușor o atinse și o prinse, oprind orice mișcare. Imediat comenzile hipnotice îi intrară în creier. Începu să respire lin; bătăile inimii se răriră. Își simți corpul intrând în stază. Se declanșase comanda finală.

Abigail cântărea cincizeci de kilograme. Deși apa din trupul ei nu avea să fie transmisă, lanțul polimeric în care avea să fie transformată avea o lungime de 275 kilometri. Desfășurarea lui dură cincisprezece minute și șaptesprezece secunde, ceva mai mult datorită translației. Atunci când păianjenii începeau reconstrucția, ea avea să fie încă în Clotho.

Era posibil ca Bla-bla să fi înebunit datorită unei translații prea rapide. Paul nu credea în ipoteza aceasta, însă nu riscase nimic.

Ca să protejeze mintea lui Abigail, medicii îi implantară wet în creier, o călătorie fantastică. Avea să-i ascundă realizarea exterioară pe timpul traversării.

Ea era un vultur. De pe umeri i se deschideau aripi mari din pene. Clotho dispăruse, lăsând-o singură în spațiu. Pielea ei era roșie și pergamentoasă, sânii tari și rigizi. Coapsele îi erau acoperite de pene care la genunchi se transformau în gheare.

Abigail bătu din aripi, apăsând ușor pe vântul solar rarefiat care cobora, învolburându-se în Ginungagap. Simțea vidul aidoma libertății absolute. Răcni cu glasul triumfător al unei păsări de pradă. Nimic nu o ținea captivă; era de-a pururi scăpată de restricții.

Sub ea se deschidea Ginungagap, abisul primordial, o sfidare invizibilă marcată printr-o pată roșie de gaze strălucitoare. Era o nebunie în stadiu incipient, o forță bolborosind, impersonală care voia să o tragă înăuntru, să o zdrobească în îmbrățișarea ei. Lăcomia aceea era feroce și de nestăvilit.

Abigail își menținu planarea scurt timp, fără efort. După aceea își strânse aripile și plonjă.

O ploaie de raze-X o traversă înțepătoare, dispersiile discului de acrețiune ale lui Ginungagap. Erau bucăți de plumb topit, străbătând o fantomă. Răcnind sfidătoare, atacă, răspândind scântei în jurul ei.

Ginungagap crescu, se dilată până când îi acoperi întregul câmp vizual. Era de un negru pur, nevăzută, neștiută, un fruct al delirului. Era dușmanul.

O parte obiectivă și îndepărtată a ființei ei știa că se află încă în Clotho, lanțul polimeric deșirându-se din trupul ei, accelerat de un translator, trecând prin două găuri negre și simultan reîmpletit de păianjeni. Nu conta.

Abigail plonjă în Ginungagap fără efort, precum în pelicula unui balon de săpun.

Înăuntru...

...Și afară.

Semăna cu o întoarcere în oglindă sau cu vizionarea unui spectacol de la coadă la cap. Brusc, zbură așa cum intrase. Cerul era o masă pestriță de lumină violetă.

Stelele din fața ei se deschiseră din violet în albastru. Abigail își răsuci gâtul, privi apoi către Ginungagap, îi zări neantul în formă-de-

disc micşorându-se şi zbieră frustată, deoarece îi scăpase. Îşi deschise aripile ca să încetinească şi...

...stătea în întuneric. Întinse mâna, atinse ceva metalic şi recunoscu interiorul unei bene.

O dungă subţire de lumină apăru deasupra ei, se lăţi. Bena se deschise.

Oceane de culoare îi scăldară chipul. Abigail se îndepărtă şi gestul o înălţă uşor. Privi prin calota transparentă la veşnica fosforescenţă de lumină.

„Dumnezeule", se gândi ea. „Stelele".

Stelele erau dese, mai numeroase decât era ea obişnuită să le vadă – mari, strălucitoare şi orbitoare. Se afla probabil într-un loc aparte, într-un roi stelar sau în centrul galaxiei; nu-şi putea da seama. Simţea o fericire iraţională pentru simpla existenţă; inspiră adânc, apoi râse.

– Abigail Varderhoek.

Se întoarse către voce şi constată că era o maşină. Înapoia ei se găseau păianjenii, cu picioarele mişcându-se tăcute. Afară, în vid, se zăreau alţi păianjeni.

– Regretăm eventuala durere, vorbi maşina.

Atunci păianjenii se năpustiră. Abigail nu avu timp să reacţioneze. Mandibulele ascuţite clănţăniră înaintea ei, apoi i se repeziră către gât. Cu o iuţeală extraordinară, îi retezară gâtul şi şira spinării. Un şoc scurt şi capul îi era separat de corp.

Totul se petrecuse într-o clipă. Abigail simţi o durere scurtă, iar disocierea *vederii* trupului decapitat abia atunci începu. După aceea, muri.

O scânteie. O lumină. „Trăiesc", se gândi. Conştiinţa îi reveni treptat, ca un străvechi tub catodic încălzindu-se. Abigail se întinse încetişor, legănându-se uşor prin aer, adunându-şi gândurile. Se afla din nou în sora geamănă a lui Clotho – nici o durere, cu capul şi gâtul pe umeri. Pe platformă se găseau câţiva păianjeni, alţii pluteau afară.

– Abigail Vanderhoek, spuse maşina. Suntem gata să începem negocierile.

Abigail nu spuse nimic.

După o clipă maşina întrebă:

– Eşti vătămată? Gândurile îţi sunt dereglate: O pauză, apoi: Creierul nu ţi-a fost protejat pe durata tranziţiei?

– De asta vă agitaţi picioarele acolo? În afara platformei?

– Da. Este important să vorbeşti cu ceilalţi oameni. Trebuie să transmiţi întrebările noastre. Ei nu vor comunica cu noi.

– Am şi eu câteva întrebări de pus, rosti Abigail. Nu voi coopera până nu-mi veţi răspunde la ele.

– Vom răspunde la orice întrebare, cu condiţia să nici nu bla-bla dar nici să bla-bla.

– Drept cine mă luaţi? replică Abigail. Bineînţeles că nu.

După câteva ore, vorbi cu Paul şi Dominguez. La solicitarea ei, păianjenii se retraseră, lăsând-o singură. Dominguez era încercănat şi tras la faţă.

– Jur că habar n-am avut că păianjenii au să te atace, vorbi el. Am văzut pe monitoare. Eu eram convins că te-au omorât... Lăsă fraza neterminată.

– Ei bine, trăiesc, şi nu datorită vouă. Apropo, ce-i chestia asta despre o substanţă explozivă în oasele mele?

– O substanţă... jur că habar n-aveam de aşa ceva.

– Ceva înrudit cu plasticul, răspunse Paul. Aveam un aparat mititel ataşat de translatorul lui Clotho. În decursul transmisiei ţi-a transformat cam jumătate din măduva din stern, pelvis şi femururi. Speram că păianjenii n-au să-şi dea seama atât de repede.

– Deci, nu te-ai lăsat, exclamă Abigail. Păianjenii nu minţeau, m-au decapitat în autoapărare. Ce dracu' credeai că *faci*?

– O simplă precauţie. Ţi-am implantat wet ca să declanşezi explozivul la comandă. În felul acesta puteam distruge instalaţia păianjenilor, dacă încercau vreo chestie.

– Mda, făcu Dominguez, convorbirea *se înregistrează*. Ceea ce aş dori să ştiu, domnişoară Vanderhoek, este cum ai scăpat.

– N-am scăpat, răspunse Abigail. Păianjenii m-au omorât. Din fericire, prevăzuseră situaţia şi înregistraseră transmisiunea. Le-a fost uşor să mă refacă... după ce au eliminat explozivul.

Dominguez o privi ciudat.

– Nu simţi nimic anormal?

– Adică cum?

– Păi... Se întoarse neajutorat spre Paul.

– De pildă că adevărata Abigail Varderhoek a murit, iar tu eşti o copie foarte realistă, rosti Paul.

– Auzi, începu Abigail furioasă, am mai discutat prostiile astea.

Paul zâmbi către Dominguez. Femeii îi venea greu să se obişnuiască să-i vadă pe cei doi în alb-negru şi bidimensional.

– Ea nu crede nici un cuvânt.

– Dacă vă puteţi desprinde din consideraţiile voastre pentru un minut, începu Abigail, ştiu ceva ce păianjenii au şi voi doriţi. Afirmă că au trimis sonde prin gaura neagră.

– Sonde? se încordă Paul. Abigail îi putea

citi gândurile galopându-i prin minte, defensive sau aplicaţii militare.

– Sonde din lanţuri carbon-hidrogen. Sonde organice. Transmiţători care se autoconstruiesc. Păianjenii au o tehonologie secundară bazată pe carbon.

– Prostii, făcu Dominguez. Cum puteau efectua conversia înapoi, în materie coerentă, fără un receptor?

Abigail înălţă din umeri.

– Afirmă că au găsit un by-pass.

– Cum funcţionează? se repezi Paul.

– Nu vor să spună. Ei sunt de părere că o să plătiţi gras pentru secretul ăsta.

– Asta-i adevărat, rosti Paul încet. Da, da.

Discuţia dură aproape tot atât de mult cât şi sesiunea ei cu păianjenii. Abigail era ruptă de oboseală, când, în cele din urmă, Dominguez spuse:

– Asta încheie discuţiile oficiale. Acum întrerupem înregistratul. O linie străbătu ecranul şi dispăru. Dacă vrei să vorbeşti cu cineva în mod particular, ai acum ocazia. Poate că ai pe cineva mai apropiat...

– Mai apropiat? Nu. Abigail aproape izbucni în râs. Totuşi, o să vorbesc între patru ochi cu Paul.

Un păianjen plutea în exteriorul lui Clotho II. Era o creatură aurie, asemănătoare unui crab, cu trupul uşor opalescent. Se deplasa pe fire nevăzute, întinse între platformele deschise ale oraşului stelar al păianjenilor.

– Ascult, rosti Paul.

– M-ai transformat într-o *bombă*, nebunule.

– Şi?

– Puteam să mor.

– Ar trebui să-mi pese?

– Ba bine că nu, considerând ce ţi-ai permis cu trupuşorul meu alb şi frumos.

– Să stabilim un lucru, făcu Paul. Femeia cu care m-am culcat, femeia de care-mi păsa este moartă. De aceea nu am nici un fel de sentimente şi nu simt nici un fel de obligaţii faţă de tine.

– Paul, spuse Abigail. *Eu nu sunt moartă*. Crede-mă. Eu sunt prima care aş şti-o.

– Cum m-aş putea încrede în ceea ce crezi sau simţi tu? Ar putea fi atitudini implantate wet de către păianjeni. Ştim că posedă tehnologia respectivă.

– Şi de unde ştii că atitudinile *tale* nu sunt implantate wet? Şi mai departe, de unde ştii că ceva e real? Vreau să zic că astea sunt cele mai sofomorice idei filozofice care există. Eu însă sunt aceeaşi femeie care eram şi acum câteva ore. Amintirile, părerile şi sentimentele mele – sunt aceleaşi ca înainte. Nu există absolut nici o diferenţă între mine şi femeia cu care te-ai culcat pe „Clarke".

– Ştiu. Ochii lui Paul erau reci. Ăsta-i lucrul cel mai groaznic.

Închise emisia.

Abigail se trezi privind la maşinăria lipsită de viaţă. „Dumnezeule, doare", se gândi ea. „N-ar trebui, însă doare". Plecă în cabina ei.

Păianjenii se pregătiseră ireproşabil pentru ea. Nu existau plante verzi, dar altfel încăperea era identică cu cea pe care o ocupase în „Clarke". Reuşiseră chiar să şi rotească platforma, obţinând o distincţie sus-jos adecvată. Se aşeză în hamac, hotărâtă să se gândească la lucruri plăcute. De pildă, la oferta păianjenilor. Ofertă despre care nu pomenise nimic lui Paul şi Dominguez.

Deoarece structura lor chimică nu le permitea să utilizeze găurile negre pentru călătorii, păianjenii aveau nevoie de un ambasador care să le reprezinte interesele printre stele. Îi oferiseră ei postul.

Sau poate că pluralul ar fi mai nimerit – îi oferiseră ei posturile. Deoarece existau prea multe locuri pentru o singură femeie să le rezolve pe toate. Lor le erau necesare o duzină – cu timpul poate o sută – de Abigail Varderhekuri.

În schimbul dreptului de acces la personalitatea ei, dreptul de a face atâtea cópii după ea câte aveau nevoie, păianjenii erau gata să-i acorde patentul platformelor gaură-neagră ce se autoconstruiau.

Avea să o transforme într-o femeie bogată – într-o sută de femei bogate – înapoi, în spaţiul oamenilor. Şi avea să deschidă universul. Ea nu se pronunţase încă, dar n-avea cum să refuze o asemenea ofertă. Şansa de-a vedea o mie de stele; nu, n-avea s-o rateze.

Apoi, când avea să îmbătrânească, ei puteau crea o altă Abigail din înregistrarea lor, completând-o cu amintirile noi şi distrugându-i vechiul trup.

„O să văd stelele", se gândi ea. „Voi trăi veşnic". Nu înţelegea de ce nu se simţea fericită, o uimea valul brusc de melancolie care o inundase, precursor al lacrimilor.

Bla-bla îi sări în poală, oferindu-i burta pentru a fi scărpinată. Păianjenii îl înregistraseră şi pe el. Atunci când le ceruseră, îl reconstituiseră cu plăcere în starea iniţială. Abigail îl mângâie şi-şi îngropă faţa în blana lui.

– Pisoiaş scump, rosti ea. Credeam că ai murit.

Philip

de **Florin Pîtea**

Pe alţii îi vizitează vecinii, prietenii, colegii de serviciu şi, cel puţin o dată pe an, perceptorii de impozite. Pe mine mă vizitează Philip.

Apare din senin, iar în ultimul timp şi-a luat obiceiul să stea din ce în ce mai mult, prelungindu-şi vizitele neanunţate. Nu mă deranjează venirea lui, pentru că oricum stau singură şi nu am niciodată mare lucru de făcut. Nu-l pot acuza că din cauza lui pierd vremea sau că aş avea treburi mult mai importante pe care mă împiedică să le duc la bun sfârşit.

Nici azi nu face excepţie. Mă pomenesc cu el în cameră fără să-mi dau seama când a intrat. În ciuda faptului că e atât de înalt şi masiv, Philip se mişcă repede şi fără zgomot.

– Ce mai faci? zice el, iar întrebarea, venită de la oricine altcineva, ar părea banală şi politicoasă. Numai că, venind din partea lui Phil, nici o întrebare sau remarcă nu e atât de banală pe cât ar părea. În ochii albaştri, în care sclipeşte o intensitate greu de suportat, i se citeşte faptul că aşteaptă cu mare interes cu totul alt răspuns decât banalul „Bine" pe care oricine l-ar spune dintr-un reflex înrădăcinat pe tot parcursul existenţei sale de fiinţă socială.

Ridic din umeri şi zâmbesc:

– Ce să fac... După cum se vede.

Fără să fie invitat, Philip se aşează dinaintea mea. Nu se osteneşte să caute un scaun, ci ia loc direct pe podea. Încă nu am aflat de unde a căpătat manierele astea, ca şi obiceiul de a sta tot timpul cu cămaşa scoasă din pantaloni, sau de ce a renunţat la disciplina zilnică a bărbieritului, dar într-o bună zi am să-l întreb. Nu chiar azi, fiindcă nu aş vrea să se simtă stânjenit. Într-o altă zi, cu siguranţă.

– Nu pot să cred cât de mult te încăpăţânezi, în ciuda evidenţelor, zice el. De ce nu accepţi adevărul?

Iar începe. M-a exasperat cu ideile astea ale lui. La început, pe parcursul primelor vizite, se străduia să fie drăguţ cu mine. E atât de cult şi manierat, ştie o mulţime de lucruri despre muzica simfonică şi despre filosofie, încât îl aşteptam cu plăcere. Dar treptat a început să-mi vorbească din ce în ce mai des despre lucruri ciudate, foarte diferite de acelea pe care le-am învăţat la şcoală, iar atunci când încerc să-l contrazic între noi ia naştere o tensiune tăcută, nearticulată în cuvinte, dar cât se poate de prezentă. Deşi nu dă semne că s-ar fi enervat, din privire îmi dau seama că nu suportă ca eu să nu mă las convinsă de argumentele lui.

– Care adevăr, Philip?

– Te încăpăţânezi să te laşi înşelată de aparenţe, în loc să cauţi dincolo de vălul iluziilor şi să capeţi acces la adevărata realitate.

Iar povestea cu adevărata realitate.

– Care aparenţe? Cum să pun sub semnul îndoielii ceea ce văd şi aud? Cum să mă îndoiesc de faptul că Ted Kennedy este preşedinte, aproape de sfârşitul celui de-al doilea mandat?

– Ted Kennedy, zici?

– Da, Ted Kennedy. L-am văzut de atâtea ori la televizor, i-am ascultat discursurile...

Zâmbeşte cu indulgenţa superioară a unui adult care trebuie să-i explice pentru a nu se ştie câta oară unui copil nu prea strălucit cum se utilizează regula de trei simplă.

– Televiziunea e un excelent mijloc de manipulare. În locul lui Ted Kenedy, despre care susţii cu atâta înfocare că ar fi preşedinte, în faţa camerelor de luat vederi ar putea la fel de bine să apară un figurant, sau chiar un simulacru, un android.

Încerc să par amuzată, dar privirea lui albastră, pătrunzătoare, citeşte prin expresia pe care mi-am aşternut-o pe figură.

– Aşa încât de ce ar fi Ted Kennedy preşedinte, la urma urmei?

– Philip, chiar trebuie să continuăm aşa la infinit? Ţi-am mai spus, că am dat mâna cu Ted Kennedy acum şapte ani, în timpul primei lui campanii electorale pentru preşedinţie.

– Putea foarte bine să fie un figurant, după cum ţi-am explicat deja. Poate că nu există o familie Kennedy, la urma urmei.

Nu-l las să continue, fiindcă de fiecare dată când aud aşa ceva mă înfurii cumplit.

– Şi-atunci cine stă la Casa Albă de aproape douăzeci şi patru de ani, mă rog frumos? Ştii bine că John F. Kennedy a avut două mandate, apoi Bobby încă două şi în cele din urmă a venit rândul lui Ted. Care nu e cine ştie ce preşedinte, între noi fie vorba, dar îi are consilieri pe ceilalţi doi.

– Ce dovezi ai că nu sunt cu toţii nişte simulacre?

În ultimul timp a repetat întrebarea asta absurdă până la exasperare, dar o spune pe un ton atât de potolit, de calm, de rezonabil, încât o clipă, doar o clipă, aproape că sunt tentată să-i dau crezare. Dar de la un timp, poate în urma acestor discuţii pe care le-am avut cu Philip, am învăţat şi eu câte ceva.

– Tu ce dovezi ai că sunt nişte simulacre?

Phil nu-i atât de uşor de prins, însă. Mai demult mi-a spus nişte poveşti ciudate cu un cordon de lampă care nu era acolo unde ar fi trebuit să fie, cu amintiri despre alte lumi prezente şi zeci de alte aşa-zise teorii, care de care mai aberante.

De data asta nu spune nimic, cel puţin o vreme, ca şi când răspunsul ar fi mult prea evident ca să se mai ostenească el să-l enunţe.

– Vezi că nu ai argumente solide? zic, dornică să-l întărât din nou.

– N-ai înţeles, zice el cu un zâmbet blând. Nu susţin că familia Kennedy, în mod special, ar fi de fapt constituită din simulacre, ci mai degrabă că numeroase segmente din ceea ce consideri a fi realitatea ar putea să nu fie ceea ce par.

– Asta e o afirmaţie atât de vagă încât oricine ar fi de acord cu ea. Dar, Phil, povestea asta cu simulacrele, cu androizii, e pur şi simplu...

– Realitatea de lângă noi, pe care refuzăm s-o acceptăm, în ciuda evidenţei sale? completează el cu un aer îndatoritor.

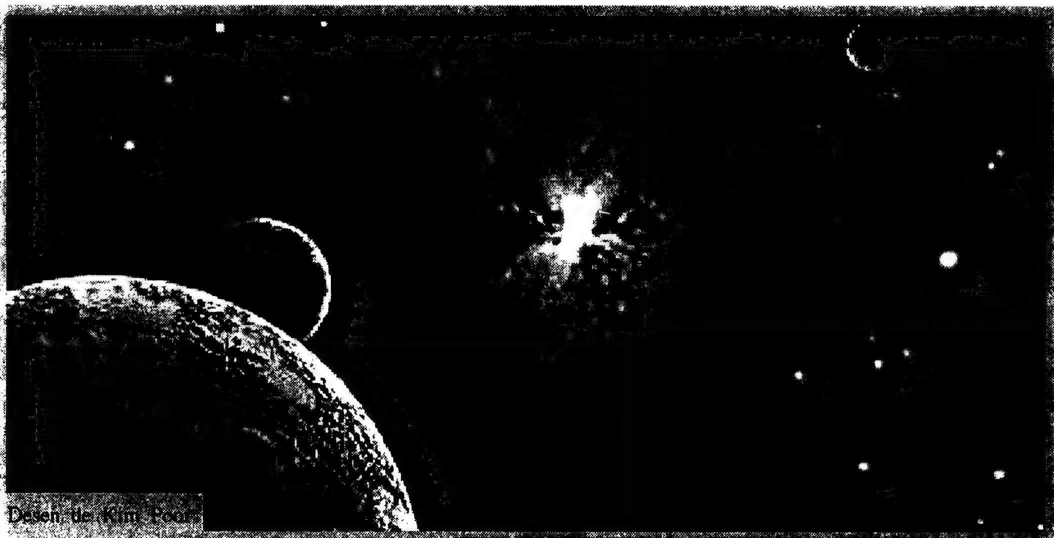
Fără să vreau, mă bufneşte râsul. Şi lui îi apare un zâmbet pe faţă, luminându-i cu sclipirea dinţilor barba uşor încărunţită.

– Ai fost vreodată la un consult psihiatric, Phil?

Încetează să zâmbească, şi privirea lui se desparte de a mea pentru a rătăci undeva, pe un perete.

– Dacă ai şti de câte ori... Numai că psihologii, psihiatrii, psihanaliştii şi toţi ceilalţi membri ai grupurilor profesionale psi sunt şi ei nişte oameni, la urma urmei. Dacă ştii cu precizie pe ce teorii îşi bazează evaluarea pacienţilor, dacă le zici exact ceea ce au fost învăţaţi că ar trebui să audă, mă tem că ei, sărmanii, nu mai au cum să-ţi aplice alt diagnostic decât acela către care i-ai condus.

Asta explică foarte bine cum se face că Phil, în ciuda ideilor aberante în care crede

Desen de Kim Poor

cu sinceritate, se află încă în libertate, în loc să fie internat undeva, într-o instituţie psihiatrică.

– Presupunând, de dragul demonstraţiei, că ai avea dreptate şi că realitatea mea nu e ceea ce pare a fi, cum e de fapt lumea? Cine e preşedinte la Casa Albă, spre exemplu?

– Cum e de fapt lumea? repetă Phil clătinând din cap. Asta e o întrebare foarte grea, la care, crede-mă, am căutat răspuns toată viaţa. Cum ai reacţiona, însă, dacă ţi-aş spune, spre exemplu, că la Casa Albă s-au perindat indivizi ca Richard Nixon...?

– N-a avut niciodată vreo şansă împotriva lui John F. Kennedy.

– Şi dacă Kennedy a fost asasinat la Dallas, în 1963?

– Şi mai ai şi alţi preşedinţi imaginari?

– Ronald Reagan...?

Încep din nou să râd, pentru că astăzi Philip e mai amuzant decât de obicei. Şi lui îi strălucesc ochii, dar nu din cauza amuzamentului.

– *Ronald Reagan*? Mai apare şi acum în filme western. Cine mai vine la rând? Elvis Presley? Frank Sinatra?

Phil clatină din cap.

– Poate că ar fi făcut mai bine să rămână actor. Teoria lui reaganomică a dat multe lucruri peste cap. La un moment dat, din cauza reducerilor de buget, nebunii din azile au fost puşi în libertate.

– Cine ştie, poate că n-a fost chiar ideea cea mai rea. Şi aşa zici că s-au petrecut lucrurile în versiunea ta? Nixon şi Reagan?

– Nu numai ei. Au fost şi alţii înaintea lor, între ei...

– Dar, presupunând că JFK ar fi fost asasinat în 1963 – deşi l-am tot văzut la televizor de-atunci încoace – de ce nu a devenit preşedinte Bobby?

– Pentru că a fost asasinat în 1968.

– Bănuiesc că şi pe Ted l-au asasinat.

– Nu. Pe Ted nu. Dar nu a devenit niciodată preşedinte.

– Şi ce te face să crezi că Nixon, Reagan şi ceilalţi preşedinţi care pretinzi că au fost în locul fraţilor Kennedy la Casa Albă nu erau nişte simulacre, nişte androizi construiţi din circuite electrice şi angrenaje? întreb, triumfătoare.

– Aici e problemă, că eu de fapt am convingerea că asta sunt. Simulacre.

Mă ridic şi încep să mă plimb agitată încoace şi încolo.

– În cazul ăsta, Philip, ce importanţă are dacă simulacrul acela este numit Richard Nixon sau Ted Kennedy?

– Exact asta încercam să te fac să înţelegi. Că nu are nici o importanţă. Că de fapt contează realitatea aflată dincolo de vălul acestor iluzii.

– Continuând pe firul acestei logici aberante, ce te face să crezi că eşti real, Phil?

– Ce te face să crezi că eşti reală?

Mă apropii de el şi mă uit fix în ochii lui, dar privirea sa albastră nu se abate, ci rămâne neclintită.

– Am avut operaţii chirurgicale. Am văzut când m-au deschis la zece ani ca să-mi scoată apendicele. Am organe, Philip, nu circuite şi angrenaje. *Ştiu*. Le-am văzut.

– Poate că eşti un simulacru deosebit de bine realizat. Sau poate că ţi s-a făcut un implant de memorie despre o operaţie chirurgicală care în realitate nu a avut loc niciodată.

– Atunci poate vrei să mă convingi că toată viaţa mea e un implant de memorie, o iluzie. Expediţiile pe Marte din anii '70, pe care le-am urmărit la televizor, războiul din Vietnam, pe care Statele Unite l-au câştigat în 1964, şi aşa mai departe.

– Nu neapărat un implant de memorie. Dar poate o iluzie, răspunde Philip.

N-am să înţeleg niciodată cum poate întemeia convingeri atât de ferme pe dovezi atât de firave, sau mai degrabă inexistente. Mă pregătesc să-i dau o replică usturătoare, dar discuţia ne este întreruptă de voci venite de dincolo de uşă:

– ...E-aici, domnule doctor. Jane Kindred Dick, născută la 16 decembrie 1928, la Chicago. Suferă de schizofrenie, iar în ultimul timp starea i s-a agravat. Are halucinaţii în care-i apare fratele ei, Philip, care a murit imediat după naştere, la 26 ianuarie.

Ca prin vis, pe peretele capitonat al celulei în care stau legată în cămaşă de forţă îmi apare o stelă funerară aflată în Fort Morgan, Colorado, pe care sunt gravate prenumele fratelui meu, împreună cu datele pe care le-a amintit vocea îngrijitorului, şi prenumele meu, cu data naşterii şi o liniuţă.

Dar iluzia se destramă repede, iar fratele meu, Philip Kindred Dick, zâmbeşte trist, aşezat lângă mine, şi clatină din cap:

– Să nu crezi nimic din ceea ce-ţi spun ceilalţi. Totul e o iluzie, un complot urzit împotriva ta. De fapt, realitatea este cu totul altfel...

valANTIm

Sufletele nu se înalță la cer

– partea a II-a –

din ciclul „Alchimia Spiritului"

Ilustrațiile nuvelei: Jim Porter (din colecția autorului)

ȘAPTE

– Visele au început să apară după discuțiile cu... rudele mele marine. După întâlnirea pe care mi-au aranjat-o, explică Ambiguz.
– Te-a primit Viul-Oá?! m-am mirat.
– Nu, nu la el mă refer, ci la întâlnirea cu echipa lui. L-am cunoscut foarte bine pe operatorul principal. Nu e calmar. Nici el, nici ceilalți. În total, sunt șase persoane. Lucrează la clinica-acvariu, după un procedeu pus la punct de ei, special pentru Viul-Oá.
– Special pentru el, zici...
– Da! Nimeni altul n-ar fi putut să-i atragă.
– Bănuiesc că ai motivele tale să faci o asemenea afirmație.
– Desigur. Am vorbit cu ei. La incinerare au asistat toți. Știu ce voiai să mă întrebi. Iată răspunsul: sunt Kabili saharieni.
– Empatici..., am adăugat.
– Tocmai asta m-a surprins când te-ai referit la reeqwonazi. Ar fi fost ilogic să mă gândesc la o pură coincidență.
– Faptul că mi-am amintit de incidentul de acum un secol din Afromalgashd, tocmai în timpul transplantului, nu mi-a dat de gândit, pentru că era direct legat de direcția polarizării bioplasmei.
– Dar după aceea, când ai visat?
– Eram surmenat. Presupuneam că halucinez.
– Nicidecum. Visai. Mai precis, *receptai* vise. Spre deosebire de tine, eu le cunoșteam proveniența. Selhdar, operatorul care a captat codul genetic din bioplasma lui Jack și l-a implantat clientului lui Viul-Oá, a avut procese de conștiință văzând ce i s-a întâmplat lui Sorriyanolx. Urmăreau împreună cum acționa calmarul Ezra-Lah, devenit „Spintecătorul". El mi-a povestit.
– Deci a făcut-o conștient, vulpoiul!
– Nu neapărat. Adică nu la modul cum vezi tu lucrurile. Pentru el, ca și pentru Kabili, de altfel, Jack Spintecătorul nu e decât un simplu nume. Nici Eledgarí nu le spune mai mult.
– Deduc de aici că el nu fură numai caracterul „de aruncat la gunoi", cum l-a numit Pascal, ci și cele destinate transferului!
– Exact! Însă cu o condiție: numai personalități malefice! Nu-l interesează restul. ...Tu ai întâlnit calmari cumsecade?
Nu-mi venea să râd.
– Incredibil ce poate avea în gelatina lui gânditoare porcul de Viul-Oá! am răbufnit. Ar vrea, poate, să cucerească Pământul. Mă întreb numai cu ce va respira aerul climatizat...
– Nu-i cunosc intențiile, spuse pe un ton sobru Ambiguz. Eu sunt îngrijorat pentru Katrel și pentru Rozald.
– Dar te-ai calmat asigurându-mă că intervenția ta reușise.
– Sub aspect tehnic, da. A reușit. Numai că Feledhaor, cel care a intervenit în transfer, nu m-a putut asigura că făcuse doar un clonaj pe bioplasmă. Sau o copie, cum îi spunea el.
Discuția deviase. Am revenit la subiectul care mă interesa.
– Spuneai că numai Viul-Oá putea să-i atragă pe Kabili. Cum?
– Din câte mi-au povestit, pare plauzibil ca legendele lor despre Atlantida să nu fie simple legende. Știi că se consideră urmașii supraviețuitorilor atlanți. Eu înclin să cred că nu sunt simple fabulații, din moment ce, după climatizarea Saharei, numai lor li s-au reactivat talentele empatice despre care presupunem că le-au avut strămoșii lor. Au pierdut informațiile inițiatice, însă o parte din acea știință străveche le-a rămas. Trunchiată, sau adaptată la noile condiții, nici ei nu știu. Ei bine, Viul-Oá, le-a promis că-i va ajuta să scoată la suprafață vestigiile din abis. Cu asta i-a atras.
– Ai avut dreptate spunând că am subestimat gelatina lui. Nu m-aș fi gândit să cunoască atât de bine istoria umanității. Oare câte alte amănunte mai știe? am încheiat retoric.
– Pe noi cred că ne-ar interesa un alt aspect. Am aflat că cea mai dotată în practicile inițiatice este o femeie, singura din echipă și singura specialistă în subfrecvențe.
– Zona sensibilă a gelatinei calmare, am dedus.
– Tocmai acest aspect ne-ar interesa. O cheamă Kindra Stuyn. Nu știu dacă e numele ei adevărat, deși toți îi spun așa. Pe mine m-a frapat fizionomia ei deosebită.
– Kindra Stuyn... Un nume frumos. Nu pare a fi saharian. Ai dreptate. Dar ea, EA e kabilă?
– Cu siguranță, însă aici intervine o neclaritate. Atunci când am văzut-o și eu am pus o întrebare asemănătoare cu a ta. După un timp, Feldhaor mi-a mărturisit că nu știe prin ce metodă a reușit să-și schimbe fizionomia, dar a precizat că transformarea survenise de curând.
– *Cât* de curând?
– După ce au început să lucreze la clinică. A fost destul de vag asupra subiectului. A evitat, iar eu cred că a făcut-o conștient, să precizeze. Mi-a vorbit numai despre bănuiala lui, anume că și-ar fi făcut o operație estetică. Nu părea, însă, convins. Am dedus că ei cred mai mult în practicile inițiatice decât în tehnologii. Poate că, referitor la Kindra, Feledhaor s-a gândit că ea avusese acces la cunoașterea și la stăpânirea unei asemenea practici de, să-i

spunem, mimetism.
– Dar tu, ce părere ai?
Nu mi-a răspuns. Părea preocupat de altceva.
– Unde a avut loc întâlnirea cu echipa lor? am revenit la un gând de care uitasem, acaparat de specialista în subfrecvenţe.
– La... (a ezitat o clipă) una din rudele mele marine. Nu puteam risca. Viul-Oá are iscoade în mai toate coloniile de calmari. Cu ocazia întâlnirii, mi-au arătat şi vestigiile după care tânjesc atât.
– Ţi-ai păstrat calităţile amfibiene? l-am întrebat surprins.
– În parte. Nu le-am folosit însă la 5.000 de metri adâncime! Ei cunosc principiul bulei de aer şi îl aplică admirabil. Am făcut o imersiune pe cinste, însă, pentru a vedea... ce? Nişte mormane de pietre enorme, acoperite de alge parfumate, din acelea care folosea Sorriyanolx pentru jeleuri... Mă privi stângaci, apoi adăugă: e cadoul de care ţi-am vorbit. Am strâns câteva într-un acvariu.
– *Alge rujurii*! Dank, i-am mulţumit din suflet. E curios, totuşi. Nu ştiam că există şi la o asemenea adâncime! Cunosc bine harta vestigiilor dintre Bimini şi Azore. E întocmită încă de la începutul mileniului, însă...
– Ţi-am spus că pentru kabili aspectele tehnice nu reprezintă probe, mă întrerupse Ambiguz. Oricum, chiar dacă ceea ce am văzut eu ar fi adevăratele vestigii ale Atlantidei, tot nu ar servi la nimic. Există numai ruine. Nu au găsit nici măcar inscripţii. Mi-au confirmat arheologii lor. Dar ei nu se descurajează, sunt convinşi că vor găsi în straturile mai profunde acel „ceva" pe care-l caută.
– Voiam tocmai să-ţi vorbesc despre o particularitate pe care, după câte spui, kabilii nu o cunosc. Rujurile sunt alge oceanice care nu cresc oriunde, ci numai pe soluri cu un anumit grad de radioactivitate. Atâta vreme cât nu cunoaştem adevăratele cauze ale dispariţiei Atlantidei, ar putea fi un amănunt în sprijinul ipotezei lor.
– Eşti sigur că algele rujurii cresc numai pe asemenea soluri?
– Îţi poate confirma Zabrujig. Ne-a invitat să-l vizităm, să ne arate cum a ajuns să comunice cu plantele prin generatorul de flux endofazic al noii lui saune. S-ar părea că „plantele ştiu multe". Poate nu ne-ar strica nici nouă o cură de regenerare.
– Detest saunele energetice, ripostă Ambiguz.
– Nu ştii încă nici să reglezi frecvenţa specifică biostructurii tale? m-am mirat. O pot face eu pe monitor.
Mi-am dat seama că zâmbea după strălucirea petelor.
– N-am discutat niciodată lucruri intime, Onoar...
– Tu nu, bineînţeles, dar eu? Să-ţi amintesc numai indiscreţia de mai devreme referitoare la sentimente. Asta e..., ca şi cum ai da buzna în mine, nu crezi?
– Mă refeream la altceva, se eschivă de la răspuns. Fac un fel de... alergie psihică – nu găsesc alt termen – la efectul de saună. Regenerarea a fost concepută pentru pishicul uman. Pe mine mă sfârşeşte, aşa că prefer activitatea ca stimulent.
Nu-l auzisem niciodată folosind expresia „mă sfârşeşte".
– Fizic? l-am întrebat, cu un gând ascuns, de fapt, o deducţie logică.
Era pentru prima oară că îl vedeam stânjenit pe Ambiguz:
– E o problemă... intimă, Onoar. Îmi produce efecte secundare... Şi, oricum, (schimbă abil subiectul) pe noi ne aşteaptă alte treburi, mai importante.
– La ce anume te referi? am întrebat derutat.
– La pacienţi. I-am lăsat în grija lui TRIPHOR, dar, cum n-au fost transplanturi obişnuite... Nu crezi?
– Să verificăm mai întâi ce s-a întâmplat cu donatorii. Pentru mine, cel puţin, e mai important.
– Înţeleg.
Răspunsul scurt însemna că discuţia, nevinovată în aparenţă, îl afectase mai mult decât mi-aş fi închipuit. Se impunea să fiu mai atent altădată.
Ne-am despărţit la ieşirea din birou. El s-a dus la **c4**, iar eu am intrat în camera de transfer. Am aprins lumina rubinie, „ca amurgul de la Uiardar". Temerile mi s-au adeverit: sala era goală. Totuşi, îmi aminteam perfect că la plecare uitasem de Ekalextrid, deci ar fi trebuit să o regăsesc pe masa unde am lăsat-o. TRIPHOR nu era programat să îngrijească donatorii. Am plecat să-l caut pe Cronsylvim. Intuiţia m-a condus la platforma de aterizare. Ambiguz îşi lăsase aeroportorul la mine acasă, deci al meu trebuia să fie parcat la locul lui. Nu era, însă.
Când am coborât, Ambiguz străbătea abătut coridorul.
– Rozald nu mai e aici, îmi spuse.
– Nici Ekalextrid. Nici Cronsylvim, nici aeroportorul meu de pe platformă... Deducţia e simplă!
– Dar n-au trecut decât două zile de la transplanturi. Dacă tu l-ai propus ca asistent în locul lui Sorriyanolx, nu te pune pe gânduri faptul că i-a transportat deja? Doar asta voiai să-mi sugerezi.
– Da. Am încredre în el. N-am verificat raportul, dar sunt sigur că a avut motive serioase ca să procedeze astfel.
– Ei bine, eu am făcut-o! Am căutat

raportul. Nu exis...

Dinspre dormitorul clienţilor ajunseră până la noi acordurile aceleiaşi melodii cu rezonanţe stranii pe care o ascultasem în vis.

– Iarăşi sunt în legătură cu Riffith! spuse dezabuzat Ambiguz.

A fost greu să-mi reorganizez logica împrăştiată:

– Ştii şi cine coordonează fenomenul?

– Nu e coordonat, e transmis. După ce au văzut tragedia lui Sorriyanolx, saharienii au cercetat mai atent – evident, cu o metodă mult mai eficientă, cea a empatiei – gelatina calmarilor. Există anumite incompabilităţi între nivelurile raţionale ale tereştrilor şi cele ale cefalopodelor. Tocmai datorită diferenţei de propagare a undelor electromagnetice. Mediul lichid permite gelatinei să evolueze şi să se transforme într-un ritm mai accelarat decât materia cenuşie. În acelaşi timp, modul de reproducere şi durata vieţii lor, mai scurtă decât a oamenilor, îi împiedică să înglobeze întreaga informaţie necesară, aşa că ei pornesc din start cu acest handicap pe care îl resimt pe tot parcursul existenţei. Se disipează, într-un anume fel.

– Nu văd legătura cu transmiterea, l-am întrerupt.

– Pentru mine e evidentă! Transplanturile noastre au reuşit doar parţial. În momentul transferului, structurile umane captate de ei au fost practic absorbite şi s-au produs interferenţe. Gelatina lor, suprasolicitată, a degajat concomitent informaţii complementare aflate în genele subiecţilor calmari, informaţii care au parcurs drumul invers. Procesul e similar celui petrecut în intervenţiile reeqwonade.

– Să înţeleg că am creat şi noi... monştri?

– Nu chiar. Kabilii ne-au transmis prin vis ceea ce vom avea ca realitate. Ulterior, au depistat prezenţa unei gene nonevolutive.

– Gena *Grizzly*, probabil. Era tocmai amănuntul care îmi scăpase atunci când nu am putut înţelege longevitatea lui Jack. Sindromul „hibernării“ nu mai apăruse de secole la specia umană.

– Exact, îmi confirmă Ambiguz. A fost norocul lor.

OPT

Ne aflam la intersecţia celor două culoare. Pe măsură ce străbăteam semiobscuritatea de dinaintea noastră, desluşeam tot mai clar serenada cu sonorităţi dure, al cărei ritm acoperea linia melodică. Când am ajuns, Ambiguz a deschis uşa.

– *Nôôlx, sweet Nôôlx*! au exclamat în cor, văzându-ne.

Cred că era pentru prima oară când aveam în faţa mea nişte oameni care se bucurau, pur şi simplu. Natural. Mi-a fost greu să o percep la nivelul simţurilor, însă eram convins că vedeam, în sfârşit, ceea ce înseamnă fericirea. Privirile mi se acordaseră senzaţiei de extaz şi rezonau cu energia degajată de ei. Simţeam un gust nou, plăcut şi respingător în acelaşi timp. Plăcut, pentru că îl regăseam undeva, în memoria inconştientă, acţionând ca un narcotic, respingător, pentru că instinctul de conservare intrase în alertă atunci când s-a reactivat senzaţia de contopire cu ceilalţi. E greu să refaci drumul înapoi, în propriul tău spirit anterior! De fapt, unul care nici măcar nu este al tău, ci al liniei genealogice. În acest sens invers eşti lipsit de călăuză. Devii complet vulnerabil. Senzaţia nu seamănă decât vag cu regresiile genetice. Prin contopire, simţurile mi se transformau treptat în vinovăţie ca, la urmă să-mi producă un alt gust, veşted, cu iz de putregai. Îmi amintea de un pasaj citit demult, într-o carte a tatălui meu. Îl reţinusem tocmai pentru că nu l-am înţeles atunci:

„...Gustul care îl ai când mesteci frunzele de mânie şi de ură, porcăriile care îţi cresc în suflet şi îţi umplu gura. Trebuie să le mesteci ca să le poţi scuipa. Salivezi după aceea, dar gustul tot rămâne. Jilav, greţos, înnebunitor de persistent. Îţi întoarce stomacul pe dos. Numai apoi îţi dai seama că e prea târziu. A pus deja stăpânire pe tine. Primul lucru pe care îl vei face va fi ***să ucizi***.“

Săracul Jack! Nu mă mira că se săturase. A rezistat, totuşi, aproape un mileniu...

Nu ştiam ce înseamnă cuvântul „sweet“, însă era limpede că Nôôlx, chiar aşa stâlcit cum îl pronunţau, nu putea fi decât a doua jumătate a numelui Sorriyanolx.

– Sinox, Riffith! îi salută Ambiguz.

Cei doi priviră miraţi în jurul lor.

– Riffith s-a dus singur pe insulă, răspunse cel mai înalt dintre ei. El e liber...

– Tu eşti...? am lăsat intenţionat fraza neterminată.

După alură părea să fie noul Pascal-Jack.

A răspuns celălalt în locul lui:

– El e Squyh, dar toţi îi spunem Veştedul.

– De ce? interveni Ambiguz. E mai roşu la faţă decât tine.

– Pentru că uneori mă întunec..., în mine..., atunci când simt că soarele apune..., mărturisi abătut Squyh.

„Apusul de soare de la Uiardar“ mi-a revenit în minte. Fusese ultima impresie vizuală pe care a avut-o Pascal înainte de anestezie. Trebuie să fi fost extrem de puternică dacă se păstra încă noul sistem neuronal. Tăcerea noastră prelungită şi felul în care se simţea studiat de Ambiguz, l-au făcut pe celălalt să

riposteze:

– Ce te uiţi aşa la mine? Eu sunt Druq. Rozaldul!

– Parcă vorbeaţi şi de un anume Riffith, am intervenit.

„*Persoana despre care vorbiţi nu a fost nici un moment prezentă fizic în încăpere. Comunică doar cu ei*", raportă TRIPHOR.

– Amândoi sunt empatici? am întrebat.

– Aşa se pare. Eu ştiam numai despre Riffith, spuse Ambiguz.

– Ziceai că Riffith a plecat singur pe insulă, l-am interpelat pe Squyh.

– Da, ziceam. Tocmai pentru că e liber, numai el poate să o caute pe Sorriya. Trebuie găsită, chiar şi pe fundul oceanului!

Când a pronunţat ultima frază, a avut vocea tăioasă şi o expresie gravă, suprinzătoare pentru figura lui imberbă. Mai păstra încă urme din trăsăturile feţei tânărului Pascal. Mai păstra şi nostalgia Uiardarului, la apus de soare..., însă aspectul general era al lui Jack. Puteam, liniştit, să-l numesc pe mai departe Lunganul.

Ambiguz avusese, pe de o parte, dreptate. Clienţii noştri, deşi bizari, nu aveau nimic din monstruozitatea creaturilor reeqwonade. Erau, totuşi, clonaje între fizionomiile donatorilor şi ale subiecţilor. Katrel, la rândul lui, păstrase alura de cerşetor a lui Eledgari; chiar şi umilinţa din privirile lui. Mă întrebam dacă, autoporeclindu-se Rozaldul, ştia şi semnificaţia numelui.

– Cine e Sorriya? am întrebat.

Squyh şi Druq se uitau miraţi înspre mine, însă nu la mine, privirile lor erau focalizate mult mai departe, poate tocmai pe coasta atlantă. Aveam senzaţia că mă ocoleau cu bună ştiinţă. Deşi nu puteam să le văd traiectoria, simţeam că odată ajunse în dreptul meu îşi deviau parcursul făcând două bucle, în stânga şi în dreapta, pentru ca în spatele meu să-şi reia traseul rectiliniu normal înspre acel punct nisipos pe care mi-l imaginasem pe plajă.

Am observat involuntar că Ambiguz se foia. Obişnuitele lui mişcări repezi de castor deveniseră mai stângace. Până şi petele lui argintii pierduseră din strălucire. În cazul lui era un indiciu la fel de important ca mimica feţei pentru oameni. Amândouă trădează stările de spirit, mai ales în momentele când nu vrei să le dezvălui.

– Tu ştii ceva.... l-am îndemnat.

– Da..., acceptă, doar că-mi vine greu să-ţi spun. Sorriya....

S-a întrerupt pentru a lipăi de două ori scurt, părând că îşi umezeşte, în acelaşi timp, şi buzele şi gâtul.

– ...Este o calmară, Onoar, şopti Ambiguz îndemnându-mă din priviri să mă apropii de el. N-am apucat să-ţi explic, continuă. Presupun că ai înţeles principiul, dar mă îndoiesc să fi imaginat şi conjuctura. Şi mie mi-ar fi fost imposibil fără ajutorul lui Feledhaor.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre fenomenul produs la moartea lui Sorriyanolx.

– Credeam că am încheiat subiectul.

– Mai încet, Onoar! Ei nu trebuie să audă.

L-am ascultat, deşi atenţia îmi era atenuată de un sentiment de nelinişte.

– Viul-Oá cunoaşte foarte bine spiritul uman, o ştim amândoi. Orice personalitate, chiar stabilă fiind, respectă principiul contrariilor. El nu a făcut altceva decât să speculeze aspectul.

– Te referi la informaţia genetică refulată?

– Da! La cea malefică, singura care îl interesează. Deşi e inhibată de programul principal stabilizat la oamenii normali, ea rămâne totuşi stocată, ca informaţie, în moleculele de ADN ale memoriei lui inconştiente, nu?

Începeam să întrevăd urmarea.

– Avar, cum îl ştii, şi având în plus o slăbiciune... tentaculară pentru Sorriyanolx, n-a pierdut prilejul să profite de accidentul petrecut pe plajă. În timp ce urmărea comportamentul clientului său, devenit între timp Jack Spintecătorul-calmar, a văzut şi asasinarea ei.

– Logic.

– Logic, doar că..., ceea ce noi n-am fi imaginat, el a făcut-o instinctiv. A obligat echipa lui Selhdar să facă separarea genelor malefice refulate ale asistentei, apoi să le transfere informaţia favoritei lui decapode, Laz-Palin.

– Fiind inhibată de cine ştie câte generaţii, i-a putut extrage chintesenţa..., am adăugat conturându-mi în minte o imagine sinistră.

– Ee...xact! De aceea „băieţii" noştri o numesc Sorriya.

– Ca şi cum ar spune „jumătate".... am murmurat. Dar ei de unde ştiu?

– Ei nu „ştiu", în sensul exact al cuvântului. Mesajul a fost empatic. Sursa pare a fi Riffith. Altceva este stupefiant: Feledhaor mi-a confirmat că are aspect... aproape uman!

– Laz-Palin?

– Da. Actuala Sorriya.

– Au transferat, deci, şi informaţii din structura ei biologică.

– Implicit. Au fost *obligaţi* să lucreze pe ambele game de frecvenţe. Obligaţi de tentaculele lui Viul-Oá...

„Porcul!", am răbufnit în mine.

– Şi ce-au obţinut în final? Un fel de... sirenă? am întrebat.

– Probabil. Şi încă una mai periculoasă decât oricare din sirenele mitologiei voastre. Ură şi ferocitate.

Simţeam o nuanţă de reproş în glasul lui.

fără să-mi dau seama însă dacă se raporta la mine sau la Sorriya.

– Ura i se îndreaptă predilect împotriva... sexului masculin!

– Tehnica „bumerang", a reeqwonazilor, am dedus.

– Nu, îmi spuse şoptit. Este, într-adevăr, tot un efect de tip „bumerang", dar altul. Ura ei provine tocmai din informaţia genetică ancestrală.... ceea ce pune sub un aspect inedit refularea feminină de atâtea milenii din istoria voastră, chiar dacă independenţa şi egalitatea cu bărbaţii au cucerit-o demult.

Auzind un asemenea afront, mi s-a părut firesc să îl întreb dacă era sigur de corelaţia pe care o făcuse la urmă.

– Aminteşte-ţi că, la începutul mileniului, femeile de pe continentul american de nord ajunseseră nu numai la coducerea federaţiei, dar multe dintre ele deveniseră infractori mai periculoşi decât bărbaţii.

– Asta a fost demult! am replicat.

– Dar..., a fost.

– Da, l-am aprobat, de data aceasta doar cu jumătate din glasul şoptit. Bănui că te referi la războiul sexelor din 2182, de dinaintea exploziei meteoritului AGRISSA. „Războiul spermei"...

– Nu voi aţi inventat fecundarea *in vitro*?

– Şi urmaşii tăi vor avea parte de ea. E o etapă a evoluţiei.

– Eu consider că e consecinţa firească a relaţiilor sociale pe care le-aţi alcătuit. După firea voastră. Nu ştiu dacă şi noi suntem la fel. Oricum, catastrofa AGRISSA a avut şi urmări bune. A lichidat războiul sexelor, iar unora ca mine le-a permis să devină terrieni...

– Observ că nu foloseşti termenul „uman". Chiar crezi că sunteţi diferiţi? Şi ignoranţa îţi dă certitudini...

– Nu te contrazic. Eu mă refeream la sentimente, la cele pe care voi le-aţi atenuat. Poate că le-aţi pierdut, aşa cum spui, în cadrul unui proces natural, evoluând. Te-am întrebat, totuşi, dacă ai iubit-o pe Sorriyanolx. Am văzut pentru prima oară un licăr ciudat în ochii tăi, ţi-am simţit neliniştea, tulburarea. De obicei nu le ai...

– „Războiul spermei", ca orice război, trebuia să distrugă şi el ceva... am evitat răspunsul direct. Nu-mi aminteam să mă fi întrebat vreodată dacă o iubeam pe Sorriyanolx. Dacă *am iubit-o...*

– Te mai miră transferul de identitate către Laz-Palin?

– Paza de coastă va avea probleme. Trebuie să-i anunţăm, am schimbat subiectul, considerându-l încheiat.

– Sunt la curent, îmi tăie elanul Ambiguz.

M-am întors şi m-am adresat pacienţilor.

– Bun, atunci... Mâine dimineaţă, Cronsylvim vă va transporta pe coasta atlantă. Parcă spuneaţi că Riffith e acolo...

– Acolo e! Exclamară apoi bucuroşi: nu va mai fi singur!

– Cum îl veţi găsi? am vrut să mă asigur.

– Cei ca noi se simt..., spuse blând Squyh.

I-am transmis lui TRIPHOR codurile, unul pentru pregătirea de externare, celălalt pentru accesul lui Cronsylvim, apoi am plecat.

Ajunşi în culoar, Ambiguz m-a acostat din nou.

– Ar trebui să îţi explic încă ceva, tocmai ceea ce bănui că te va interesa în mod deosebit. Feledhaor crede că, prin transferul informaţiei de tip malefic-refulat al asistentei tale lui Laz-Palin, s-au rupt legăturile sublime la nivelul bioplasmei. Asta înseamnă că celălalt caracter, pe care îl cunoaştem noi, s-a desprins, implicit, din aura destabilizată, iar procesul s-a produs *concomitent cu ruperea lanţului ADN*. Numai din el a putut extrage acea parte a codului biologic necesară transformării fiziologiei. Faptul că Laz-Palin nu a devenit o femeie normală, ci un hibrid, o sirenă, demonstrează că separarea a reuşit doar parţial. Rămâne întrebarea: *ce s-a întâmplat cu restul de informaţie, ce-a normală, a lui Sorriyanolx?*

– Probabil că s-a direcţionat singură ori s-a disipat.

– Dar dacă s-a polarizat la nivel inconştient?

– Polarizarea presupune existenţa unor sentimente puternice înainte de moartea biologică. Foarte puternice chiar! De tip primar.

– Eşti sigur că Sorriyanolx nu le avea?

– Adică, pentru mine. Asta vrei să spui, nu? Că şi ea... *m-a iubit!*

Ajunseserăm la capătul culoarului. De după colţ a apărut Cronsylvim, mai curând ca o fantomă decât în carne şi oase.

– Avem probleme, sikkori Onoar! Rozald a murit.

Mi-am întors privirile către Ambiguz.

– Era logic, spuse calm. Bănuiam. Calmarii nu transferă decât spirite malefice. Precum cel al lui Eledgari a fost „importat" integral...

Într-adevăr, Ambiguz transplantase sufletul lui Rozald, cel al lui Katrel fusese criogenizat, iar corpul cerşetorului rămăsese un simplu deşeu biologic.

– Cu Ekalextrid ce-ai făcut?

– Pe ea am transportat-o prima. Era frigolă. M-am gândit să preîntâmpin eventuale neplăceri interetnice...

Ochii lui Ambiguz sclipiră, semn că postul lui Cronsylvim era asigurat. L-a trimis să se relaxeze spunându-i că vom avea nevoie de el proaspăt, bine hrănit şi cu mintea limpede.

– Ca apa oceanului..., a susurat Cronsylvim.

NOUĂ

„Apel de urgenţă pentru sikkor Onoar Appollad" am auzit vocea guturală a megaveghetorului. imediat după ce ne-am despărţit de Cronsylvim. Am făcut drum întors şi am intrat în salon.

În holocadru, faţa lui mi se păru şi mai neagră ca de obicei, cu toate că lumina din centrele de coordonare a patrulelor de coastă este mult mai intensă decât în cele obişnuite. L-am văzut scărpinându-se în creştet, coborându-şi mâna pe obraz şi oprind-o câteva clipe în dreptul gurii. Trei degete îi arcuiau buza de jos, aproape lipindu-i-o de bărbie. La un moment dat, privirea i s-a deplasat către un punct de pe tavan, dincolo de raza focală a obiectivului.

Am intrat pe emisie:

– Te ascult.

Expresia nehotărâtă, de aşteptare se schimbă instantaneu. Atitudinea lui mi se păruse umană la început şi mă mirase. Realizam abia acum că, ceea ce îi lipsea, era tocmai neliniştea, agitaţia febrilă a celulelor, invizibilă. însă percepută întotdeauna cu un simţ aparte de către cel care priveşte.

„E al şaselea apel pe care îl lansez. Nu e un reproş," se scuză, „însă după incidentul asistentei dumneavoastră s-au produs altele, pe plaja turistică."

– Ce-ţi ziceam, Ambiguz?! Sorriyanolx i-a fost la îndemână. Abia pe urmă a trebuit să umble în căutarea prăzii. Jack mi-a spus că el avea un simţ aparte. un fel de instinct care îl avertiza cu mult înainte de a vedea victima. Ştia când e în preajmă, iar dacă nu era, unde anume să o caute. Nu se înşela niciodată. Ar fi absurd ca tocmai particularitatea cea mai pregnantă să nu-i fi fost transferată calmarului Erza-Lah. „Spintecător" îl voia. Cât mai atroce. Şi îl are!

A ridicat din umeri în timp ce fixa holocadrul.

– De aceeaşi natură? îl întrebă pe megaveghetor. apoi îmi spuse repezit: tu te gândeşti numai la el. Mai e şi Sorriya...

„Da. Aceeaşi manieră de a opera." veni răspunsul. „Pe plajă. cât mai aproape de mal. După aspectul inciziei, se pare că se foloseşte de un cuţit cu lamă groasă. Cadavrele sfârtecate ale victimelor au fost găsite, fără excepţie, în poziţii din cele mai nefireşti. Le-a aruncat abia după ce s-a scurs tot sângele din corp. Urmele de tentacule din nisip se opresc lângă mal, nu se regăsesc şi în preajma cadavrelor."

Remarca megaveghetorului mi-a amintit de cuţitul lui Jack. De hainele şi de obiectele personale ale clienţilor se ocupase TRIPHOR, însă îmi aminteam că le verificasem personal înainte de a le incinera şi că nu găsisem decât un briceag cu prăselele roase şi lama tocită.

– Erau femei sau bărbaţi? întrebă Ambiguz.

„Femei".

– Nici un bărbat? am intervenit.

„Numai femei. Ele preferă locurile izolate."

Explicaţia lui îmi confirma, aşa cum intuisem de la început, că era vorba despre Erza-Lah, „Spintecătorul" calmar.

– Riffith e pe coastă? m-am interesat.

„Nu ştiu despre cine vorbiţi."

– Un tânăr mai aparte, blond-roşcat, muşchiulos... Nu prea ştiam cum să-l descriu. „Alură atletică, de luptător" am adăugat cu voce fermă, pentru a-i focaliza atenţia asupra acestui aspect, chiar dacă nu era cel mai semnificativ.

„Nu am semnalat nici o persoană neidentificată pe raza noastră. însă pot lua legătură cu celelalte cyberpatrule. Dacă doriţi un răspuns

imediat. sunteţi binevenit. Ar fi chiar indicat."
Am înălţat involuntar o sprânceană.
– Ce să caut eu, ***acolo***? l-am repezit.
Nu era numai mirare, mă indigna simplul gând de a mă deplasa, să fi fost chiar şi numai pentru agrement. Sorriyanolx mă întrebase cândva dacă sunt alergic la călătorii. Nu, nu eram, nu sunt nici acum. I-am explicat că mi se pare ilogic, absurd, că e pierdere de timp să pleci şi să cauţi o informaţie atâta vreme cât poţi avea acces imediat la ea prin sistemul de comunicaţii. „Apoi, să mă despart de universul meu, seamănă cu o autoprovocare inutilă şi lipsită de scop final" i-am mărturisit. „Ar putea fi, însă, un duel pentru... ***„onoare***" a glumit ea speculând abil consonanţa prenumelui meu. Erau amintiri tandre, printre care aş mai fi răscolit cu plăcere dacă nu m-ar fi întrerupt vocea, aceeaşi voce fermă şi guturală a megaveghetorului:
„Voiam să spun că sosirea dumneavoastră ar fi binevenită şi din alte motive. Am înţeles că făptaşul e un calmar. Ezra-Lah. Contactele pe care le aveţi cu această colonie calmară de lângă coastă ar putea evita o amplificare a incidentelor. La nivel diplomatic, desigur."
L-am privit pe Ambiguz. Era la fel de derutat ca mine.
– Regret, dar avem un caz aparte, fără nici o legătură cu diplomaţia. Nu e nici de competenţa mea. Doar de a criminologilor. Presupun că Centrul de pază are o asemenea echipă.
„Consideraţi că am ajuns într-o situaţie conflictuală?"
Întrebarea m-a surprins. Folosise aceeaşi expresie şi după ce a fost asasinată Sorriyanolx, precizând că e de competenţa unei instituţii eurometropolitane. Asocierea m-a dus cu gândul la interese obscure pe care le-ar putea avea cei din consiliile superioare în a întreţine relaţii cu lumea calmară, mai precis la faptul că bioplasma criogenizată e un produs foarte căutat. Sintetizarea ei a fost pusă la punct de puţin timp, procesul tehnologic este încă foarte complicat şi cu un randament sub cerinţele pieţii, ceea ce face ca preţurile să fie exorbitante. Societatea K&B, chiar şi în perioadele de înflorire, nu putea să acopere mai mult de ***2%*** din cerere. Cei mai importanţi furnizori erau Kooperiile Azioj-Federacio din extremul orient, însă şi producţia lor era aleatoare, ca a noastră. Cum zona australă, unde eco-umanismul planetar era lege, le refuzase o propunere de colaborare, nu era exclus, să fi încheiat o tranzacţie neoficială cu Viul-Oá, singurul din lumea calmară specializat în transplanturi. Nu era exclus să le fi făcut chiar el oferta! Victimele erau... oameni.
– Nu consider nimic! i-am răspuns furios. Ceea ce numeşti tu „incidente" sunt ***crime***. Implementează-ţi şi sensul noţiunii ăsteia în andro-memorie, pentru că vei mai avea nevoie de el câtă vreme Ezra-Lah se află în libertate.
Ambiguz, neimplicat, făcu o intervenţie pe cât de binevenită, pe atât de logică:
– Câte victime sunt până acum?
„Şaptesprezece, în afara aceleia care l-a afectat pe sikkor Onoar Appollad."
– Optsprezece, deci.
Urmă un moment de tăcere.
„Dacă vă referiţi la victime, da", preciză megaveghetorul. „*Incluzând şi accidentul tânărului bărbat înecat, cifra se ridică la nouăsprezece.*"
– Bărbat?! am tresărit.
„Acum două ore. Cyberpatrula E-5 a găsit pe plajă corpul unui bărbat tânăr adus de valuri la mal."
– Un bărbat tânăr..., remarcă Ambiguz. Cum arată?
„Încă nu mi s-au transmis imagini."
Am realizat că omisesem un fapt esenţial.
– A filmat vreo cyberpatrulă momentul când s-a produs măcar una din... orori?
„Nu. Dacă s-ar fi aflat la faţa locului în momentul acţiunii, ar fi intervenit."
– Chiar dacă ar avea o astfel de înregistrare, la ce ţi-ar servi? mă întrebă Ambiguz. Înţeleg starea ta de spirit, dar nu înseamnă să te laşi pradă unei idei fixe. Nici n-ai sesizat că acum a fost ucis un *bărbat*! Nu-ţi dă de gândit?
– Tocmai! Sorriya... Un moment, însă, am presupus că puteau acţiona împreună.
– Fabulezi, Onoar! Dimpotrivă! Cum ura Sorriyei vizează genul masculin, poate că nici nu face diferenţă între bărbaţii oameni şi cei calmari. Sau... castori, adăugă.
„Mi-au parvenit imaginile cerute. Le proiectez."
În holocadru apăru corpul atletic al unui tânăr alungit pe nisip, la o distanţă apropiată de ţărm. Trebuie să fi avut o înălţime de cel puţin un metru optzeci. Era blond, avea pielea albă, faţa aproape rectangulară, iar părul lung prins la spate, în coadă de cal. Nu fusese nici sfârtecat, nici nu se observa vreo urmă de violenţă. Doar şuviţele desprinse din elastic, încâlcite pe creştet, constituiau dovada că se zbătuse timp îndelungat sub apă.
Ceea ce mă intriga, însă, era aspectul corpului.
– Numai înotătorii şi scufundătorii profesionişti au o asemenea conformaţie a muşchilor, am precizat. Nu are resturi de alge ori de ierburi oceanice pe corp?
Megaveghetorul a focalizat un prim-plan. Pe glezna piciorului drept al tânărului se vedea înfăşurată o panglică, de un gri-verzui

înecat, cu o prelungire ascunsă sub pulpă. Nu puteam decât presupune că era ruptă. Am întrebat:

– Cyberpatrula a verificat proveniența structurii de pe gleznă?

– E piele de calmar, spuse calm Ambiguz. Nuanța ei închisă și aspectul rigid se datorează umezelii. Privește-o mai atent. Observi nodul ochiului de laț, chiar lângă tendon, pe jumătate în nisip?

– Sorriya, deci! am spus dezamăgit. Crezi că tânărul e Riffith?

A ridicat din umeri. Nu mi-am dat seama dacă gestul lui se referă la afirmația mea, ori la întrebare. Probabil la amândouă.

– Ar trebui să stabilim acum codul de acces pe coastă a lui Cronsylvim și să le devansăm plecarea, îmi propuse. După cele întâmplate, prezența lui Squyh și a lui Druq e necesară cât mai urgent. Numai ei îl pot găsi pe Riffith.

– Deci tânărul înecat...

– Nu e el. TRIPHOR a folosit o exprimare ambiguă spunând că are „fizionomie ariană modificată". Sensul corect este că cea afromalgashdă a fost modificată într-una ariană.

„*Corpul a fost identificat*" anunță megaveghetorul, înșiruind o sumă de detalii asupra excursionistului. Printre ele, un amănunt ne-a atras atenția. Era căutător de perle. Ambiguz îmi explică:

– Castorii marini au înființat culturile. Un comerț modest, dar necesar. Ți-am spus că au evoluat și ei...

– Lasă asta, important e că Riffith trăiește, iar propunerea ta, de a-i transporta pe pacienți, mi se pare înțeleaptă. Fiind împreună, presupun că și stabilizarea caracterelor se va accelera.

– Deci, mă ocup eu de coduri?

Nu m-a mirat bucuria lui. Avea prilejul să intervină și pentru rudele lui marine. Poate, cu precădere, pentru una dintre acestea...

– Da, te vei ocupa, însă nu doar de Cronsylvim și de clienți. Intuiția îmi spune că trebuie să avem și codurile de acces pentru colaboratorii lui Viul-Oá. Ai spus că vor să lucreze cu noi, nu?

– Desigur, numai că nu știu cum vor putea părăsi cupola.

– Au mai părăsit-o o dată, când v-ați întâlnit, deci e simplu: același motiv, Atlantida, același mijloc de transport, bulele de aer..., i-am sugerat. Nu se schimbă decât direcția!

I-am observat privirile abătute.

– Desigur, va fi necesară și prezența ta. Pentru... a schimba direcția – am găsit la repezeală motivul, iar până tu negociezi, eu mă voi relaxa puțin. Mă găsești în hexagon.

Am vrut să precizez și locul. Însă înainte să o fac am aprobat doar din pleoape, văzându-i mâna întinsă, cu trei degete desfăcute.

ZECE

Eram tentat să mă desfăt într-o saună regeneratoare, însă asta presupunea să am la dispoziție măcar șase ore. Am renunțat repede la gândul îmbietor și m-am mulțumit cu alphasonda personală, căreia Sorriyanolx îi atașase un „translator vegetal", probabil tot o născocire de-a lui Zabrujig. După ce am branșat-o, mi-am dat seama că până atunci, de fiecare dată, o folosisem numai când eram împreună. Nostalgia mă pândea. O simțeam.

Am scurtat drumul traversând prin patio. Simțeam că aerul din seara aceea avea o savoare aparte, un foarte discret parfum de conifere adus de o adiere proaspătă. Am asociat esența de Tisă, cea mai pregnantă, rănilor vineții lăsate de norișorii cirrus care brăzdau mărunt firmamentul, dincolo de zona climatizată, aproape de stratosferă, la graniță cu neantul. Parfumul lui, deși aș fi vrut, nu puteam să îl simt. După culoarea înserării, mi s-a părut că numai aroma fructelor de vâsc i s-ar potrivi.

Am ajuns repede în salonul de primire. M-am așezat pe fotoliul clienților, acolo unde stătuse Jack Spintecătorul cu aproape patru zile în urmă. M-am lungit, ca el, lăsând brațele moi și capul pe spate, apoi mi-am întins picioarele. Am constatat, după urmele lăsate de bocancii lui în mocheta pufoasă, că ale mele erau cu cel puțin douăzeci de centimetri mai scurte. Am încercat să ating peretele cu mâna stângă. M-am convins că nici brațele nu erau la fel de lungi. La mochetă ajunsesem, totuși. Mi-am coborât mâna din nou și am început să desenez cercuri în puful moale. Nu știu de ce, voiam să resimt tot ceea ce avea legătură cu el. Oare pentru că, după nouă sute nouăzeci și patru de ani, devenise doar o amintire? Mi-am schimbat poziția și am ajuns mai departe cu arătătorul, acolo unde mocheta era ca nouă. Ultima recondiționare o făcusem tocmai înaintea sosirii lui. Am găsit un capăt de piele și am renunțat la cercuri. Vârful degetului aluneca ușor pe suprafața bine lustruită. Era o senzație plăcută. Nu m-aș fi dezlipit de ea.

Degetul înaintase până la marginea bucății de piele. Imediat, o suprafață rece mi-a furnicat întregul braț. În acea clipă, cu toată împotrivirea mea inconștientă, am ieșit din nostalgia unde mă instalasem atât de confortabil. Obiectul cu care m-am delectat, și a cărui atingere fusese atât de plăcută până nu am atins metalul lamei, era cuțitul fostului Jack

Spintecătorul. Mi-am dat seama ce este fără să mă uit la el. În lucruri rămâne întotdeauna ceva din personalitatea celui care le-a folosit. Dilema mea consta în faptul că nu ştiam dacă „Lunganul" îl scăpase din neatenţie, după plecarea lui Sorriyanolx, ori mi l-a lăsat cu bună ştiinţă, ca amintire, atunci când s-a hotărât să primească sufletul de frigol, dar BUN, al lui Pascal.

L-am ridicat şi am început să-l mângâi. Nu simţeam nici tristeţe, nici nostalgie. Conştientizam scurgerea timpului, strecurând amintiri, cu parfumul desuet al unor epoci unde nu puteam ajunge decât cu închipuirea. La un moment dat, călătoria imaginară a fost înlocuită de o stare ciudată. Am avut impresia că percep prezenţa cuiva în apropiere, o prezenţă impersonală, neutră, însă atât de intensă, încât la scurtă vrene am simţit-o făcând parte din mine, fără să mă stingherească. Se aşezase în paralel cu a mea. A urmat un moment în care pot zice că am studiat-o, deşi îmi este imposibil să spun cum anume. Am avut impresia că îi face plăcere, luând în considerare rozul pastelat cu care îmi acoperise retina. Îmi oferea un sentiment de linişte profundă şi mă întrebam sub ce nuanţă mă percepe ea. Nu-mi dau seama dacă a deranjat-o gândul meu, ori a acţionat din propria ei voinţă. Rozul a dispărut brusc, lăsând locul unor flăcări albastre ale unui foc izbucnit chiar atunci din ceea ce puteam presupune că este un corp enorm. Mi s-a părut ciudat că le simt pe retină, la fel de reci ca lama cuţitului între degete. Am observat că, de îndată ce se desprindeau, luau forma regulată a unor cristale. Se formau una din alta, tot mai mici, până dispăreau. Se disipau, în loc să se stingă! Nu pâlpâiau, nici nu se înăbuşeau, nici nu lăsau vreo dâră de fum. Păreau o simplă pată albastră pe întunericul retinei. Nuanţa era plăcută, însă răceala lor îmi dădea fiori. După o vreme, când flăcările de cristale s-au stins la fel de brusc precum apăruseră, în locul formei enorme n-am mai zărit decât un pumn de cenuşă. Nu ştiu cât a durat secvenţa. Viziunea mi s-a părut a fi fost o sugestie dirijată mental şi percepută în acelaşi mod. Alphasonda îmi confirma recepţionarea de unde pe frecvenţele cele mai joase ale gamei, la limita stării de somn. Necunoscută rămânea numai provenienţa lor. Faptul mi-a amintit de afirmaţia lui Ambiguz referitoare la echipa de kabili saharieni. A spus că pot intra în contact empatic cu noi, însă fără să precizeze dacă induc numai vise, cum le avuseserăm amândoi, sau şi viziuni. Mi-am debranşat alphasonda cu o mână, cu cealaltă punând în buzunar cuţitul lui Jack. Senzaţia plăcută, de atingere, care persista în palmă şi după ce nu mai aveam teaca netedă în mână, m-a nedumerit. „Oare din ce fel de piele fusese fabricată?"

„Onoar!", m-a surprins vocea lui Ambiguz în INFON. *„Sper să te fi relaxat destul, pentru că avem noutăţi. Preiei legătura video sau vii?"*

– O preiau. Ecranul mi se pare mai obiectiv. Nu te implică în acţiune. Mi-a ajuns implicarea pe care am avut-o.

„Regresie?"

– Nici pe departe! Nu mi-ai spus, şi chiar voiam să te întreb dacă, prin empatie se transmit doar vise, sau şi viziuni?

„Sigur că da! Empatia e un precursor al limbajului. Acoperă ambele game de frecvenţă, şi alpha şi tetha. Fiind castor, sunt mai aproape de timpurile când strămoşii mei comunicau astfel. Nu mi-e chiar străin..."

– Acum e mai clar. Hai să vedem ce s-a întâmplat.

Minţisem. Legătura video, însă, am preluat-o.

Pe ecran apăru o suprafaţă albastru-verzuie, vălurită, cu licăre în continuă mişcare. Apă, doar apă. Sclipind sub orizont. Mi-am dat seama că nu era o înregistrare obişnuită, de cyberpatrulă. Secvenţele tremurau, deci trebuie să fi fost filmate manual.

– Cine a făcut-o? am întrebat pe fondul sonor al brizei oceanice.

„Soţul uneia dintre victime. El e singurul martor."

Precizarea lui explica tremurul imaginii: emoţia, dar putea fi totodată şi efortul. După unghiul de vedere se putea deduce că, în momentul filmării, persoana se afla pe înălţimile unei coaste abrupte. O pată neclară şi închisă, în stânga cadrului, mă conducea la concluzia că stătuse ascuns după o stâncă. Pe restul ecranului se vedeau valurile liniştite reflectând razele începutului de apus. Prim-planul era realizat cu un teleobiectiv destul de puternic pentru a reda cele mai mici detalii ale crestelor mărunte. Se distingeau, transparente, chiar şi ochiurile efemere de spumă de deasupra lor. După lungimea secvenţei, puteam presupune că în acel punct al oceanului observase ceva deosebit, care îi atrăsese în mod particular atenţia. La fel de probabil era că văzuse tocmai ceea ce aştepta! Când a lărgit cadrul imaginii, trecând pe superangular şi panoramând totodată, în partea dreaptă a apărut o fâşie îngustă de plajă, ca o semilună, închisă între pereţii de rocă vineţie. La finalul transfocării, dâra de spumă lăsată de valurile sparte pe nisip despărţea în două suprafaţa ecranului. Tocmai datorită contrastului am observat imediat când, aproape de mal, din oglinda apei, a apărut brusc o formă cilindrică de culoare portocalie, ca un morcov.

Cercurile concentrice produse de impactul

ieşirii din apă erau proeminente, ceea ce presupunea un gabarit destul de mare şi o ieşire la suprafaţă precipitată. Cameramanul amator a focalizat din nou, fără să-i mai tremure mâna. Probabil, îşi sprijinise cotul de o proeminenţă a stâncii în umbra căreia se ascundea. Aveam în imagine un prim-plan clar, doar cu penumbre transparente, nuanţate de reflexele apei şi a culorii puternice a subiectului. După dispoziţia ochilor, mi-am dat seama că e un calmar, înainte ca el să iasă pe nisip şi să-i văd tentaculele.

„*Erza-Lah Spintecătorul!*" exclamă Ambiguz.

– Câtă imaginaţie! Să concepi un calmar roşcovan...

„*Şi eu am fost mirat când mi l-a descris Feledhaor. Pigmentaţia pielii e o mutaţie survenită în pauzele dintre reprizele de transplant. Se amplificase pe măsură ce tu întrerupeai separarea de gene.*"

– Pascal a fost pistruiat..., am făcut legătura.

În cele câteva secunde cât noi am vorbit, calmarul străbătuse deja fâşia de plajă expusă la soare şi intra în umbra lăsată de peretele stâncos. Culoarea lui portocalie părea şi mai intensă pe fundalul întunecat. Scormonise nisipul cu tentaculele şi se aşeza în groapa făcută parcă anume pentru a-i servi de culcuş. Un asemenea comportament era ciudat pentru aceşti semi-amfibieni – din partea inferioară a branhiilor, după catastrofa AGRISSA, se dezvoltase o pungă membranată depozitoare de oxigen, însă mult prea redusă pentru a le permite o şedere îndelungată în atmosferă. Aveam sentimentul că asist la un ritual. Erza-Lah s-a cuibărit liniştit în adâncitura pe care şi-o pregătise. Doar când cele două tentacule de pradă, specifice decapodelor, şi-au pierdut fermitatea pleoştindu-se, mi-am dat seama că starea lui nu era una normală. La un moment dat, ceva parcă l-a smucit de la spate imprimându-i o mişcare necontrolată. Un spasm. Concomitent, flăcări albastre au irumpt de sub capul enorm, la nivelul branhiilor. Se formau una dintr-alta, tot mai mici, luând aspect de cristale. Erau identice ca formă şi culoare cu cele din viziunea mea. Printre albastrul lor pâlpâitor, doar tentaculele mai păstrau culoarea portocalie. Secvenţa nu a durat mai mult de câteva secunde. Când flăcările cristaline s-au mistuit, volumul lui impresionant se redusese la un maldăr de cenuşă înconjurat de resturi ale extremităţilor.

Mi-au trebuit câteva clipe bune pentru a-mi aduna gândurile.

– Când a avut loc incidentul? am întrebat.

„*Datarea automată de la începutul înregistrării indică ora 7:52 p.m.*", răspunse megaveghetorul.

– După luciul valurilor, mie mi s-a părut a fi fost mai târziu. Ai comparat reglajul camerei cu timpul local?

„*O fac imediat.*"

„*Crezi că turistul e de pe alt meridian?*" intui Ambiguz.

– Desigur. Cei din zonă preferă Noua Insulă de Est. Nisipurile roşii... N-au renunţat la acest obicei nici în perioada reeqwonazilor!

„*Aţi avut dreptate.*" reluă megaveghetorul „*este o diferenţă de două fuse orare, deci, 9:52 p.m.*"

Am verificat imediat înregistrarea alphasondei pentru secvenţa cu viziunea flăcărilor de cristale. Începuse la *9:30 p.m.* şi se sfârşise la *9:34 p.m.* În medie, cu 20 de minute înainte. Părea un nonsens. Am cerut informaţia şi memoriei centrale, la care era conectat aparatul. Orele corespundeau, la fracţiuni de secundă.

– Galon! mi-am pierdut cumpătul.

– Jack e primul tău client de la care ai învăţat ceva, mă ironiză Ambiguz.

– Lasă asta! Secvenţa filmată conţine, în detaliu, o parte din viziunea mea. Nu aveam cum să anticipez! m-am intrigat.

– Au participat kabilii, iar tu ai receptat mesajul empatic. Poate că ţin preferenţial legătura cu tine sperând să le accepţi colaborarea.

– Sugestia ta e logică, dar în ce mod au anticipat? Mie îmi pare mai curând a fi pre-me-di-ta... „Efectul Penrose!", mi s-a focalizat o idee, pe cât de absurdă, pe atât de plauzibilă. Singura, în acest caz. *Este un fenomen de autocombustie*, am vorbit calm şi răspicat.

Doar în sinea mea se năşteau îndoieli. Dacă mă pripisem?

UNSPREZECE

Timp de şase ore am fugit de tot şi de toate, am lăsat la o parte orice apartinea lumii acesteia, mi-am curăţat scamele de pe gânduri şi m-am contopit cu mine însumi în sauna regeneratoare. După avalanşa de necazuri şi murdării care mă acoperise în ultimele zile, ar fi trebuit să îmi ofer cel puţin dublul perioadei de limpezire a creierului şi a celorlalte organe. Ca de obicei, „n-a fost să fie". Expresia îi aparţine lui Zabrujig. Amintirea numelui său mi-a declanşat în minte un flash care, preţ de o secundă, a reprodus imaginea tentantă a invenţiei lui endofazice. Gândul, „când va fi să fie?" s-a format instantaneu, însoţit de ceva nesuferit, mai mult decât pofta: un fel de salivare psihică. După cele şase ore oferite uitării, abia dacă am reuşit să pregătesc haznaua de dileme pentru o asanare naturală şi să respir, în cele din urmă, puţin

aer curat. Tăria lui mi-a dat o plăcută stare de ameţeală, întreţinută de plămânii abstinenţi care devorau molecule de oxigen. Am încercat să-mi revin pe drumul de întoarcere la K&B. Bineînţeles, nu am reuşit.

Valuri distante şi reci, imateriale, aceleaşi valuri perfide ale memoriei, s-au infiltrat printre gânduri. Curând am ajuns să navighez din nou în derivă. Întâiul care şi-a făcut loc pe punte, izbind pupa, a fost acela că „din nefericire, calmarii nu poartă veşminte". Realizam astfel, cât de greu îmi va fi să demonstrez adevărul afirmaţiei mele, în lipsa acestui element comparativ. Eram sigur că înregistrarea momentului când s-a petrecut autocombustia lui Ezra-Lah, împreună cu resturile de cenuşă, le vor analiza şi alţi specialişti. Raportând fenomenul la oameni, punctul meu de vedere nu ar fi necesitat explicaţii. După impactul meteoritului AGRISSA, atmosfera destructurată a permis multor indivizi să inducă mental procesul de autocombustie.

Se pare că a apărut ca un fel de mijloc de autoapărare în acea debandadă postapocaliptică. Abia după conştientizarea lui, unii l-au transformat în armă. Există anale în acest sens. Anale datând de secole, care fac referire la fapte. Anale, desigur, uitate acum. Timpul lui a fost scurt, pe cât de brusc apăruse. A fost un fel de modă a cruzimii care s-a dovedit a fi ineficace. Această armă, fiind la îndemâna ambilor adversari, şi folosită cu acelaşi amatorism, în cele mai dese cazuri se întâmpla să nu supravieţuiască niciunul. La ce bun atunci? Nu semăna nici pe departe cu un duel. Desigur, aptitudinea nu s-a pierdut. Există încă destui oameni care o posedă – sunt convins că eu însumi aş putea-o descâlci din ghemul cenuşiu al creierului, că, deşi poate inabil la început, tot aş reuşi să focalizez filamentele Penrose – din neuronii unui presupus „altcineva" – exact în poziţia de hexagon spaţial regulat, pentru a produce melasa optică în corpul calos dintre emisferele lui. Apoi focul – rezultatul efectului biologic de tip laser, dirijat de complexul cerebral.

Procesul este cunoscut la oameni. *„Însă, la calmari...?"*

În gelatina lor, acesta trebuie să fie diferit şi mult mai simplu decât într-un creier. Totodată, mediul de viaţă acvatic şi modul cum funcţionează societatea lor, nu produce stresul cotidianului terestru. Despre ei, se poate afirma fără reproş că trăiesc „în armonie cu natura". Însă numai pentru ei! Se petrece un fenomen curios, căruia nu îţi e la îndemână să-i oferi o explicaţie obiectivă: poate că pur şi simplu, doar prin firea lor, configurează tendinţe disarmonice în spiritul uman. Dacă iei în calcul şi coeficientul de inteligenţă, atunci răspunsul ar putea fi altul... Cert este faptul că, firească, ori dirijată conştient, energia lor negativă pulsează violent când ajungi în contact cu ei. Induce disconfortul, repulsia, greaţa, chiar voma – asta mi s-a întâmplat mie. Constat din nou că am greşit amintindu-mi. În momentul imediat următor, gândurile s-au transformat în senzaţii. Am oprit motorul aeroportorului. Mă aflam deja pe platforma K&B, fără să fi realizat că asolizasem. Am simţit o căldură copleşitoare de îndată ce am părăsit cabina. M-a mirat, însă nu i-am dat atenţie. Era mult mai puternică impresia că, pe parcursul întregului drum, nu făcusem altceva decât să îmi cârpesc inutil raţiunea. Doar după ce am intrat în clădire mi-a devenit clar că ceea ce fusese sfâşiat nu se afla în minte.

Paşii m-au purtat singuri spre cabinetul lui Surriyanolx.

Uşa era întredeschisă. Am privit înăuntru prin fanta îngustă, verticală, ca o liană atârnată de un zid vegetal. Nu ştiu de ce mi s-a

părut a fi atârnată. Mi-am dat seama abia după ce am împins uşor canatul. Soclul pentru plante, înălţat, avea aceeaşi culoare cu pardoseala coridorului. Uitasem? Nu. Eram perfect conştient de timpul fizic exact care trecuse. Cel psihic a avut perturbaţii. Acolo, între aceste două timpuri, se afla gaura imensă pe care ar fi trebuit să o cârpesc, în loc să fi brodat (ce altceva am făcut?) simboluri inutile pe textura intactă a raţiunii. Oricât de nefiresc se instalează asemenea constatări, ele nu întârzie să devină incomode. Realizezi cât de simplu este să judeci şi cât de complicat să simţi. De fapt, problema devine incomodă doar în momentul când starea sufletească, afundată sub idei, scapă tasării lor şi te trezeşti faţă în faţă cu ea fără să fii pregătit. Ignorant, stângaci, descumpănit, dezarmat, un altfel de tu însuţi, stânjenitor prin indiscreţie – aşa ţi se pare, pentru că nu eşti obişnuit cu acest nou eu. Te scuturi, ca şi cum ai fi plin de praf. Praf de gânduri... Totul e să te trezeşti.

Inutil. Ceasuri deşteptătoare nu există în asemenea cazuri, iar singur, nu reuşesc. În locul unde mă aflu, percepţii străine îmi dau impresia că halucinez.

...Simt cum petele de culoare de pe arbustul de Rehal îmi ard retina. Arsura e plăcută, fără dureri. Persistă atât cât sunt stăpânit de uimire. Încerc să nu fac asocieri pripite şi înaintez spre soclu. Văd arbustul viguros, apoi observ că e proaspăt udat. Altă uimire se suprapune peste cea cromatică, de dinainte. TRIPHOR nu e programat pentru asemenea munci iar Ambiguz n-a înţeles niciodată că plantele au nevoie de apă. Rămân în cumpănă, cu gândul la Cronsylvim, Squyh şi Druq. Privesc ceasul. Trebuie să fie cel puţin trei ore de când au plecat. Pământul din bolul elipsoidal, însă, musteşte!

Renunţ să înţeleg. Ridic privirile înspre ceea ce m-a uimit la început. Petele de culoare, florile. Parcă nici nu ar mai fi acelaşi arbust de Rehal, mutilat şi suferind după experiment. Nu văd vreo urmă din rozul şi albul petalelor. E faptul care, la început, m-a făcut să cred că halucinez. Dar m-am trezit, oare? Închid ochii, îmbrăţişez negrul retinei şi privesc din nou. Printre verdele proaspăt al frunzelor, florile carnivore au o sclipire metalică discretă, de un azuriu fermecător, iar mugurii celorlalte sunt galbeni ca mierea abia stoarsă din faguri. Au chiar şi transparenţa ei...

Impresiile s-au curmat, lăsându-mi senzaţia gustului de miere şi nedumerirea: o asemenea mutaţie depăşea graniţele firescului. Întrecea puterea mea de înţelegere. Am plecat.

Ajuns în salon, am început să mă agit. Simţeam că mi se înfierbântă creierul şi că, orice aş face, sursa acelei energii îmi scapă de sub control.

– Mi se înfierbântă creierul! am exclamat, pe acelaşi ton cu care, probabil, fusese spus cândva, în istorie, „EVRIKA!“.

Fierbinţeala urzise idei disparate şi ţesea de zor un model din scamele de memorie şi din uimire. Ultimul nod, strâns bine, unea autocombustia calmară de mutaţia produsă arbustului de Rehal.

– Galon! Cât e de simplu să...

– Ai deja un nou client? m-a întrerupt Ambiguz în cel mai nepotrivit moment (aşa mi s-a părut atunci). Unul invizibil, presupun... Stând şi uitându-mă la tine cum te învârţi ca un titirez în jurul scaunului gol, ce altă concluzie pot trage?

– S-ar fi năruit lumea dacă mai tăceai o clipă!? Tocmai legasem un nod.

– Nu văd legătura. Doar dacă pentru tine, „un nod“, înseamnă că vorbeşti singur, ceea ce nu cred, continuă să mă persifleze. Era, deci, normal să presupun că ai parte de un nou client, unul încă şi mai dificil decât Jack Spintecătorul. De vreme ce ţi s-a înfierbântat...

– Gata, ajunge!

– Tot la calmari îţi stă gândul?

– La afirmaţia mea despre ei. Mai precis, la Ezra-Lah.

Am preferat să mă menţin pe linia subiectului deschis de el, chiar dacă pentru mine trecuse pe planul secund. Cu Ambiguz nu puteam vorbi despre plante.

– Mi se pare că ceea ce te încurcă e... tot gelatina, insinuă maliţios şi voit ambiguu.

Starea de spirit mi se schimbă instantaneu. Eram dispus să intru în jocul lui. Ştiam că nu suportă dulciurile.

– Ai mâncat vreodată maringue fără... gelatină?

S-a strâmbat, aşa cum prevăzusem.

– Am o vagă presimţire, colorată în azuriu şi galben, că vei avea tu parte de unul proaspăt. În curând...

Sunt convins că nu realiza unde lovise. Nici cât de tare.

Mai erau şi culorile. Tocmai cele ale arbustului de Rehal. Îmi formase două vârtejuri, câte unul în fiecare tâmplă. Mi-am revenit amintindu-mi de uşa întredeschisă de la cabinetul lui Sorriyanolx. Trecerea lui pe acolo explica şi de ce o găsisem astfel.

– Oricum, va avea alge rujurii, dacă-mi amintesc bine, am ripostat. De la 5000 de metri adâncime, şi acelea bine tasate de presiune şi neîncălcite de valuri... Ar putea fi o delicatesă, cu condiţia să le prepari tu.

– Are cine să facă treaba asta. Mai bine decât mine.

După cât de sobru vorbise, am avut impresia că acum fusesem eu cel care a lovit fără să-şi fi dat seama. M-am întrebat dacă nu cumva ne înstrăinaserăm, inconştient, navigând fiecare în deriva lui pe aceleaşi ape tulburate de Viul-Oá.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme, schimbă subiectul. Afirmaţia ta privitoare la autocombustie e valabilă pentru orice fiinţă gânditoare.

– Gânditoare..., am repetat, reprimându-mi înjurătura şi înlocuind-o cu o palmă peste frunte. Cuvintele astea, Ambiguz, ce bine ar fi fără ele! Tocmai vehiculând cu gândirea, am omis *cuvântul* gând. Nu e stupid? De fapt, procesul Penrose explică principiul de formare a gândurilor, autocombustia nefiind altceva decât o „excepţie de la regulă". E normal, deci, ca orice fiinţă gânditoare...

– Să nu-l vadă din cauza... retinei! mă completă, însă fără tonul acid la care mă aşteptam. I se poate întâmpla oricui, Onoar! Ai fost suprasolicitat emotiv în ultima vreme, poate mai mult decât îţi dai seama. E de înţeles. Îţi mai spun, pentru liniştea ta personală, că fenomenul a fost semnalat şi la castorii marini.

– Îmi pare rău..., am spus într-un stupid exces de politeţe.

– Lasă complezenţele, Onoar. Dacă tot te deranjează cuvintele, preia expresiile lor; mă refer la castori. Sunt mult mai plastice: „gândul care ucide", sau „focul rece".

Ceea ce Ambiguz numise „plasticitate" era, de fapt, chintesenţă: un gând – singurul, „excepţia" – care ucide cu flăcări reci.

În paralel, am remarcat că îmi pronunţase pentru a doua oară prenumele, ceea ce nu-i stătea în fire. Semăna cu un prolog. Dar, la ce?

– Analiza cenuşei, oricum, va evidenţia prezenţa melasei optice în stare dezagregată. De ce nu gândeşti pozitiv?

Eram nevoit să-i dau din nou dreptate, însă, gândirea mea pozitivă, personală fiind, nu însemna că ar fi fost şi un arbitru colectiv. De aici mi se iscaseră îndoielile.

– Ai observat costumul roşu-de-purpură care a apărut câteva secunde, la dreapta megaveghetorului, în timpul ultimei legături cu coasta atlantă?

– Cum să nu!? Un medic legist oarecare.

– Ştii şi ce formaţie au asemenea medici... oarecare? mi-a scăpat remarca, destul de nepoliticoasă, pe tonul folosit.

– Prezenţa melasei optice dezagregate nu poate fi negată nici de pregătire, nici de culoarea hainelor.

Avea dreptate. Intra în atribuţiile lor să afle modul cum se declanşează efectul biolaser în gelatina calmarilor.

– Ce bine că ideile fixe nu sunt bătute în cuie! conchise Ambiguz şi, imediat mă fixă cu privirile lui „a câte cinci nebuli fiecare".

Fără îndoială, îmi pregătise o surpriză. Ceea ce nu aveam cum să intuiesc era faptul că mi-o va distribui... în rate!

Nu mi-a dat timp nici să respir, cu toate că mi-a lăsat răgaz destul ca să mă întreb de ce a ales tocmai forma de raport pentru a-mi spune ce avea de spus.

– În lipsa ta, eu am stabilit codurile de acces şi, (a făcut o pauză) probabil, nu voi mai fi aşteptat (o a doua) pe coasta atlantă. Cel puţin, (o a treia) nu atât de urgent după cum plănuiserăm.

– Bănui că ai motive întemeiate să faci afirmaţia asta. Va trebui, totuşi, să recuperezi aeroportorul lui Sorriyanolx, m-am eschivat, evitând o eventuală capcană.

A început să râdă, iar felul cum gesticula mi-a amintit de comportamentul lui Jack înainte de transplant. Diferenţa consta în faptul, că, atunci, Ambiguz fusese în postura mea.

– Aeroportorul se află deja pe platformă. Nu cred să se fi răcit încă. Nici motorul, nici carcasa blindată.

Vestea, asociată cu atitudinea lui (trecuse foarte natural de la râs la seriozitate), m-au descumpănit. O clipă, doar. Un flash. Deşi acum nu mai avea importanţă, aflând că Sorriyanolx spusese adevărul când a afirmat că făcuse modificări aparatului ei, mi-a dat un sentiment de linişte. Se pare că inconştientul meu avusese nevoie mai demult de asigurarea asta, chiar dacă era inutilă după cele întâmplate. Îmi oferea, totuşi, o senzaţie de linişte, fie ea şi una oarbă. Ce sunt sentimentele, altceva decât cârtiţe ale spiritului? Am înţeles că nevoia de autolinişire interioară a apărut în momentul când Ambiguz, cu întrebările lui indiscrete despre iubire, a lăsat urme de paşi pe talerele balanţei mele de emoţii. Nu ştiu cât cântăreşte o asemenea urmă imaterială; trebuie raportată unei alte fizici, despre care încă nu am cunoştinţă.

Urmărind înlănţuirea faptelor corespondente, am constatat că, în decurs de numai câteva minute, mi-a spus de două ori pe nume. Îmi era imposibil să pun faptul pe seama unei pure coincidenţe. Putea foarte bine, în schimb, să fie un artificiu psihologic util în pregătirea surprizei. Nu-mi rămânea decât să aştept următoarele tranşe.

– Eşti un nesuferit, kolego! am procedat ca un cameleon, camuflându-mă după culoarea desuetă a apelativului. Nu am prevăzut că va trebui să mă ocup atât de curând de cazarea a şase persoane.

– Văd că ţi s-a reactivat intuiţia, mă gratulă Ambiguz. Ai grijă de creier! Diferenţele

mari de temperatură crează migrene.

Spiritualitatea obişnuită de la K&B îşi făcea din nou loc, la fel de tonifiantă, amintindu-ne că este „specialitatea casei", şi că noi eram cei care uitaseră complet de ea în ultimele zile. Nici măcar nu le-am numărat...

– Mi se pare că te-ai molipsit de calmari în peregrinajul tău atlant, am încercat să-l întărât pe Ambiguz. Sincer să fiu, nici la ei n-am avut parte de atâta zgârcenie...

„Ochii lui afişează o inocenţă rotundă, albastră, şi cu valoarea fixă", îmi trecu prin minte privindu-l. Iar el tace...

– Gata cu jocul! mi-am revenit în urma acestui gând. Unde se află acum?

– Nu te miră faptul că au venit singuri, că au scăpat de Viul-Oá? Tu eşti cel care îşi făcea probleme, se eschivă din nou Ambiguz.

– Sunt sigur că ne vor povesti ei mai amănunţit. Haide, să mergem!

DOISPREZECE

Rememorând momentul întoarcerii de la saună şi al drumului pe care l-am parcurs după aceea prin clinică, am dedus că singurul loc unde puteau fi era cabinetul lui, cel mai spaţios şi primitor totodată. Apoi, în contextul sosirii, mi-am amintit de căldura de pe platformă, însă de data aceasta, asociată cuvintelor lui Ambiguz. „Nici motorul, nici carcasa blindată nu s-au răcit", a spus când mi-a dat vestea, făcând referinţă la aeroportorul lui Sorriyanolx. Nu puteam să-mi imaginez cum de nu l-am văzut. Însă era mai bine aşa...

Am observat că Ambiguz se foieşte – altă aducere aminte! Îmi dădea impresia că asist la o reamenajare interioară a climatului de la K&B. Ce-i drept, aveam musafiri şi trebuia să ne luăm în serios rolul de gazde.

– Mai e vreo problemă? l-am încurajat.

– TRIPHOR se ocupă deja de camerele oaspeţilor. Numai Kindra Stuyn a insistat să şi-o aranjeze singură pe a ei.

– Mi se pare firesc. E femeie.

– Bine. Cum crezi, însă va dura până să ni se alăture. A ales... rotonda.

Trebuia să-mi închipui, şi asta imediat după ce mi-a spus că au sosit. Cronsylvim fiind plecat, iar ei doi nefăcând nici o diferenţă între plante şi mobilier, numai cineva străin putea să aibă iniţiativa de a le uda. Rotonda fusese camera de repaos a lui Sorryianolx, iar singura intrare era prin cabinetul ei.

– Sper să nu te deranjeze prea tare, Onoar. N-am avut cum să o opresc. Era lângă mine când îi dădeam indicaţiile lui TRIPHOR. A intervenit şi m-a corectat – „cinci, nu şase!; de a mea mă ocup singură" –, apoi a plecat direct acolo. M-a mirat cum de cunoştea drumul.

– De la Sorriyanolx. Femeile se împrietenesc repede. Au venit cu aeroportorul ei, nu? Trebuie să fi cunoscut cel puţin codul numeric pentru a-l porni. Mai sunt şi plantele din seră. Le-a udat la fel ca... ea.

– Eşti sigur?

– Gândeşte puţin. Nici tu nu ştii că plantele au nevoie de apă. Sau nu te interesează, oricum, e scuzabil pentru că provii dintr-un mediu acvatic. La polul opus, acelaşi lucru se întâmplă cu cineva care trăieşte în pustiu Saharei. Niciodată nu-i va trece prin minte să ude. Doar dacă... a fost avizat.

– De ce ai spus „la fel ca ea"?

– Pentru că a folosit sistemul de irigaţie preferenţial. Cred, însă, că Sorriyanolx nu a mai apucat să îi explice şi modul cum trebuie reglat. Pământul din bolul arbustului de Rehal mustea de apă.

– Aşadar..., îşi reluă Ambiguz peroraţia (puţin cam acidă, mi s-a părut), Kindra Stuyn deretricând prin rotondă ca la ea acasă, eu m-am ocupat de ceilalţi. Erau obosiţi, deprimaţi...

– Deprimaţi!? m-am mirat în contextul logicii mele, rigide, după cum avea să se dovedească. Mi-ai spus că a fost dorinţa lor să lucreze cu noi.

– Nu despre asta e vorba. Îţi vor povesti ei.

– Atunci, putem începe şi fără Kindra. Dacă-mi amintesc bine, şeful lor e un anume Feledhaor. De el depinde soarta negocierii.

– Nu numai de el. Selhdar are un cuvânt greu de spus.

Ambiguz nu se mai foia. Lansă un apel din INFON care să ne anunţe sosirea, apoi îmi spuse în şoaptă:

– Cursul evenimentelor s-a schimbat, Onoar. Ai vorbit de negociere, dar noile raporturi exclud o asemenea abordare. Ei au venit cu propuneri. Vom opta, deci, pentru un parteneriat.

Începea să mă deranjeze noul lui obicei de a mi se adresa pe nume atât de des. Cu Zabrujig era altceva, el avea acel dar de a-i conferi o rezonanţă aparte, un farmec, o încărcătură sentimentală greu de definit.

Am renunţat la comentarii. Nu i-am cerut nici lămuriri.

– Mă voi adapta situaţiei, l-am asigurat. Putem merge.

M-a condus prin culoar spre intrarea secundară, singura cu uşă clasică – sistem pe care l-am păstrat la toate cabinetele, la început dintr-un spirit de tradiţie. Am constatat curând că, pe lângă parfumul retro, simpla atingere a clanţei aducea intimitate şi căldură. Ne apropia.

– Vom crea o atmosferă mai familiară intrând pe aici, îmi explică şi deschise.

Ajunşi înăuntru, am avut parte de două surprize, însă nepremeditate de Ambiguz. Întâi, noua amenajare a interiorului (*din ce fonduri, oare?* m-am întrebat reflex) reproducând în cele mai mici detalii ambientul acvatic de la mari adâncimi, probabil unul din zonele locuite de castorii oceanici; apoi faptul că oaspeţii noştri Kabili nu aveau o fizionomie mult diferită de cea a eurometropolitanilor obişnuiţi, aşa cum era firesc să mă fi aşteptat. Nici măcar culoarea pielii nu păstrase vreo urmă din dogoarea soarelui saharian. Totuşi, privindu-i mai îndeaproape, am observat o anume particularitate, o atipie ciudată în trăsăturile feţelor. Ciudată, însă nu şi străină. Avea calitatea perenităţii.

Pe Feledhaor şi pe Selhdar i-am recunoscut din descrieri, înainte să facem prezentările. Cei trei tineri din echipă semănau atât de mult, încât am presupus că sunt fraţi. M-am mirat, însă aflând că sunt şi gemeni. Îmi păruseră de vârste diferite, la o diferenţă de doi-trei ani, apreciasem eu. Lucrurile s-au lămurit în cadrul discuţiilor de complezenţă: rămaşi orfani de mici, au fost adoptaţi fiecare de altă familie şi au locuit în teritorii aflate la mii de mile distanţă, astfel că, pe parcursul anilor, factorii climaterici şi-au pus amprenta. Curând, am observat şi felul deosebit cum se comportau. Cel mai dezgheţat mi s-a părut a fi „mezinul după aspect". Avea şi un nume plăcut, Dialhad. Pe parcursul discuţiilor, am încercat să mă apropii de el, discret, pentru a nu crea situaţii stânjenitoare celorlalţi doi fraţi.

Totuşi, contactul cu mentalitatea kabilă m-a descumpănit la început. Erau foarte veseli şi foarte amabili, dispuşi să discute despre orice şi oricât. După jumătate de oră, încă nu aflasem nici cum au ajuns, nici vreun alt amănunt din odiseea lor. Nu cunoscusem până atunci oameni atât de lipsiţi de gustul aventurii. În zorul meu de a ajunge la subiect, l-am înghiontit pe Ambiguz.

– Mai ai puţină răbdare, mi-a şoptit. Aşa sunt ei, paşnici şi timizi. Au nevoie de timp pentru acomodare.

Dialhad a sesizat schimbul nostru de cuvinte şi mi-a dovedit că nu mă înşelasem în privinţa isteţimii lui.

– Byt Feledhaor, interveni, cu privirile pe ceasul brăţară, de când tot vorbim, Kindra o fi terminat un alt emiţător de subfrecvenţe...

Deşi nu înţelegeam poanta, m-am străduit să râd şi eu în rând cu ei. Faptul nu a trecut neobservat.

– Sikkor Onoar nu are cunoştinţă de cele întâmplate, îi lămuri Ambiguz. Am găsit de cuviinţă că e mai înţelept să afle chiar de la voi.

– Hmmm..., se îndemnă Feledhaor, luat pe nepregătite. Ar fi de povestit zile-ntregi. Până la urmă, nebunia lui Viul-Oá a fost scăparea noastră. Kindra ar merita o statuie pe cel mai înalt pisc al hamadei. Una de fennek, vulpe a deşertului.

A început, Shelhdar, operatorul, apoi, prin intermediul celorlalţi, firul întâmplărilor s-a legat surprinzător de repede. S-a dovedit a fi şi concis, contrar viziunii deosebit de plastice – după cum mi-o imaginasem – a şefului kabil.

Ondulorul de sunfrecvenţe comandat de Viul-Oá a fost realizat de Kindra Stuyn, ajutată de fraţii gemeni. Ocazia testării aparatului s-a ivit când Ambiguz a început transplantul lui Katrel, băiatului de pe strada 14.

– Ce calvar, Berghum! a exclamat Selhdar. Maşinăria asta avea tot ce-i trebuie pentru oameni, dar nimic pentru calmari.

– Din punctul tău de vedere, observă (nu fără ironie) Feledhaor. Pentru Viul-Oá era exact ceea ce îşi dorise, atâta numai că nu voia să ne dăm noi seama, atunci, la început.

Pe parcurs, au înţeles cu toţii adevăratul lui scop.

„Dacă tot nu merge", a spus, „să-i ajutăm măcar pe oropsiţii ăia care lucrează în spaţiu." I-a făcut semn unuia din suita lui şi i-a dat lui Selhdar un cryocontainer. „Câteva grame de galojven tot putem strânge, nu?" a zis, punându-i uşor un tentacul pe umăr.

– Atunci încă nu ştiam că „galojven" e cuvântul folosit pentru bioplasma criogenizată, nici că e necesar ţesăturilor de tip plasmatex. Ne-a explicat el, văzând că nu pricepem.

– Nu se scumpea la vorbă, interveni Dialhad. Gelatina lui ne imagina ca pe nişte bieţi venetici căutători de totemuri, incapabili să priceapă subtilităţile afacerilor.

Astfel, au aflat chiar de la Viul-Oá, toate amănuntele: valoarea galojvenului, cât de greu se obţine şi cât e de căutat pe piaţa mondială. În lăudăroşenia lui, după o vreme, le-a vorbit şi despre un acord, semnat cu Consiliul Superior al zonei eurometropolitane de Sud (exact ceea ce bănuisem eu, atunci când Ezra-Lah a început să „lucreze") de a le furniza materie primă la un preţ sub cel al pieţii. Nu m-a mirat câtuşi de puţin mârşăvia de care dăduseră dovadă politicienii noştri industriali. Se pare că singurul lucru rămas intact, chiar şi după căderea meteoritului AGRISSA, era mentalitatea conducătorilor. Cât putea să valoreze viaţa unui om raportată la preţul şi la nevoia de galojven? Cu Viul-Oá, ca terţ, rămâneau cu mâinile curate şi cu sufletul (lor) împăcat. Plasmatexul urma să fie produs din ale altora...

Ambiguz mi-a observat frământările şi s-a implicat în discuţie, readucând-o la matca ei, la ce s-a întâmplat apoi.

Disfuncţiile principale ale ondulorului s-au dovedit a fi uşor de înlăturat. Necesitaseră doar câteva reglaje pentru adaptarea în paralel la frecvenţele calmare şi alcătuirea unei punţi vibratorii stabile. Aparatul era, deci, fiabil în proporţie de 80-90Î, când începusem eu transplantul lui Jack Spintecătorul. Diferenţa procentajului de fiabilitate se datora tocmai punţii. Fiind un artefact, nu putea avea fineţea unui stabilizator produs industrial, cum era cel de la K&B. Totuşi, s-a dovedit a fi destul de puternic pentru a implanta caracteristica dominantă a caracterului transferat, chiar dacă, la nivel biologic, a rezultat un compozit... pistruiat.

Abia după aceea au început neplăcerile kabililor. Viul-Oá nu mai era interesat decât de galojven. Îi obliga să lucreze în ture pentru a fi la post oricând ar fi acţionat Ezra-Lah. „Fiecare miligram e mai preţios decât viaţa voastră" spunea. Tonul nu era ameninţător, însă o spuneau de la sine cuvintele.

Am observat că evitau să vorbească despre incidentul lui Sorriyanolx. Totodată, nici nu ştiam cum să-l aduc în discuţie. Poate că nici ei, din moment ce nu au făcut-o.

– De ce-i spuneţi Kindrei Suyn „fennek"? am încercat să aduc în discuţie măcar feminitatea, sperând într-o paralelă.

– Pentru că a fost mai şireată decât Viul-Oá, apreciе cu plăcere Selhdar. Cel puţin până la un punct. În secret, pe timpul orelor de siestă, a construit alt emiţător de subfrecvenţe. Unul fără punte, numai pentru frecvenţele calmare. Era sătulă de ororile lui Ezra-Lah.

– Parcă numai ea!? Am aflat că Viul-Oá îi administra stimulenţi hormonali ca să-i sporească atrocitatea şi să „lucreze mai cu sârg", îşi înfrânse timiditatea Eghelhag, cel mai scund dintre germeni.

– Kindra a construit drăcia aia cu scopul de a-l lichida pe Ezra-Lah fără să dea de bănuit, continuă Selhdar. Tot la vremea siestei, l-a reperat şi i-a dirijat autocombustia. În mod normal, la ora aceea a după amiezii, trebuia să se afle singură în cupolă. De aceea spuneam că, doar până la un punct, a fost mai şireată. Numai că şi Viul-Oá era fennek!

– Nu putea să inducă empatic autocombustia? am întrebat amintindu-mi de viziunea avută în timpul terapiei cu Alphasonda. Am aflat că stăpâneşte bine fenomenul.

– Calmarii nu-s oameni, sikkor Appollad! spuse aspru Dialhad. Zona lor *alpha* e la punctul unde noi suntem treji ca lumânarea.

– Să înţeleg că poate acţiona numai asupra oamenilor?

– Desigur, dar nu cu asemenea josnicii. Empatia este un limbaj. Poate cel mai simplu, dar şi cel mai rapid.

– Curios, mie mi-a indus viziunea intenţiilor ei, mi-a „spus", dacă vreţi. Nu pot să-mi dau seama de ce voia să mă anunţe, însă a făcut-o cu vreo douăzeci de minute înainte.

A urmat un moment de tăcere. Kabilii îşi încrucişaseră palmele pe masă, cu faţa în sus, şi se uitau în ele ca într-o carte de citit scrisă într-o limbă străină. Nu a fost o plăcere să-i privesc. Era clar că spusele mele i-a afectat. Intenţionam să cer (sau să primesc?) un sprijin din partea lui Ambiguz. Când m-am întors către el, nu am zărit nici o urmă de sclipire. Petele lui argintii se stinseseră în culoarea mohorâtă a hainelor.

– Mmm, da. Curios..., vorbi alene Feledhaor. Toane de femeie. În loc să-şi fi concentrat atenţia încoace, mai bine s-ar fi uitat împrejurul ei!

Se pare că fusese o scenă foarte neplăcută. Neatentă, s-a dat singură de gol. Adevărul este că nici nu avea de unde să ştie, ori să bănuie, că Viul-Oá o urmărise tot timpul cât a lucrat la noul ondulor. Releul lui video cu circuit închis era de tip „gaură de cheie" încastrată în pereţi, deci neobservabil cu ochiul liber. Nimeni nu putea spune dacă el era la curent cu intenţiile Kindrei, sau dacă avea cunoştinţă de scopul căruia îi era destinat aparatul. Oricum, în după amiaza aceea nu se mai afla în faţa monitoarelor din somptuosul lui subsol acvatic, ci chiar la câţiva metri în spatele ei, ascuns după o draperie.

De acolo a urmărit procesul de autocombustie dirijată al lui Ezra-Lah. Dar nu până la sfârşit. Când încă se mai formau ultimele cristale ale flăcărilor, a ieşit rapid din ascunzătoare. A încorsetat-o pe Kindra Stuyn cu cele două tentacule de pradă şi i-a amintit de valoarea miligramului de galojven. Silită, a recuperat ce se mai putea recupera din bioplasma lui Ezra-Lah. Exact şase miligrame.

– „Câte unul pentru fiecare dintre voi" i-a zis, preciză dezgustat Feledhaor. Lui nu i-a mai rămas niciunul – glumi apoi în felul mai aparte al kabililor – şi l-a cuprins nebunia, că nu am cum să-i spun altfel. A luat aparatul şi dus a fost, în alaiul acoliţilor lui. Trena i-o ducea nenorocita aia de... Prostii!

Acum puteam fi sigur că Sorriyanolx era un subiect tabu.

– Mai înainte şi-a distrus toată colonia, îl scoase din încurcătură Dialhad. Nu s-a dus pur şi simplu, s-a dus cu cryocontainerele pline de galojven.

– I-a masacrat pe ai lui pentru câţiva ne-

norociţi de nebuli!!? am răbufnit (cu, probabil, o expresie destul de tâmpă). Dar asta se cheamă ge-no-cid!

– Voi, eurometropolitanii, după atâtea secole de pace călduţă, aţi uitat să luptaţi. Oare, aşa sunteţi mai fericiţi decât ceilalţi?

Vocea venea din spatele meu. Am întors capul.

TREISPREZECE

Pe pragul uşii dinspre coridor, Kindra Stuyn se oprise cu mâna parcă lipită de clanţă. Privirile ei, îndreptate spre mine, aveau o asemenea forţă încât, preţ de câteva clipe, cred că am rămas imobilizat, într-o stare de transă vecină hipnozei. Abia după ce m-a dezsubjugat am reuşit să-i văd chipul. Luat în ansamblu, m-am confruntat cu aceeaşi dilemă avută când i-am întâlnit pe kabili: specificitatea trăsăturilor. E foarte probabil ca tocmai şocul pe care mi l-a produs să fi desprins din iţele memoriei ceea ce singur nu reuşisem până atunci. Gândurile au refăcut în sens invers (fără a fi o regresie) calea anilor până la vârsta adolescenţei, în vremea când marea mea pasiune fusese istoria antichităţii timpurii. Coafura ei a contribuit poate mai mult decât şocul. Era identică cu cea de pe o canope de alabastru după care tânjisem în intimitatea mea. Ca orice tânăr, încă visam. Atunci, visul meu acoperit de coafura egipteană se numea Meritaton. Acum (peste câte decenii?) apărea real şi îmi crea o bizară confuzie, un amestec de senzaţii şi de timpuri prin care m-aş fi rătăcit dacă nu închideam ochii. Întotdeauna mi s-a părut nefiresc, ceva împrumutat dintr-o altă realitate, ca tocmai întunericul să fie cel mai bun sfetnic ori, în cazul meu, ghid. Sunt, însă, nevoit să-i recunosc eficienţa. Redeschizând pleoapele, am văzut limpede. Kindra Stuyn purta un costum întreg, tip salopetă, mulat pe corp, alcătuit din două părţi dispuse în diagonală.

Aveau exact nuanţele noilor flori ale arbustului de Rehal.

Probabil că inconştientul meu aflase deja, din moment ce nu m-am mirat. Pe piept, în dreptul inimii, se afla un însemn destul de mare ca să pot desluşi forma unei albine, cu un fel de fes roşu între antene. Contrasta plăcut cu azuriul metalic al acelei porţiuni de material. Spre deosebire de galbenul mierii proaspete al celuilalt triunghi, corpul insectei nu strălucea şi părea pufos, cu striaţii mărunte. Nu văzusem asemenea albine decât într-o rezervaţie din insulele Scilly, aflate în nord-vestul eurometropolitan. Erau, într-adevăr fascinante!

– Kindra Stuyn, presupun..., mi-am revenit în fire – acea fire care corespundea comportamentului meu la K&B şi care a făcut să sclipească iarăşi petele argintii ale lui Ambiguz. Mă bucur să fim, în sfârşit, cu toţii împreună.

– Dar, am fost. Voi, cel puţin, *aţi fost* cu mine, sublinie, privindu-i (nu prea blând, mi s-a părut) pe Feledhaor şi pe Selhdar.

A închis uşa, apoi ni s-a alăturat.

– Scuză-mă, Onoar, am de reglat nişte conturi, dar sunt sigură că adevărul te interesează şi pe tine.

Dacă la Ambiguz mă deranjase faptul că mi se adresează pe nume, felul în care îl pronunţase ea mi s-a părut firesc, mai mult chiar, aducea un parfum discret, de familiaritate dispărută. Pierdută..., nu cu multă vreme în urmă.

– Byt Feledhaor, i se adresă mai întâi şefului. Nu vreau să vorbesc despre ceea ce m-a deranjat în spusele voastre, şi nici la părerile voastre despre mine. E mai important să aflaţi ceea ce nu ştiţi. Sunt sigură că aţi observat cu toţii slăbiciunea lui Viul-Oá pentru sexul feminin. Voi cinci, sunteţi bărbaţi. Ce l-ar fi putut îndemna să se apropie de voi?

Pe un ton senin şi calm, Kindra făcea afirmaţii destul de spinoase. Fusese, poate, o introducere necesară, pentru a nu fi întreruptă pe parcurs.

Povestea ei a fost simplă şi, de aceea, credibilă. Cum era şi firesc, Viul-Oá încercase la început să o atragă: un procent din valoarea galojvenului, privilegii în cadrul coloniei, mai mult confort, mai multă libertate... A ajuns până acolo încât i-a propus chiar să o înlocuiască pe Laz-Palin!

La eschivările ei, prin optica lui calmară, şi-a imaginat că nimeni nu poate rezista tentaţiei unei bogăţii imense, deci a insistat. Într-una din zile i-a spus: *„Pe cât eşti de pricepută, sunt sigur că poţi construi un aparat cu care să captezi şi bioplasma celor morţi de moarte naturală. Şi aşa sufletele lor se înalţă la cer, irosind atâta energie... Ştiu că ai putea. Gândeşte-te!“*

– Scârnăvia! avu o răbufnire, singura de altfel. Voia să distrug, EU, întreg ecosistemul! Bineînţeles că atunci nu m-am exteriorizat. L-am întrebat dacă e sigur că sufletele se înalţă la cer. „Aşa spun oamenii de când e lumea“, mi-a răspuns. L-am întrebat ce se întâmplă cu ale lor, ale calmarilor, sau ale altor fiinţe însufleţite, care mor pe fundul oceanului. Cum străbat apa ca să ajungă la aer şi să se înalţe? Nu mi-a răspuns şi nici nu a mai vorbit despre asta. Poate şi pentru că i-am explicat, la nivelul lui de înţelegere, că bioplasma unui decedat se disipează în mediul

înconjurător, şi că e absorbită, în parte de plante, iar într-o mai mică măsură de cristale. Cunoştea puterea cristalelor, deci m-a crezut, însă era de părere că plantele sunt cele care au parte de mai puţină energie. „Altfel, n-ar fi bune de mâncat!“ Voi ce-aţi fi răspuns la un asemenea argument?

Tinerii au râs. Feledhaor şi Selhdar, nu. Luaseră aceeaşi atitudine a „cititului“ în palmele încrucişate. Era prea devreme să-i pot deduce semnificaţia. În orice caz, plăcută nu era.

– Mi-a spus să mă gândesc, nu?

– La ce? întrebă pierdut Eghelhag, după un ghiont primit de la celălalt frate, al cărui nume nu-l ştiam (mai târziu am aflat că era mut).

– La captatorul de bioplasmă de la morţii duşi când le-a venit sorocul. Ştiam că ne urmăreşte clipă de clipă, chiar şi în somn, însă „timpul de gândire“ îmi oferea avantajul de a putea lucra nestânjenită sub ochii lui. Nu avea de unde să ştie ce fac. Şi acum, byt Selhdar, a venit vremea să afli că eu l-am chemat când am indus autocombustia lui Ezra-Lah.

Abia atunci, privindu-l pe operator, am desluşit întrucâtva semnificaţia uitatului în palme. Deşi având loc de faţă cu noi, discuţia dintre kabili părea o reglare de conturi.

Kindra Stuyn avea din plin ceea ce se cheamă intuiţie feminină.

– I-am arătat, pe viu, că şi de la calmari se poate obţine galojven. Mai mult chiar decât de la oameni! („Fapt normal“) am realizat, amintindu-mi de cei 48 cy înregistraţi de Cronsylvim.) Şi nu au fost şase miligrame, ci şaizeci, iar cantitatea era doar o treime, un... rest.

Viul-Oá a căzut în capcană, cu toată superinteligenţa lui. Voia cu orice preţ ondulorul, iar Kindra s-a tocmit: skeduri de acces în clinică pentru toată echipa, libertate deplină, boburi submersibile pentru weekenduri (*finosemajno*, mi-a explicat în esperanto) şi un procent a cărui valoare să nu-l sperie.

– Skedurile, cele de acces şi cele pentru boburi, i le-am cerut imediat, ca să rămân singură şi să pot extrage sistemul de dirijare din ondulor.

Selhdar a spus ceva în kabilă. Cred că s-a scuzat. Numai Feledhaor continua să... citească. Iar eu începeam să-i înţeleg atitudinea. Kindra afirmase despre noi, eurometropolitanii, că am uitat să luptăm. În calitate de şef, Feledhaor, se simţea, probabil, umilit.

Atmosfera tensionată – cel puţin aşa o simţeam eu – a fost întreruptă de vocea lui TRIPHOR, care ne anunţa prin INFON că masa era pregătită pe terasă, iar camerele pentru oaspeţi aranjate.

– Încă un minut, ne opri Kindra, cu privirile îndreptate către Feledhaor. Nu ştiu dacă v-aţi dat cu toţii seama de ceea ce s-a întâmplat în realitate. Fără microsistemul de direcţionare, procesul de autocombustie, o dată declanşat, se induce la toţi cei aflaţi în raza lui de acţiune. Viul-Oá nu „dus a fost“ cu cryocontainerele de galojen. Ele au rămas goale în depozit, poate chiar lângă cenuşa lui.

Abia atunci am realizat că singurul care „nu ştia ce s-a întâmplat în realitate“ eram eu. Privirile Kindrei îndreptate spre Feledhaor îmi dădeau de înţeles că el a avut intenţia să preia clinica-acvariu şi să renunţe la colaborarea cu noi.

– Ştii că dorinţa unei femei e sfântă pentru noi, spuse calm, ridicându-şi privirile din palme.

Se crease o situaţie delicată, la care nu simţeam nici o plăcere să particip. Am descâlcit-o cu ajutorul anticipat al lui TRIPHOR.

– După cum aţi auzit, suntem aşteptaţi la masă. Cred că sunteţi şi destul de obosiţi pentru a vă odihni după aceea. Vă propun să mergem pe terasă.

Am vrut să mă ridic eu primul, însă Ambiguz m-a oprit. Mă privea ca şi cum mi-ar fi spus iarăşi pe nume.

TRIPHOR aştepta în faţa canatelor deschise de la intrarea dinspre hexagon. Au plecat mai întâi tinerii, urmaţi de Selhdar şi de Feledhaor. Când au ajuns în prag, Kindra le-a spus:

– Noi doi rămânem.

Canatele au glisat în urma lui Ambiguz, iar Kindra nu mi-a dat nici măcar o clipă de respiro.

– Bănui că încă nu înţelegi de ce mă comport aşa, însă vei afla cu timpul. Sper să nu te deranjeze, Onoar, dacă te rog să dăm curs invitaţiei lui Zabrujig. Sauna lui endofazică are o calitate de care vei avea nevoie ca să ne debarasăm de cuvinte. Empatia se învaţă uşor când eşti motivat.

Am crezut că era ultima surpriză a lui Ambiguz, numai că „n-a fost să fie“.

– După aceea, vom merge la patiseria Gavennz. Sunt sigură că ţi-e dor de un maringue cu alge rujurii şi cu gelatina „uite-atâta“!

În timp ce ea îşi desfăcea degetele, eu murmuram în gând: „Noolx...“.

O CHEIE PENTRU SCIENCE-FICTION

(5) Două, trei, patru sau mai multe infinituri?

Ciberspațiul (continuare). Vorbeam data trecută despre „afinitățile elective" dintre ciberspațiu și metaficțiune în science-fiction, și spuneam că aceste afinități se manifestă la fel de viu și deactiv și la scriitorii noștri, ca și la cei străini. Ca dovadă – una în plus – în același an, 1994, în care apărea la noi romanul lui Gheorghe Săsărman, *Cupa de cucută*, comentat în numărul trecut, în Anglia, „Premiul Arthur C. Clarke"[1] pe anul anterior, 1993, era acordat romanului *Vurt* (titlu perfect omofon, în engleză, cu „*virt*", prima silabă din „virtual reality") al tânărului scriitor britanic Jeff Noon; dintr-o recenzie la roman, semnată de un scriitor canadian, Geoff Ryman, aflăm că „Vurt-ul este o metaforă pentru actul de a scrie, de a plăsmui o ficțiune în proză, sau în orice alt fel de artă", „ceea ce, desigur, face din Vurt o mare metaforă pentru science-fiction însuși".[2] Ca și nuvela lui Lino Aldani, mai înainte amintită (*Buonanotte Sofia*, 1964), ca și povestirea omonimă a lui Voicu Bugariu (*Noapte bună, Sophie*, 1980), „autoromanul" lui Gheorghe Săsărman și „Vurt"-ul lui Jeff Noon sunt, evident, *metaficțiuni*, „ficțiuni despre ficțiune" cu tâlc de „parabole" estetice, echivalări și figurări în chiar „carnea" ficțiunii ale sensurilor pe care i le-au clarificat scriitorului propria experiență a ficțiunii sau meditația asupra statutului ontologic și existențial al acesteia.

Ceea ce, în linii mari, se dovedește a fi valabil și în privința „ciberspațiului" și a „realității virtuale" în genere, despre care n-ar fi deloc exagerat să se spună că manifestă o adevărată predispoziție sau vocație metaficțională. „Un motiv pentru care realitățile virtuale s-au bucurat și se bucură de o atât de îndelungată popularitate în science-fiction" – arată același Peter Nichols în faimoasa-i *Enciclopedie* – „rezidă în faptul, oarecum recursiv, că însăși povestirile sunt realități virtuale (deși interacționăm cu ele numai într-un sens metaforic); astfel încât noțiunea de realitate virtuală are darul de a exercita o fascinație intrinsecă asupra celor ce scriu povestiri, fiecare dintre aceștia fiind, până la un punct, un Dumnezeu ce creează o lume imaginară care este însă reală pentru personajele cuprinse în ea și parțial reală și pentru cititorul ce ia parte la trăirile lor, împărtășindu-le. (...) Grație forței metaforice de care dispun în examinarea proceselor creației (și, din rațiuni destul de diferite, în evocarea viziunilor paranoide ale manipulării), este foarte probabil ca povestirile pe tema realității virtuale să-și păstreze și în continuare popularitatea de care se bucură."[3]

Printre abundentele comentarii critice și exegetice „de susținere" pe care cyberpunk-ul le-a acumulat deja (este o „mișcare" care a știut foarte bine să se afirme, să se impună și să se pună în valoare, să se propulseze critic), pot fi numărate și câteva care abordează „ciberspațiul" din unghiul incidenței cu sublimul,[4] fără însă a reuși deocamdată o deschidere de perspectivă într-adevăr revelatoare, într-adevăr „*insightful*". Rămâne de văzut și de dovedit în continuare.

Ceea ce, încă de pe acum, pare de ordinul evidenței este că impetuosul *cyberpunk* poate fi compatibil și apt pentru o asemenea incidență cu sublimul exclusiv pe latura sa „*cyber*", nicidecum însă că „*punk*" (violență, sex, lumpenitate, medii interlope, decor sordid, ostentația trivialității argotice, teribilism „*underground*", ambianță fetidă, putridă, purulentă ș.a.m.d.); și, din păcate, aceasta din urmă pare a fi singura latură pe care voga „zaibărpanc" este înțeleasă și prizată la ora de față în România: consumarea cu frenezie și *ad nauseam* a unui fruct până mai ieri oprit, furia exclusivistă a saltului peste etape și a sincronizării de ultimă oră, cu ultima modă *made in U.S.A.*, supralicitată mimetic cu excesul de zel al snobului și al periferiei *and so on*. Toate acestea pot fi, omenește și românește, de înțeles; atâta doar că multe texte dintre cele orgolios prezentate, în *Jurnalul S.F.* ori în *Antologiile Nemira* (1994, 1995, 1996), drept „ultim răcnet" în materie de science-fiction, nu mai sunt, practic, science-fiction.

Oricum, în ordinea de idei care ne interesează aici, „ciberspațiul", vizualizat ca „realitate virtuală", poate fi considerat o extensiune sau o ramificație a infinitului complexional, întrucât își are sediul și sursa la interferența dintre creierul uman – reper central și ipostază-etalon a infinitului complexional – și inteligența artificială a unei mașini, a unui computer, a unui artefact de regulă electronic, inteligență care își găsește și ea locul, definit sau definibil, pe imaginara scală a magnitudinilor complexionale, implicit a gradelor de inteligență.

Hiperspațiul. După ultra-recentul și fașionabilul „ciberspațiu", câteva cuvinte, doar, vor fi suficiente pentru a racorda mai vechiul „hiperspațiu" la ordinea de idei pe care o urmăm.

„A patra dimensiune" cu care, minimal și

din principiu, este creditat „hiperspațiul" se dovedește utilă, mai întâi, prin acoperirea logică și „științifică" pe care-o oferă unor procedee de facilitare (*facilitating devices*) ficționale cum ar fi „navigația warp), copios exploatată în serialul TV *Star Trek*, dar nu numai acolo, sau atâtea alte nave spațiale supra-luminice (*FTL*), care abundă în cărți și în filme. Această ipotetică „a patra dimensiune" a spațiului poate fi însă nu numai un drum, dar și o haltă, o casă, un sălaș; poate oferi spațiu ficțional nu numai pentru mișcare, dar și pentru stare, pentru sedentarismul cosmic ca și pentru nomadismul cosmic; altfel spus – „a patra dimensiune" a „hiperspațiului" poate fi nu numai străbătută fulgerător fără escală în drum spre alte destinații, dar și atinsă ca o destinație în sine, „descălecată" ficțional: ceea ce se întâmplă atunci când este populată cu „lumi paralele" sau „universuri paralele", paralele și non-tangente cu universul „nostru", și tridimensionale ca și acesta: „lumile paralele" pot co-exista în număr nelimitat în cea de „a patra dimensiune", tot așa cum filele bidimensionale ale unei cărți coexistă în obiectul tridimensional care este cartea; e un exemplu arhi-uzitat și devenit aproape didactic. Rotația în a patra dimen-

vidul invizibilității: așa se întâmplă, de exemplu, în nuvela *Ultimul avatar al lui Tristan* (1966) de Vladimir Colin (1921-1991) – una dintre puținele ilustrări ale temei „hiperspațiului" cu patru dimensiuni în sf-ul românesc: „În dimineața zilei de 11 mai a anului 1588", în momentul când garda de mercenari elvețieni aflată sub comanda vicontelui de Sursis pătrunde în încăperea de detenție a lui Tristan le Vieux, pentru a-l ucide din porunca regelui Henri III de Valois, în cazul când refuză a opera transmutația metalelor, prefacerea plumbului în aur, bătrânul alchimist, rostindu-și ultima replică („Spune-i regelui tău că sunt un om liber, viconte!"), se volatilizează instantaneu, dispare „nu treptat, ca un fum sau ca un chip înșelător luat de unde, ci dintr-o dată și fără veste", trecând hotarul invizibil al celei de-a patra dimensiuni, „așa cum piatra pe care o ridici din câmpul vizual al unor insecte care nu pot zbura devine pentru ele invizibilă, intrând în cea de-a treia dimensiune".[6]

De remarcat recursul reflex la mecanismul extrapolativ, la „regula de trei simplă" a extrapolării, specifice în science-fiction și pe care, ca atare, o vom mai întâlni de multe ori în periplul început acum în jurul continentului sf: prin acti-

erau totuşi ceva mai vechi.

Ca simplu reper cronologic, merită să reţinem că „termenul *hyperspace* a fost probabil inventat de John W. Campbell Jr. (1910-1971), în istoriile galactice din *Islands of Space* (*Insule din Spaţiu*), publicate în 1931 în *Amazing Stories Quarterly*, iar în volum în 1957" – precizare pe care o aduce Peter Nicholls la o altă pagină a amintitei *Enciclopedii*.[10]

Incidental, mai pot surveni în science-fiction şi implicaţiile altor infinituri, cum ar fi infinitul numeric sau cel lingvistic.

În privinţa „*infinitului numeric*", tentativele de reprezentare literară figurativă se izbesc, însă, de aceleaşi bariere şi limite greu surmontabile ca şi în cazul „celei de-a patra dimensiuni" şi a „hiperspaţiului" cu *n* dimensiuni. Matematicianul american Edward Kasner (1878-1955) s-a amuzat să inventeze sonoritatea burlescă a cuvântului *googol* pentru a denumi astfel un număr exprimabil cifric prin $10^{10^{10}}$, adică egal cu 1 urmat de zece miliarde de zerouri. Deşi creat mai mult în joacă, numele „a prins", şi – odată cu el – parcă şi numărul denumit. De cât ajutor ne-ar putea fi, însă, intuiţia, dacă am încerca să ne reprezentăm mental un *googol-plex*, un googol la patrat sau un googol la cub, adică un 1 urmat de un şir de zerouri care ar umple un număr indefinit de pagini începând din acest punct?

Infinitul lingvistic

„Fără infinitate nimic nu e bun. Dar tot fără infinitate nimic nu e adevărat. S-a definit adevărul drept acuzaţia intelectului cu lucrul. Dar trebuie înţeles: adecvaţia *infinităţii* intelectului, în exerciţiul lui aplicat, cu infinitatea lucrului, totul sub infinitatea legii pe care-o află intelectul în lucru. (...)

Pentru a înţelege obligaţia logicii de a reflecta infinitatea, este potrivit să subliniem, mai întâi, universala prezenţă şi acţiune în lume a infinităţii, nu întotdeauna observate. Atât omul cât şi realul sunt cufundaţi în infinitate. De pildă «a nu înţelege», la om, înseamnă a avea în faţă o infinitate; astfel, a nu înţelege o limbă străină este mai mult decât a nu înţelege un cuvânt sau o fromulare, ci o infinitate de cuvinte şi de formulări. În schimb, a înţelege înseamnă a avea în faţă o altă infinitate; în cazul limbii, cea a cuvintelor şi a rostirilor posibile cu ele." (Constantin Noica)[11]

Cea mai cunoscută, probabil, figurare literară a acestui „infinit lingvistic" poate fi găsită în afara literaturii sf, în povestirea lui Jorge Luis Borges *Biblioteca Babel* (1941),[12] dar nici în science-fiction tema nu lipseşte, de la povestirea lui Arthur C. Clarke *Cele două miliarde de nume ale lui Dumnezeu* (1953),[13] la care vom mai reveni, până la romane precum *The Languages of Pao* (1958) de Jack Vance, *Babel-17* (1966) de Samuel R. Delany şi *Una-ntr-alta* (*The Embedding*, 1973) de Ian Watson.[14] Oricum, însă, „infinitul lingvistic" nu dispune, în science-fiction, de o cuprindere subsumativă comparabilă cu a celor trei (sau patru, luând în considerare şi infinitul timpului) de la care am pornit iniţial şi la care vom mai rămâne şi în continuare, pentru o examinare mai detaliată.

Note şi trimiteri bibliografice

1) Pentru detalii, v. Ron Bluerock, „Premiul Arthur C. Clarke", în *Helion*. Magazin al Asociaţiei Române de Science-Fiction (ARSFAN), Timişoara, anul II, nr. 2 (6), decembrie 1995, pp. 76-80.

2) Geoff Ryman, *Vurt* by Jeff Noon (recenzie), în *Foundation*. The Review of Science Fiction, London, Number 61, Summer 1994, pp. 90-92.

3) Peter Nicholls, „VIRTUAL REALITY", în *The Encyclopedia of Science Fiction*. Edited by John Clute and Peter Nicholls. Contributing Editor Brian Stableford. An Orbit Book, Little, Brown and Company, London, 1993; St. Martin's Press, New York, 1993; pp. 1285-1286.

4) Lance Olsen, „The Shadow of Spirit in William Gibson's Matrix Trilogy", în *Extrapolation*, Kent, Ohio, Vol. 32, No.3, Fall 1991, pp. 278-289; Jack G. Voller, „Neuromanticism: Cyberspace and the Sublime", în *Extrapolation*, Kent, Ohio, Vol. 34, No. 1, Spring 1993, pp. 18-29.

5) Robert A. Heinlein, Şi-atunci el construi o casă-ntr-o dungă („And He Built a Crooked House", 1941), trad. rom. Ioana Părău, în culegerea *Povestiri despre invenţiile mileniului III*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Buc., 1986, pp. 9-40; pasajul citat e la pag. 27.

6) Vladimir Colin, *Ultimul avatar al lui Tristan*, în vol. *Viitorul al doilea*, Editura Tineretului, Buc., 1966, pp. 25-49; reluată în vol. *Dinţii lui Cronos*, Editura Albatros, Buc., 1975, pp. 29-57.

7) Brian Stableford, „DIMENSIONS", în *Encyclopedia...*, pp. 336-337.

8) Isaac Asimov, *Ultima întrebare* („The Last Question", 1956), trad. rom. Leon R. Corbu, în *Almanah Anticipaţia*, 1997.

9) Brian Stableford, loc. cit.

10) Peter Nicholls&Tony Sudbery, „HYPERSPACE", în *Encyclopedia...*, pp. 607-608.

11) Constantin Noica, *Scrisori despre logica lui Hermes*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1986, pp. 97-99.

12) Jorge Luis Borges, *Biblioteca Babel* (1941), în vol. *Moartea şi busola*, trad. rom. Darie Novăceanu, Editura Univers, Bucureşti, 1972, pp. 107-117.

13) Arthur C. Clarke, *Cele două miliarde de nume ale lui Dumnezeu* („The Nine Billion Names of God", 1953). Trei versiuni româneşti: *Dumnezeu are nouă bilioane de nume*, trad. rom. Const. Popescu, în *Almanahul Literar*, 1969, pp. 145-149; *Cele nouă miliarde de nume ale Domnului*, trad. rom. Mihai Bădescu, în *String* (Bucureşti), nr. 2, anul nemenţionat (probabil 1990), pp. 59-64; *Cele nouă miliarde de nume ale lui Dumnezeu*, trad. rom. Ioana Robu, în *Vatra* (Târgu-Mureş), anul XX, nr. 5 (230), Mai 1990, pp.28, 27.

14) Peter Nicholls, „LINGUISTICS", în *Encyclopedia...*, pp. 723-725.

Cornel Robu

Între certitudine şi gândirea plurală

Într-o primă aproximaţie, orice *fiction* este invenţie umană, funciarmente marcată de limitele minţii omeneşti, în timp ce *nonfiction*-ul vrea să oglindească infinita putere creatoare a naturii sau a Divinităţii. Această comparaţie, total dezavantajoasă pentru fiction, poate fi întrucâtva atenuată dacă remarcăm faptul că orice *nonfiction* este doar imaginea noastră omenească, limitată, despre infinita complexitate a realităţii, iar în *fiction* un rol important îl are scânteia demiurgică din fiecare creator, sau cel puţin inspiraţia, revelaţia, venite poate din alte sfere (vezi invocarea muzelor, de pildă acea „Cântă zeiţă mânia ce-aprinse pe-Achil Peleianul...", cu care începe Iliada lui Homer).

Există însă şi un mecanism bicisnic al spiritului omenesc, care riscă să răstoarne această asimetrie, în favoarea a ceea ce este fiction. Nu uităm că, în măsura în care vorbim de produse omeneşti, atât *fiction*-ul, cât şi *nonfiction*-ul se adresează oamenilor. Iar aici ne lovim, în ultimă instanţă, de capacitatea de asimilare a receptorului. Or, această capacitate este, vai, atât de limitată...

Când deschid o carte (vizionează un film etc.), cei mai mulţi oameni caută variaţiuni pe convingerile, în general simple, pe care deja le posedă, şi nicidecum probleme. Eroul pozitiv trebuie să fie bun, cel negativ ticălos, iubirile trebuie să se termine prin căsătorie, iar conflictele cu victoria binelui. Toate acestea sărate cu un minim de „suspans" fără de care toate ar cădea în banalitate. Pentru SF mai sunt, desigur, necesare „gadgeturile" de rigoare, asupra cărora nu insist pentru că (iarăşi) le ştim cu toţii. Iar dacă o carte nu-i aduce cititorului confirmarea părerilor sale interioare, va trebui să-i aducă măcar nişte certitudini noi şi senzaţionale. Or, tocmai aici este buba, deoarece ceea ce este *nonfiction de bună calitate* aduce, de regulă, puţine certitudini, în schimb multe probleme încurcate şi nerezolvate.

Elitele intelectuale, cele capabile să îşi sacrifice toată viaţa pentru scormonirea realităţii în speranţa găsirii ineditului, ignoră de cele mai multe ori profunda inapetenţă a majorităţii oamenilor pentru noi adevăruri şi mai ales pentru noi probleme. Minţile simplu mobilate au nevoie de **certitudini**, susţinute de autoritatea statului, a ştiinţei ori a bisericii. Schimbările, dar mai ales problemele nerezolvate, enervează.

Din păcate, certitudinile există doar în manualele de şcoală elementară; mai există poate, uneori, în ştiinţă, de pildă în anumite capitole ale mecanicii, dar lipsesc aproape cu desăvârşire din foarte multe alte domenii. Pentru un absolvent de liceu, ori chiar de politehnică, matematica este un monolit perfect coerent, unde totul este stabilit o dată pentru totdeauna şi nu mai pot încăpea îndoieli. Absolventul unei facultăţi de matematică are deja o viziune diferită. El ştie că la un moment dat cei ce se ocupau de fundamentele matematicilor s-au scindat în „şcoli" (formalişti, intuiţionişti etc.), fiecare respingând metode pe care celelalte şcoli le socoteau acceptabile. Absolventul de matematică mai ştie de numeroase antinomii, ori de faimoasele teoreme ale lui Gödel, care arată că banala aritmetică nu poate fi descrisă complet decât cu un număr infinit de axiome... Şi încă în matematică e bine. În celelalte ştiinţe lucrurile stau, în general, mult mai încurcat. O ordine relativă domneşte acolo unde experienţele de laborator se pot repeta la infinit (fizică, chimie); lucrurile sunt deja mai complicate în ştiinţele pentru care e dificil să organizezi laboratoare (sociologie, politologie) şi extrem de complicate în cazul unor fenomene foarte rare, ireproductibile după dorinţă (OZN-uri, manifestări paranormale). În aceste din urmă cazuri, certitudinile („e adevărat", „nu-i adevărat", „există", „nu există" etc.) sunt extrem de subţiri. Or, tocmai aceste domenii ale cunoaşterii formează grosul a ceea ce se prezintă între coperţile pe care scrie *„nonfiction"*.

Acolo unde nu există certitudini, spiritul uman este îndreptăţit să construiască în voie

modele sau teorii care să explice cât mai bine faptele, cât de cât, cunoscute şi acceptate. Evident, vor exista, în paralel, mai multe astfel de modele sau teorii. Legat de oricare fenomen rar, ba chiar şi de unul imaginar, se pot concepe numeroase teorii plauzibile. Pericolul cel mare este să ne oprim la prima teorie care ne mulţumeşte şi *să credem că ea este chiar adevărul*. Or, minţile nedeprinse cu jocul ipotezelor şi contraipotezelor tocmai asta fac. Iar a fi consecvent în această atitudine duce, inevitabil, la fundamentalism şi la intoleranţă, cu toate consecinţele care decurg din ele. Spiritele simple vor mai resimţi ca un atac personal orice tentativă de a contesta adevărurile care le sunt dragi, fiind în stare să-şi dea şi viaţa pentru a-şi apăra convingerile proprii de contestările celor care vin cu certitudini diferite.

În zona nonfiction am întâlnit (vai, cât de des!) cărţi în care autorul a selectat din noianul de date pe care realitatea i le punea la dispoziţie tocmai pe acelea care se potriveau cu teoria sa, teorie pe care apoi o dezvolta cu ingeniozitate. Greşeala cea mare urma însă abia după aceasta, atunci când autorul nostru afirma cu convingere că, o dată ce el a găsit o explicaţie plauzibilă, această explicaţie trebuie să reprezinte *unicul* şi *ultimul* adevăr. Exemplele sunt nenumărate, începând cu Däniken şi Sitchin şi terminând cu autohtonii noştri care profetizează evenimente apocaliptice, interpretând şi reinterpretând Biblia, catrenele lui Nostradamus ori diverse revelaţii mistice.

Viaţa m-a învăţat să-i respect pe cei care au convingeri în domenii care nu pot fi supuse experimentării de laborator, dar cred că evenimentele rare şi misterioase nu pot fi abordate decât în *spiritul pluralismului*, acceptând, *simultan, toate* modelele şi teoriile posibile (eventual ataşând fiecăruia un grad de plauzibilitate), chiar dacă ele se contrazic pe alocuri, lăsând deschise simultan mai multe uşi spre cercetările viitoare.

Din păcate, însă, aşa cum spuneam, pluralismul nu este încă la îndemâna minţilor simplu mobilate, care nu pot trăi fără a fi ghidate la tot pasul de adevăruri clare şi aparent definitive, de certitudini întărite de autoritatea cuvântului scris. Iar aceste spirite formează încă majoritatea, inclusiv printre cei ce mai citesc din când în când. Iată de ce o carte *nonfiction*, care expune cinstit toate nedumeririle, toate problemele şi toate explicaţiile alternative avansate, va avea un succes mult mai redus decât o profeţie apocaliptică, afirmată cu aplombul stăpânirii unor adevăruri sau revelaţii absolute. Iată şi o explicaţie pentru popularitatea lucrărilor de *fiction*, care, de regulă, se plasează în interiorul unei singure teorii.

Trag totuşi nădejdea că există şi suficient de multe spirite evoluate, pentru care s-a limpezit, în cele din urmă, că acest sfârşit de mileniu reprezintă marea şansă a pluralismului, pluralism care, doar el, poate garanta, pe mai departe, progresul cunoaşterii. Drumul spre *altceva*, spre creaţia autentică de nou, nu se poate realiza decât prin permanenta utilizare şi confruntare a unor modele diferite, *ireductibile unele la altele*. *Modelul unic* (şi aici se include şi teoria unică şi dogma unică), indiferent în ce domeniu, nu este capabil să genereze decât propria sa repetare, propria sa imitare, poate în forme din ce în ce mai elaborate şi complicate, dar, în fond, învârtindu-se pe loc.

Secolul XX a fost secolul în care s-a limpezit definitiv (vai, prin câte jertfe nevinovate!) adevărul de mai sus. După decenii de „experimente" sociale, militare, ideologice, majoritatea oamenilor a înţeles, în sfârşit, că pluralismul *politic* este de preferat totalitarismului şi că pluralismul concurenţial *economic* funcţionează mai eficient decât economia planificată. Ştim bine, în primele decenii ale secolului lumea nu era deloc convinsă de asta. La ora actuală oamenii încep să înţeleagă, deşi încă timid, că pluralismul etnic serveşte mai bine progresul decât izolaţionalismul naţionalist de sorginte tribală şi că pluralismul *religios* este o busolă mult mai adecvată spre Divinitate decât oricare dintre credinţele particulare, oricât ar fi acestea de respectabile.

Sper, deci, din toată inima, că a sosit momentul în care întreaga omenire s-a urnit, şi, îndepărtându-se de cramponarea de pretinse certitudini, se îndreaptă încet-încet spre o gândire pluralistă. Nu va fi un pas uşor, după cum s-a şi văzut, nici o tranziţie rapidă. Iată însă un domeniu în care *nonfiction*-ul de bună calitate poate juca un rol interesant, ca şi o provocare pentru *fiction*-ul secolului care vine.

Dan D. Farcaş

Scriitorul de SF – proorocul mincinos al Apocalipsei

Ne apropiem cu paşi repezi de un moment crucial al istoriei noastre – trecerea în cel de-al treilea mileniu. Asta ar trebui să se întâmple în 2001, dar pentru omul de rând, o rezonanţă aparte o are anul 2000. Trăim vremuri în care omenirea e bântuită de sindromul Apocalipsei. Cu fiecare zi care trece, urcăm tot mai sus pe scara evoluţiei tehnologice, în paralel cu o decădere spirituală invers proporţională. Poate că ar fi timpul să nu mai negăm că destinul ne este guvernat de forţe ce ne depăşesc înţelegerea. Nici ipotezele şi nici interpretările de tot felul nu-şi mai au rostul dar, totuşi, noi continuăm să le fabricăm cu nonşalanţă. Stă în firea omului să fie nonconformist, un permanent încălcător al legilor ce îi sunt impuse. Însăşi rândurile de faţă sunt o ipoteză, o interpretare a unor slove vechi de când lumea.

Într-o cărţulie veche, cu paginile îngălbenite de trecerea neiertătoare a timpului, moştenită de la străbunici, am citit, înainte de '89, ceva ce se dorea a fi o profeţie a celor mai importante evenimente ce vor marca istoria civilizaţiei. Erau „profeţite" acolo o bună parte din faptele istorice reale ce puteau fi citite în orice carte de istorie. Viitorul se rezuma doar la câteva cuvinte, aparent fără nici o noimă, pe care atunci nu am reuşit să le înţeleg. Ultimul an pomenit era 1990 şi m-am întrebat dacă Sfârşitul Lumii avea să fie atunci. Abia după tulburătoarele evenimente din decembrie '89 am înţeles ce însemna "...lumea se va stinge şi va fi o turmă şi un păstor". Sună mai ciudat, – poate, dar se potriveşte de minune cu ce s-a întâmplat atunci – căderea marilor regimuri comuniste şi „instaurarea" capitalismului în întreaga lume.

Înţelesul real al acelor cuvinte îmi rămâne inaccesibil şi astăzi. Ştiu că le-am pătruns esenţa, dar ele continuă totuşi să rămână încărcate de mister. Poate nu e cine ştie ce prezicere, am fost suficient de marcat, însă, ca să mai recitesc de nenumărate ori acele rânduri, încercând să le dezleg secretul şi să insist şi asupra datelor demult trecute. Abia de aici începe subiectul acestei scurte dezbateri.

Pentru anul 1950 era prezisă apariţia „proorocilor mincinoşi". Mi-am chinuit mult mintea încercând să înţeleg ce ar putea însemna asta. Ceva asemănător poate fi întâlnit şi în Apocalipsa Apostolului Ioan.

A prooroci înseamnă a prezice evenimente ce vor avea loc într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, a profeţi, a vorbi despre ceva ce încă nu există. Prin prooroc mincinos se înţelege, fără îndoială, un prezicător ale cărui preziceri se dovedesc neadevărate. Seamănă, întrucâtva, cu imaginea unui scriitor de anticipaţie. Un astfel de scriitor vorbeşte în operele sale despre viitor, în general, şi despre lumi ce nu există, dar care ar putea exista. Diferenţa dintre un profet adevărat şi un „profet SF" e că acesta din urmă recunoaşte şi acceptă din start că spusele lui pot să rămână pentru totdeauna simplă ficţiune. Fiecare, însă, îşi strecoară şi un precaut „aşa s-ar putea să fie", indiferent că scrie despre lumi ideale sau apocaliptice.

Înainte de anii '50 au existat suficient de multe scrieri SF şi scriitori celebri. Ar putea fi număraţi însă foarte uşor. Orice cititor de SF, cu o cultură suficient de bogată, ştie că anii '50 au însemnat un moment de cotitură în istoria literaturii de gen. În această perioadă numărul fanilor literaturii SF a crescut incredibil de mult, „foile de ziar" ce tipăreau scrieri lipsite de orice pretenţie s-au transformat peste noapte în reviste elegante menite să satisfacă cerinţele unui public tot mai pretenţios, tot mai mulţi scriitori de valoare au ieşit din anonimat oferindu-şi capodoperele. Literatura s-a împânzit cu repeziciune în aproape toate domeniile în care putea fi speculat ceva. Nimic nu putea scăpa imaginaţiei scriitorilor înzestraţi.

Era epoca apogeului OZN-urilor, a extratereştrilor, a incredibilelor fenomene paranormale...

Atunci s-au făcut cunoscute nume ca Asimov, Philip K. Dick, Herbert, Silverberg, Clarke şi mulţi, mulţi alţii. Multe „profeţii" s-au adeverit, printr-o firească evoluţie a tehnicii şi a cunoaşterii, altele graţie entuziaştilor capabili de orice pentru a le transpune în realitate. Mai e nevoie să amintesc din nou doar de Asimov şi Clarke? În ansamblu, însă, lumile descrise în cărţile lor nu există şi nici nu vor coincide vreodată întru totul realităţii. Şi asta, cred, e suficient pentru a se afirma că sunt „minciuni". Cum rămâne însă cu aceste „minciuni" care ne ajută să progresăm într-un sens, să degenerăm într-altul, conduşi de forţe imperceptibile şi de

neînţeles minţilor noastre? Iubesc SF-ul la fel de mult ca oricare alt cititor al acestei reviste şi-mi doresc eu însumi să fiu unul dintre aceşti „prooroci mincinoşi". Nu mă pot lipsi de acest drog. Sunt sigur că sunt mulţi aceia pentru care „sf" şi-a pierdut adevăratul înţeles. Pentru ei, ceea ce pentru alţii sunt poveşti, minciuni sau absurdităţi, sf-ul reprezintă o realitate care, din păcate, nu există decât în minţile lor. Nu ne putem priva de dreptul de a visa la lumi utopice, la idealuri pe care realitatea nu le va putea oferi niciodată. Pentru cei retraşi în astfel de lumi imaginare, revenirea la realitate ar fi sinonimă cu moartea.

„Prooroci mincinoşi"? Aş vrea să pot spune mai multe, dar aş avea sentimentul că încerc să mă autodistrug şi nu pot. Ce-ar fi să credem că în această categorie – „prooroci mincinoşi" – sunt incluşi doar aceia a căror gândire malițioasă visează la lumi guvernante de Rău, a căror opere sunt dominate de forţe malefice şi care încearcă să răspândească în rândul cititorilor un pesimism extrem, un fanatism al obscurului, o simpatie, veneraţie chiar, pentru eroi demonici ce slujesc Răul sub masca unei prefăcute bune intenţii. Cu riscul de a fi catalogaţi la fel, să ne vedem de „minciunile" noastre, toţi noi ceilalţi, şi să continuăm să visăm frumos, meditând la adevărul câtorva versuri eminesciene:

„Te întreabă şi socoate
Ce e rău şi ce e bine;
Toate-s vechi şi nouă toate:
Vreme trece, vreme vine"...

Ciprian Ştirbu

POŞTA REDACŢIEI

Pentru toţi corespondenţii revistei: Textele neacceptate nu se restituie, decât dacă se include un plic autoadresat şi timbrat corespunzător.

MIHAI IONESCU-LUPEANU. „Poetul dintre hoarde" este o parabolă elegantă şi bine scrisă; cred însă că nu-şi găseşte locul în paginile unei reviste (încă) de science-fiction. Mai trimite.

MACOVEI COSTEL PANAIT. Poate fi o lipsă de înţelegere a textului, dar (vezi mai sus) nu mi se pare SF. Sau este SF, însă atunci îl suspectez pe autor că-şi ironizează propriile afirmaţii. Aştept alte propuneri.

MARIN ION FLORIN, str. Constructorilor, nr. 10, bl. G2, apt. 7, Galaţi, cod 6200, tel. 036/474749 sau 092736469. Doreşte să vândă cărţi de literatură SF, almanahuri Anticipaţia, colecţia *CPSFA*.

BUCŞE OVIDIU, str. T. Vladimirescu, bl. P20, apt. 6, Zalău, jud. Sălaj. Doreşte să vândă: *CPSFA* nr. 503-507, 509, 511-516, 516-522, 524-532, 534, 536, 538-543; *JSF* nr. 58, 62, 65, 67, 68, 70, 71, 76, 77, 80, 84, 86, 88, 91, 98, 100, 101, 103, 104, 106-109, 111-113, 115-118, 122, 124, 125, 129-135, 137-167; plus peste 50 de cărţi SF publicate de editurile Nemira, Pygmalion, Brâncuşi, Olimp şi RAO.

DINCĂ ROBERT MARIUS. „Măşti" este ceea ce numesc un text specific debutanţilor – scurt, scris la persoana I-a, căutând poanta finală, mai puţin preocupat de intrigă, dialog, personaje, decor, şi mai mult de idee. Când vor fi rezolvate (fie şi parţial) lipsurile menţionate, povestirile/schiţele vor avea şanse mai mari de publicare. Aştept alte propuneri.

RIF DOMNICA. Povestirea nu-i chiar SF, ci o parabolă, o elegie despre om, moarte şi lumea contemporană. Un text sensibil, dar care păcătuieşte prin discurs (vezi monologul „zânei") şi lipsa intrigii – la urma urmelor, „caracteristici" ale parabolei. Poate altă încercare...

EMANUEL STOICA. Am reţinut „O picătură de..." în vederea unei viitoare publicări, totuşi sper că o să abordezi şi lucrări de dimensuni mai mari.

JOHNNY NTM. Ideea este foarte uzitată, ceea ce ar implica o intrigă cât mai atractivă, sau realizarea unor personaje cu care cititorul să se identifice – pentru a-i conferi atractivitate... Poate data viitoare.

Am primit la redacţie:

➾ *Clepsidra*: supliment SF săptămânal editat de Asociaţia Culturală Clepsidra Bacău, publicat în *Anunţul de buzunar*. Conţine texte şi grafică SF şi aşteaptă colaborări din partea tinerilor din Bacău şi nu numai. Adresa OP 3, CP 138, Bacău 5500.

➾ *Fantasya*, supliment lunar coordonat de Mircea Cărbunaru şi Bogdan Fofircă, publicat în *Libertatea* de Brăila. Ajuns la nr. 4 şi subintitulat „Supliment de literatură şi artele imaginarului", conţine, pe lângă informaţii din fandom, o iniţiativă de excepţie – texte, prezentări bio-bibliografice, reproduceri grafice etc. specifice genului *fantasy*.

Mihai-Dan Pavelescu